»BLACK SABBATH SKAPADE HIPHOPPEN!«

Matt Sorum om nya bandpolaren Geezer Butlers banbrytande groove i »Sweat leaf«

EXTRA TJOCKT SOMMARNUMMER!

Sweden Rock MAGAZINE

79:-

50 SIDOR

SWEDEN ROCK FESTIVAL

★★★★★★★★★★★★★

76 RECENSIONER

Ritchie Blackmore's Rainbow
Def Leppard UFO Slayer
Joe Lynn Turner Demons & Wizards
Kiss explosiva pyroshow

★★★★★★★★★★★★★

ALLT DU VILL VETA OM ÅRETS HÅRDROCKSFEST!

Hemma hos
TOMMY THAYER

KISS

»Det är inte så att jag är Gene Simmons«

TIDSAM 4659-07
7 388465 907908 07
RETURVECKA 33

VOLBEAT VI BESÖKER MICHAEL POULSEN I DANMARK

2019
79 SEK
89 NOK/DKK
7

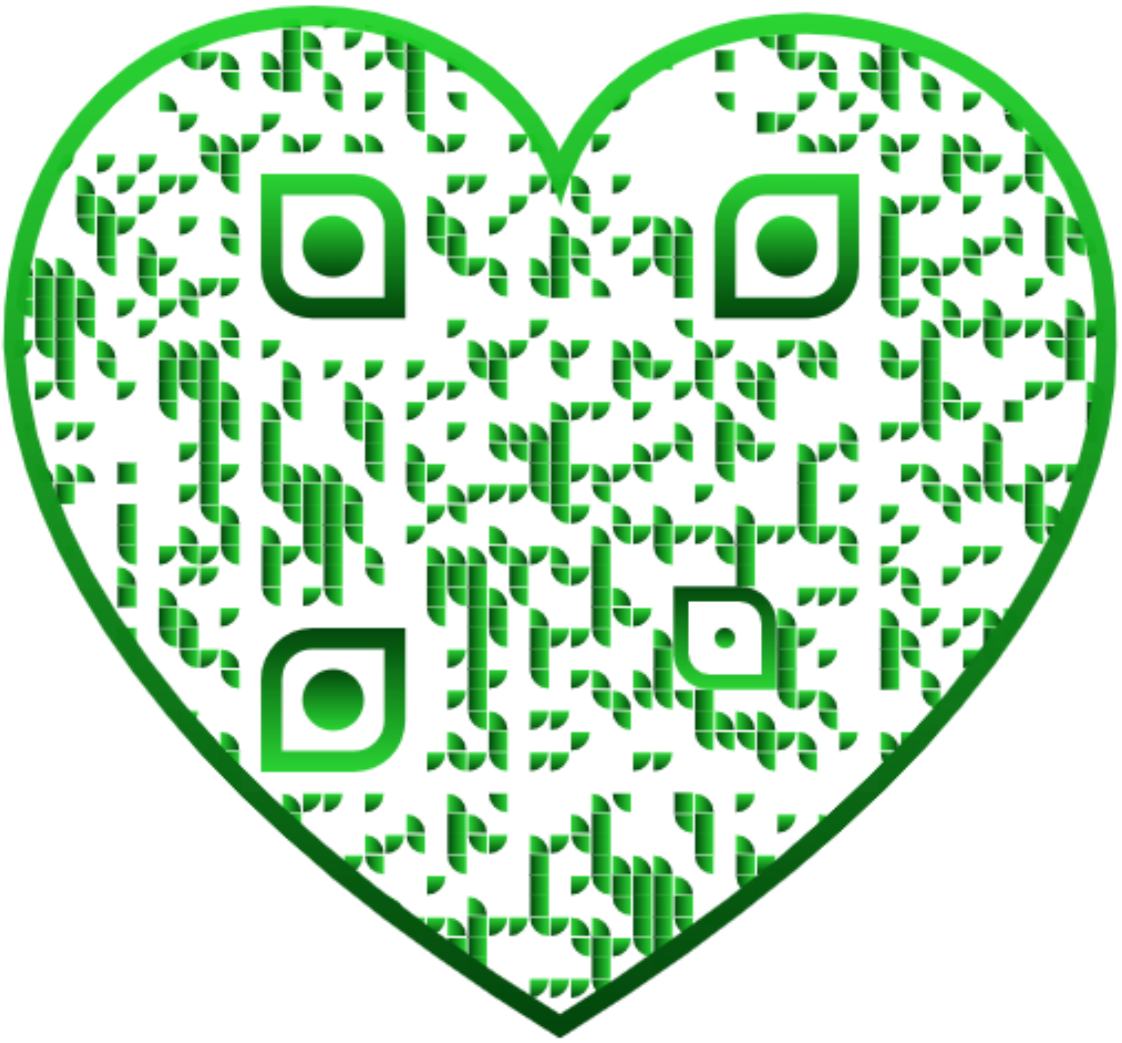

VOLBEAT

REWIND · REPLAY · REBOUND

NYTT ALBUM UTE 02-08-2019

VISIONATICA

ENIGMA FIRE

Symphonic metallers return with sophomore album.

Fans of Within Temptation, Nightwish, Delain, Xandria, and the like, will find much to love here.

visionatica.de

Out on July 12 2019

Available on CD, Digital

BILLY SHERWOOD

CITIZEN

IN THE NEXT LIFE

Newest solo album from this progressive rock master, current YES bass player.

facebook.com/BillySherwoodMusic

Out on July 12 2019

available on CD, Digital

MIND KEY

The return of one of the most gifted Italian progressive metal outfits to the scene after a nine year absence.

mindkey.it

Out on July 12 2019

available on CD, Digital

HOLLOW HAZE

BETWEEN WILD LANDSCAPES AND DEEP BLUE SEAS

Hollow Haze is an Italian melodic metal band put together by guitarist Nick Savio (Eternal Idol).

hollowhaze.com

Out on July 12 2019

Available on CD, Digital

Graham Bonnet Band

LIVE IN TOKYO 2017

Incredible live set from the inimitable Graham Bonnet (Alcatrazz, ex-Rainbow, MSG)

facebook.com/grahambonnetmusic

Out on July 12 2019 – Available on CD, Digital

VANDEN PLAS

THE EPIC WORKS 1991 - 2015

Out on July 12 2019 - 11 remastered - CD box set collecting all the works of the acclaimed German progressive metal band.

Also available on LIMITED EDITION vinyl: CHRIST 0 (reissue) (2LP) Blue / BEYOND DAYLIGHT (reissue) (2LP) Green / FAR OFF GRACE (reissue) (2LP) Orange / THE GOD THING (reissue) (2LP) Red / COLOUR TEMPLE (reissue) (2LP) Yellow

vandenplas.de

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

Tack för årets Sweden Rock Festival!

Det är fantastiskt att uppleva Sölvesborg under Sweden Rock Festival! Men du vet väl om att du alltid är välkommen till hit? Sölvesborg bjuder på mer än hårdrock. Här finns Europas längsta gång- och cykelbro, ett världsberömt tingshus, magiska sandstränder och massor av fantastiskt trevliga Sölvesborgare. Välkommen att besöka oss när du vill!

solvesborg.se

Sölvesborgs kommun

DESTRUCTION 2019 – Stronger than ever

The brand-new line-up featuring the Canadian drum animal Randy Black and Swiss shred-master Damir Eskić, together with veterans Schmier and Mike, is here to bring you musical destruction. This is a new chapter in the long, impressive history of the band.

Destruction

BORN TO PERISH

CD-DIGIPAK | 2LP IN GATEFOLD | DIGITAL

IN STORES **09.08.** - INCLUDES THE SINGLE "BORN TO PERISH"

"With immense attention to detail and a hearty dose of epicness, Turilli and Lione succeed in enriching the symphonic metal that we all know and love with a modern sheen."

METAL HAMMER (GER)

TURILLI / LIONE

RHAPSODY

ZERO GRAVITY

REBIRTH AND EVOLUTION

CD-DIGIPAK | 2LP IN GATEFOLD | DIGITAL

IN STORES **05.07.**

INCLUDES THE SINGLES "PHOENIX RISING" AND "D.N.A. (DEMON AND ANGEL)" [FEAT. ELIZE RYD | AMARANTHE]

"FANTASTIC POWER METAL WITH EXCEPTIONAL GUITAR WORK! I LOVE IT!" - Doro Pesch

NORTHTALE

THE NEW BAND
of guitarist Bill Hudson
(TRANS-SIBERIAN ORCHESTRA, DORO, ex- U.D.O./DIRKSCHNEIDER)
& vocalist Christian Eriksson
(ex-TWILIGHT FORCE)!

LIVE!
14.08. Falun
- Sabaton Open Air -

WELCOME TO PARADISE

CD INCL. BONUS TRACK | LP | DIGITAL

IN STORES **02.08.** - INCL. THE SINGLE "HIGHER"

"TWILIGHT FORCE carry out their third quest thanks to their symphonic, full-strength power metal - full of epic melodies and fast songs. The new singer Alessandro Conti has further raised the level of these new mythological hymns." - ROCK HARD (I)

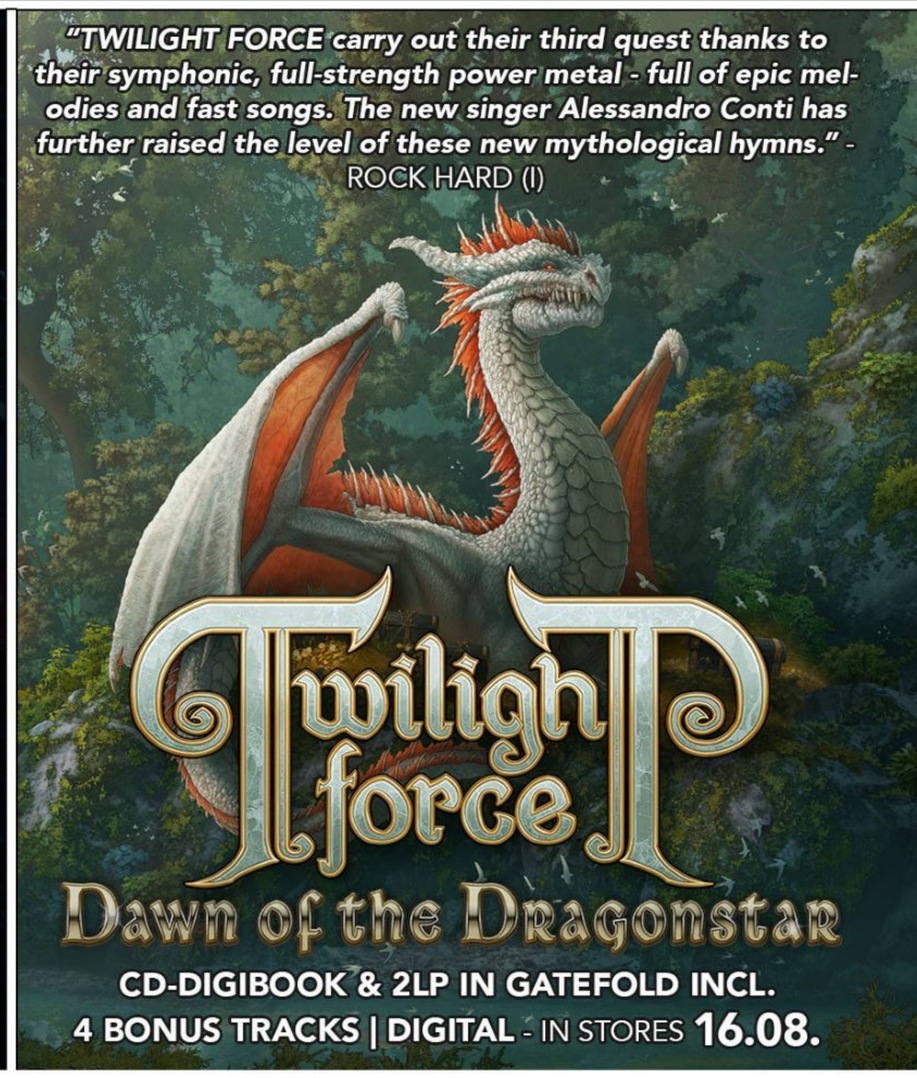

Twilight Force

Dawn of the Dragonstar

CD-DIGIBOOK & 2LP IN GATEFOLD INCL. 4 BONUS TRACKS | DIGITAL - IN STORES **16.08.**

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus

ginza.se

NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!

Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!

Lyssna på alla Bandit-stationer i Bandit Rock-appen eller i webbradio på

BANDIT.SE

CMM GMBH · METAL HAMMER · ARDSCHOK · SCREAM MAGAZINE · METALLIAN · HAMMER · BRAVEWORDS · ROADIE CREW · Mariskal Rock · BURRN!

70000 TONS OF METAL™

The World's Biggest Heavy Metal Cruise

Miami/Ft Lauderdale, FL – Cozumel, Mexico

January 7 – 11, 2020

Get Ready for #ROUNDX

THE WORLD'S BIGGEST
THE ORIGINAL
HEAVY METAL CRUISE

4 Days
60 Bands
1 Cruise Ship
Only 3000 Tickets

70000TONS.com

Tel.: +49 (0) 208 4519 9000

ALLA HITS ÄR REDAN GJORDA

ROLLING STONES

U2

BON JOVI

DAVID BOWIE

BRUCE SPRINGSTEEN

GUNS N' ROSES

QUEEN

KISS

DET BÄSTA FRÅN 70- 80- & 90-TALEN

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

THE NEW ALBUM

GOLD & GREY

OUT JUNE 14

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Manowar: Into glory ride
1983 (Imperial edit/Rem)
CD 556399 ..... 159kr

Manowar:
The final battle I (4)
CD Maxi 556401 ..... 139kr

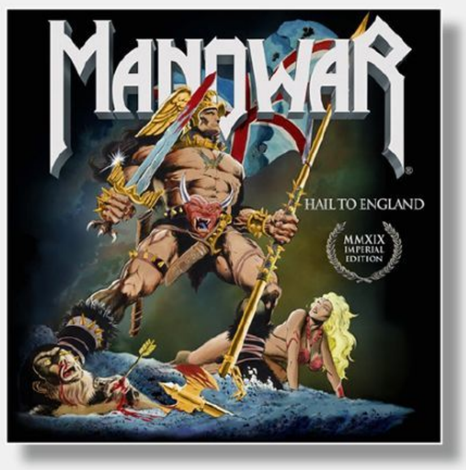

Manowar: Hail to England
1984 (Imperial edit/Rem)
CD 556400 ..... 159kr

Demons & Wizards:
Touched by the crimson king
2CD 554520 ..... 199kr

Timo Tolkki's Avalon:
Return to Eden 2019
CD 558226 ..... 149kr
LP 557242 ..... 259kr

Accept:
Balls to the wall (Silver/Black)
LP 559971 ..... 199kr

Majestica:
Above the sky 2019
CD 557243 (Digi)..... **189kr**

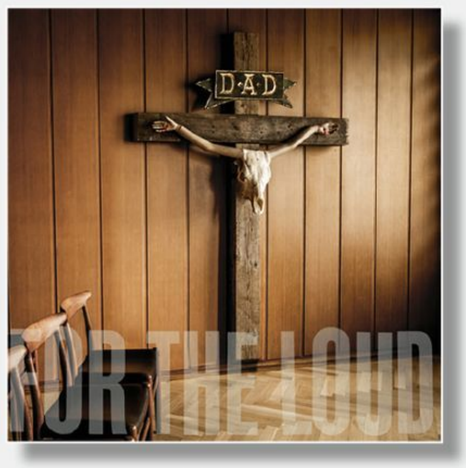

D-A-D:
A prayer for the loud 2019
CD 559062 (Digi/DLX).. **199kr**
LP 559296 ..... 299kr

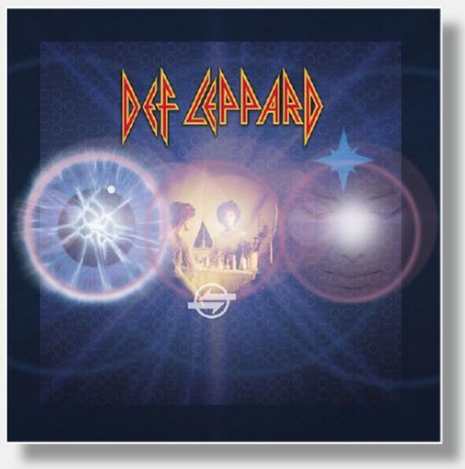

Def Leppard:
CD collection/Vol two
7CD 557655 ..... 859kr
10LP 557654 ..... 2.589kr

Firespawn:
Abominate 2019
CD 555105 (Digi/Ltd).... **149kr**
LP+CD 555104..... 259kr

Pell Axel Rudi:
XXX anniversary/Live 2019
2CD 555154 (Digi)..... **229kr**
3LP+2CD 555151..... 489kr

Rods:
Brotherhood of metal 2019
CD 557298 (Digi)..... **159kr**
2LP+CD 555965..... 379kr

Death Angel:
Humanicide 2019
CD 557238 (Digi/Ltd).... **189kr**
2LP 557239 (Ltd)..... **259kr**

Royal Republic:
Club Majesty 2019
CD 554169 ..... 169kr
LP 554168 (Ltd)..... **279kr**

WASP:
First blood Last cuts
CD 561600 ..... 99kr
2LP 561601 ..... 299kr

Vader:
Thy messenger 2019
CD 557241 ..... 149kr
LP 557240 (Etched) **189kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

"SABATON CONTINUE WRITING THEIR OWN HISTORY TAKING THEIR SOUND TO A NEW LEVEL. THIS IS WAR!"

RAFA BASA (ES)

Sabaton

LIVE!
20.07. Umeå - U Rock Festival
17.08. Falun - Sabaton Open Air
01.12. Stockholm - Sabaton Cruise

THE GREAT WAR

IN STORES 19.07.

AVAILABLE AS LIMITED 2CD-EARBOOK INCL. REGULAR & HISTORY VERSION CDS AND 36PAGE BOOKLET WITH EXCLUSIVE LAYOUT
LIMITED CD-DIGI INCL. NARRATIONS | BLACK 180G LP IN GATEFOLD | CD | DIGITAL

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus
ginza.se
NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!

Innehåll #7

14 Billy Sherwood

14 Stranded

18 Sweden Rock Festival

20 SRF onsdag

23 SRF Joe Lynn Turner

24 SRF torsdag

32 SRF Deadland Ritual

40 SRF fredag

42 SRF Burning Witches

48 SRF Kiss

54 SRF Martin Forssman

62 SRF lördag

64 SRF Demons & Wizards

67 SRF UFO

70 SRF Pyro med Frank Kooistra

74 Blue Coupe

80 Kiss

96 Volbeat

100 Juryn

101 Recensioner

106 High Fighter

110 Hollow Haze

112 Visionatica

Prenumeranter

115 Recensioner

116 Uriah Heep

120 Scorpions

122 Destruction

124 Narnia

126 Twilight Force

127 Cirkus Prütz

128 Thobbe Englund

129 Northtale

130 Suicidal Angels

Butik #7

Du som köpte i butik fick detta omslag

Prenumerant #7

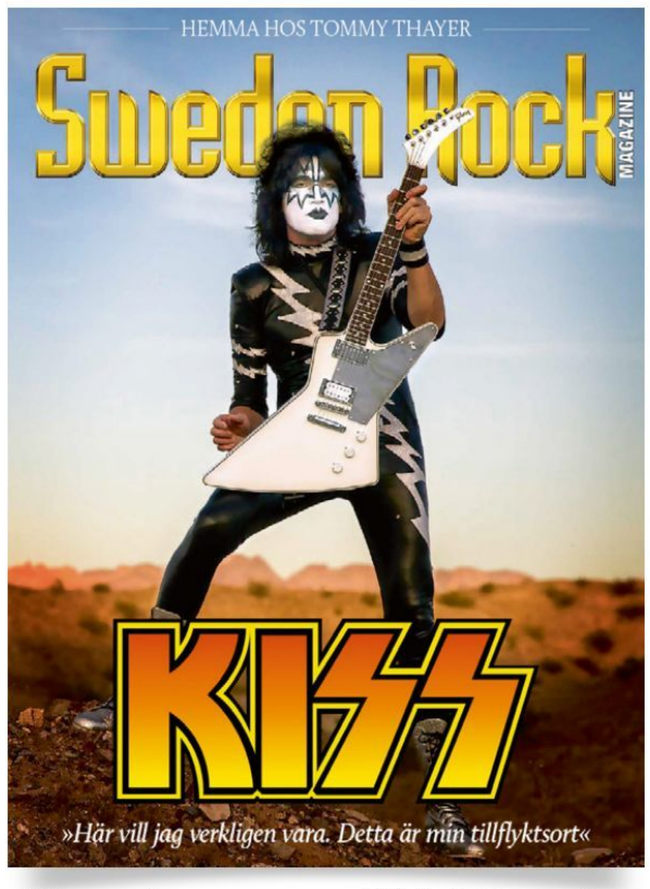

Du som är prenumerant fick detta omslag

Nästa nummer

UTE DEN 13 AUG!

Slipknot pryder butiksomslaget och det blir en intressant intervju med Corey Taylor. Alla läsare kan ta del av den 18 sidor långa fortsättningen på hemma hos-reportaget om **Tommy Thayer** från **Kiss.** Vi besöker också **Exodus** sångare Steve »Zetro« Souza i hans hem i Bay Area för ett långt personporträtt.

Det blir även en låtgenomgång av **Hammerfalls** nya album, en intervju med **Scott Gorham** om Thin Lizzy och Black Star Riders och intervjuer med **Helvetets Port, Saxon, L-G Petrov i Entombed AD, Liv Sin, Tarja** och **Freedom Call.**

Michael Schenker pryder prenumerantomslaget och det blir en historisk artikel **som bara du som prenumererar kan läsa.**

Butik #8

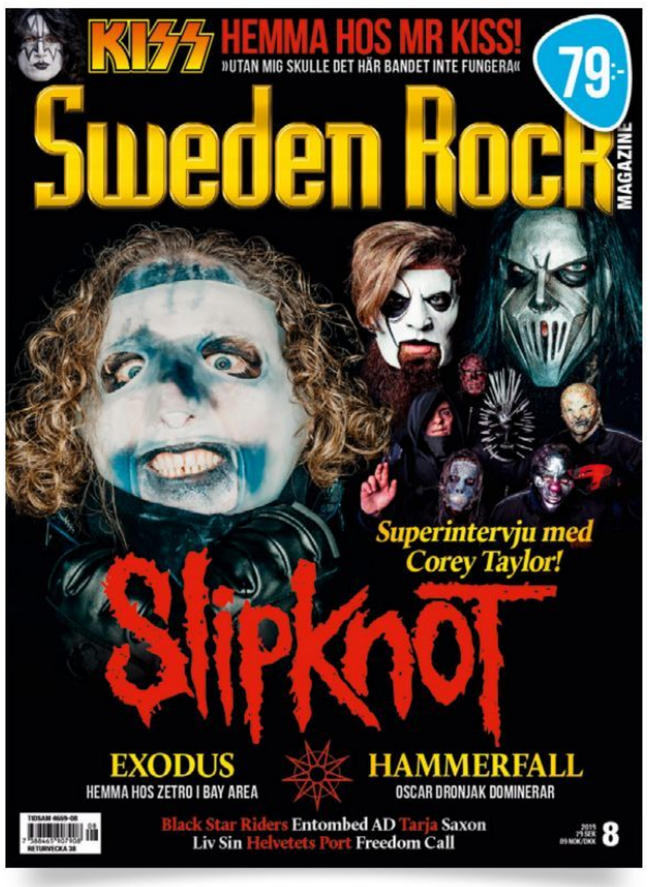

FOTO ALEXANDRIA CRAHAN-CONWAY

Du som köper i butik får detta omslag

Prenumerant #8

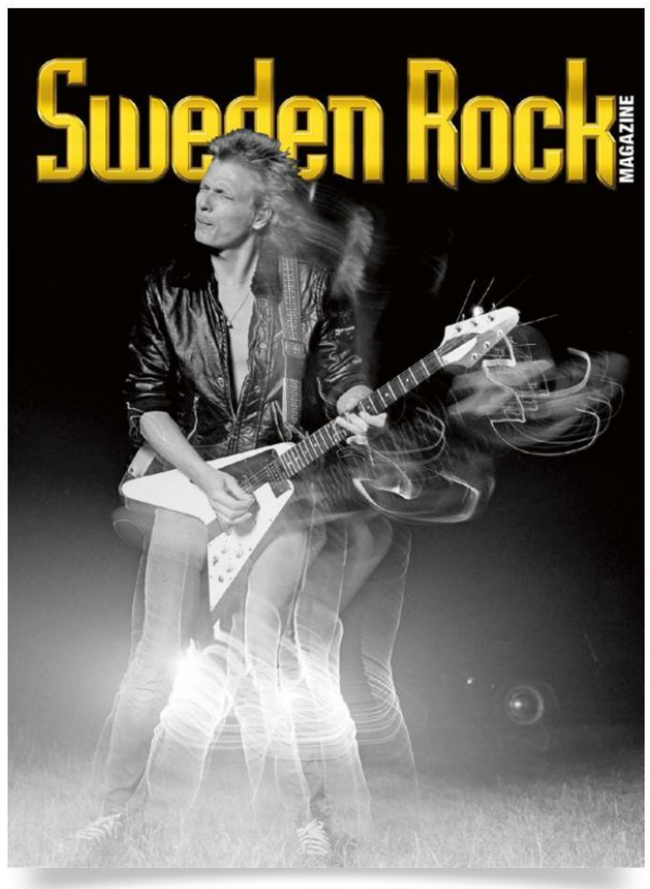

FOTO FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES

Du som är prenumerant får detta omslag

Tommy Fucking Thayer I salute you sir!

Direkt efter Kiss framträdande på Sweden Rock Festival skickar jag ett sms till Tommy Thayer och tackar för allt. Han har inte bara välkomnat Sweden Rock Magazine, som första tidning i världen, till sin drömkåk i Kalifornien. Han har inte bara låtit mig ta en gratisbild med Kiss, som 1979 var min inträdesbiljett till hårdrockens värld. Han har inte bara låtit mig få stå på scen under Kiss sanslösa pyroexplosion till konsert.

Tommy Thayer har betett sig som ingen annan musiker på den här nivån som jag någonsin har träffat under de 32 år som har gått sedan jag började intervjua artister öga mot öga. Hans engagemang har varit långt bortom enastående.

Veckan innan festivalen skickar jag honom en tidig skisslayout på det hemma hos-reportage som du kan läsa på sidorna 78-94. Han svarar att han har visat upp det för Gene Simmons som »är väldigt imponerad av layouten«. Sedan fortsätter sms:en att komma. Tommy vill inte blanda in ens Kiss turnéledare utan styr själv upp access all areas-pass och frågar i ett senare mess om allt är lugnt med mitt pass. Han meddelar när exakt Kiss ska anlända till festivalområdet och håller sitt schema öppet så att vi i lugn och ro kan gå igenom artikeln, filma lite förhandsreklam till sociala medier och göra en uppföljningsintervju.

Redan en knapp kvart efter konserten sitter Kiss i svarta minibussar som ska ta dem till privatplanet. Innan han förmodligen ens har hunnit ta av sig sminket svarar Tommy på mitt sms: »Thanks and good seeing you Martin! Talk soon.«

Det blir tidigare än jag hade kunnat tro. Kiss privatplan landar i Helsingfors vid 04.00-tiden. Redan klockan 12.10 plingar det till i mobilen. Tommy messar och undrar försynt om vi möjligtvis skulle kunna byta ut en bild på honom från tiden med Black 'N Blue. Jag skickar några nya förslag, men under tiden har han själv suttit och kollat runt hos bildbyråer och hittat ett par riktigt snygga bilder som Neil Zlozower tagit. En av dem är med i detta nummers hemma hos-reportage, den andra i nästa nummers ännu längre fortsättningsartikel som verkligen går på Kiss-djupet. Missa för allt i världen inte den om du gillar Kiss.

Efter Sweden Rock Festival fortsätter vi att hålla kontakten. Efter att vi har passerat ett tresiffrigt antal meddelanden skriver jag att mitt liv den senaste månaden har kretsat så mycket kring det här reportaget att han har börjat dyka upp i mina drömmar. Tommy svarar:

– Förhoppningsvis är det en positiv upplevelse och inte en mardröm!

Själv har jag bara en enda sak att säga:

Tommy Fucking Thayer, I salute you sir!

MARTIN CARLSSON, CHEFREDAKTÖR

PS. Vårt tryckeri råkade skicka förra numret till en annan tidnings prenumeranter. Därför tvingades de trycka upp en helt ny upplaga som nådde er kära prenumeranter först två veckor senare. Vi ber så hemskt mycket om ursäkt. Som plåster på såren har vi därför lagt till ytterligare åtta extrasidor så att du som prenumererar ***får hela 16 reklamfria extrasidor*** *med läsning om* ***Scorpions, Uriah Heep, Narnia, Destruction, Twilight Force, Northtale, Cirkus Prütz, Suicidal Angels*** *och* ***Thobbe Englund****.*

PS 2. På grund av bilstrul hann vår recensent inte fram till The Wilds konsert på Sweden Rock Festival, så det blev dessvärre ingen recension. Vi har i övrigt recenserat de konserter som faller inom SRM:s bevakningsområde, alltså inte samtliga konserter.

Sweden Rock Magazine

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Redaktion

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Daniel Berg, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Ola Gränshagen, Pelle Gunnarsson, Niklas Göransson, Jörgen Holmstedt, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Joel Malmén, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Emil Sandgren, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Cecilia Wemgård, Adam Westlund, Jonas Wettmark, Zendt

Prenumeration

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrock.com/magazine/hantera

Övriga ärenden

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-16)

Tryck

Uniprint

Distribution

Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

Billy Sheerwood

Senast vi pratade, för sex år sedan, sa du att dina dagar i Yes var över. Nu är du med i bandet igen.

– De fortsätter att dra in mig gång på gång, skrattar basisten och sångaren Billy Sherwood. Allvarligt talat ringde basisten Chris Squire (1948-2015) och bad mig att ta hand om basspelet så länge han var sjuk. Det fanns inte en chans i världen att jag skulle tacka nej till detta, men vi trodde att Chris skulle bli frisk. Ända fram tills han dog pratade vi ofta. Chris var väldigt mån om att jag hade allt jag behövde och det var mycket snack om musik. Många skratt. Chris var väldigt positiv in i det sista. Första gången vi sågs? Det var på en Moody Blues-konsert, där jag fick syn på Chris, ryckte i hans jacka och han undrade vem jag var. »Du är väldigt lång«, sa han och la till att det är bra att vara lång. Han var en stor skämtare och vi kom bra överens direkt.

FOTO ELISA FURR

Är det svårt att spela Chris basprylar?

– Jag växte upp med hans basspel. Det var så jag lärde mig spela bas. Hans spel motiverade mig att bli bättre och snabbare. Sedan byggde jag min egen stil på grundval av detta.

Du är aktuell med albumet »Citizen: in the next life«. Vad skiljer en »Citizen«-skiva från ett regulärt Billy Sherwood-album?

– De vanliga skivorna är samlingar av separata låtar, medan »Citizen«-albumen följer en ensam, vandrande själ som möter personer och händelser ur historien. Jag fascineras av stora historiska händelser. Det finns exempelvis en låt om Galileo Galilei, hur han kan ha tänkt inför sitt avslöjande som riskerade att sätta honom i fängelse för livet. Den sortens saker.

Du är även aktuell med Yes live-album »50 live«.

– Det är vår 50-årsjubileumsskiva. Den täcker stora delar av bandets karriär och har gästspel av de båda ex-keyboardisterna Tony Kaye och Patrick Moraz.

Finns det någon chans att ni gör något ihop med ex-sångaren och bandgrundaren Jon Anderson?

– Jag kan egentligen inte kommentera den saken. Jag är en musiker som lever i nuet. Men det är klart, hade någon sagt åt mig som tonåring att jag skulle bli basist i Yes hade jag undrat om killen var hög eller något! Så man vet aldrig.

Du är även medlem i Asia.

– Det var som med Chris. John Wetton (1949-2017) valde mig till efterträdare när han blev sjuk och inte heller där fanns det en chans att jag skulle tacka nej.

DANIEL REICHBERG

Suggestivt med Yes-basist

»Elton John är orsaken till att jag alls är i musikbranschen«

LEWIS NITIKMAN, STRANDED

Du hyllade nyligen »maestro« på din sida på Facebook: kompositören Burt Bacharach.

– Han är en av mina favoriter men min största influens är Elton John, säger multiinstrumentalisten Lewis Nitikman. Elton är orsaken till att jag alls är i musikbranschen. Jag träffade Elton i Los Angeles för cirka 20 år sedan. Han är riktmärket för mitt låtskrivande.

Strandeds nya album »New dawn« skapades för ganska länge sedan, eller hur?

– Jag arbetade med albumet men det gavs aldrig ut. Just då hade jag en ganska hetsig relation och använde den som inspiration för att skriva några av låtarna. En heter »Cindy« och hon var föremål för en del av låtarna. Förre Agent-sångaren Troy Reid sjunger. Troy har gjort ett annat projekt för skivbolaget Escape och spelade en av mina låtar för dem. På så sätt fick jag kontakt med Escape. Låtarna får en ny chans. Jag skulle ha kunnat ge ut albumet under eget namn men ingen vet hur mitt efternamn ska uttalas, haha! Och Stranded... Tja, jag befann mig i ett uppbrott under perioden då låtarna skrevs och spelades in.

FOTO ANDY HARRIS

Kommer du ihåg när du hörde en av dina låtar på radio för första gången?

– Albumet »Diamond in the rough« släpptes på Virgin i Kanada 1988. Jag åkte bil med min mamma när första singeln »Where is love« spelades och det var en otrolig känsla. Innan dess var jag med i bandet Stonebolt. De hördes ofta på radio. Men de låtarna skrev jag inte, jag spelade bara keyboards. Jag hör mina låtar på radio ibland. Å andra sidan hinner jag inte lyssna så mycket på radio.

Uppmuntrade dina föräldrar ditt musicerande?

– Mamma var domare i Högsta domstolen i Kanada och pappa framgångsrik affärsman. Han dog när jag var 17 år och fick därför aldrig uppleva hur det gick för mig, men innan han gick bort uppmanade han mig att skaffa en utbildning för »musik är tufft och du får ingen ekonomisk hjälp från mig«. Min mamma hade föredragit något inom juridik för mig och är allt annat än en risktagare. Jag sökte och kom in på Berklee på ett stipendium och reste med bil från Vancouver till Boston. Det föräldrar inte förstår är att man inte väljer – musik är bara något som man måste göra. Men jag har en dotter som är tre och ett halvt år. Om jag ska vara ärlig vill jag nog att hon utbildar sig till jurist eller liknande innan hon försöker sig på musik, haha!

TONY BALOGH

AOR från USA

(P)&(C)2019.ALL RIGHTS RESERVED
FLYING DOLPHIN ENTERTAINMENT UG
WIDDERSDORFER STR. 325 - 327, 50933 KÖLN
WWW.METALVILLE.DE, OFFICE@METALVILLE.DE

STREET DATE: JULY 26TH.

CIRKUS PRÜTZ TAKE US STRAIGHT TO A HOT, DIM BAR IN TEXAS. 10 SEETHING, HOT SONGS BETWEEN SWAMP, BLUES, ZYDECO AND HONEST ROCK.

CATALOG #MV0221

CATALOG #MV0213

STREET DATE: AUG 2ND.

"HAIL TO THE PRIEST" IS THOBBE'S WAY OF SAYING A BIG THANK YOU TO THE ABSOLUTE GODS OF METAL.

STREET DATE: JULY 26TH.

THE PUNK AND HARDROCK SOUND OF THE 70S AND 80S WITH A FRESH WIND IN THE HERE AND NOW.

CATALOG #MV0218

CATALOG #MV0222

STREET DATE: SEP. 9TH.

THE FIRST OFFICIAL LIVE ALBUM OF THE CANADIAN HARDROCK QUEEN. RECORDED 2017 IN GERMANY INCL. HERGREATEST HITS AND NEW SONGS.

KRIGET AVBLÅST

Det var en gång en man som hade en trumpet. Och när han som soldat i den amerikanska armén landsteg i Normandie, hade han trumpeten med sig. En natt när han gick vakt sa hans kapten "Spela inte i natt. Det finns en prickskytt därute." men mannen tänkte: "Han som är därute är lika rädd och ensam som jag är så jag ska spela för honom". Följande morgon togs en krigsfånge till lägret och han frågade: "Vem är trumpetaren som spelade Lili Marleen i natt? När jag hörde den låten var kriget över för mig. Jag kunde inte längre använda mitt gevär."

Mannen med trumpeten var Jack LeRoy Tueller. Det låter som en saga men är en sann berättelse. En berättelse som bara musik kan skriva.

th•mann
MUSIC IS OUR PASSION

SWEDEN ROCK FESTIVAL

FOTO JOHN-SON

»Vi har besökt Sverige sedan 1976. Det är som ett andra hem«, konstaterade Paul Stanley när Kiss på Sweden Rock Festival gjorde sin tjugonionde konsert på svensk mark. Liksom 2018 såldes 35 000 biljetter till festivalen.

KISS kom och med dem ännu en storpublik som gjorde även årets **SWEDEN ROCK FESTIVAL** utsåld.

I ännu en **rekordstor special** blickar vi tillbaka på fyra stekheta dagar genom 76 hårda konsertrecensioner, åtta intervjuer och ett snack med festivalledningen.

ONSDAG

James Holkworth And The Coolbenders

En rykande barnvagn framför trumsetet under den popsvängiga avslutningen »Sexy in the USA«. Diverse diffusa, mörkt humoristiska filmsekvenser som knyter an till de framförda låtarna. Som festivalens öppningsakt satsar James Holkworth And The Coolbenders tydligt på att sticka ut med mer än bara några konfettikanoner. Vilka för all del också är med på ett hörn, som en extra detalj åt bandets skönt svängiga blueshårdrock.

Semifiktive James Holkworth medverkar inte mer än via ett par inspelade inslag på bildskärmen, men hans till stora delar svenska kompband upprätthåller med sitt svängiga samspel upphovsmannens själ väl. Och brittiske sångaren Adam Barron är sannerligen rätt röst för att föra James Holkworths bevingade ord vidare.

Resultatet blir ett gig som nog inte kommer att gå till historien, men väl lär ha väckt lusten att återse bandet hos många av åskådarna. Att musiken på den aktuella fullängdaren »We want to be famous« är skriven med livescenen i åtanke är nämligen glädjande tydligt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Rock På Svenska: En hyllning till Strängen

Den nostalgiska melankolin ligger känslomässigt tung över musiken på Robert »Strängen« Dahlqvists första och tyvärr även sista soloalbum, fjolårets »Rock på svenska«. Denna livehyllning till den hädangångne Hellacopters- och Dundertåget-gitarristen rider högt på nämnda känsla, som blandade kollegor, vänner samt bekanta till Strängen förmedlar i låt efter låt.

Samtliga medverkande sköter sig fläckfritt i framförandet av »Rock på svenska« i dess helhet, men samtidigt verkar alla dra sig för att ta alltför mycket av uppmärksamheten. Som genom någon tyst överenskommelse om att strålkastarljuset ska ägas av denna stjärna som inte längre lyser. En notis kring att upphovsmannens ande ständigt vilar över spelningen må vara en klyscha att dra till med i en recension som denna, men exakt så känner nog de flesta närvarande. Oavsett om man står på scenen eller nedanför den.

Att Strängens mamma Birgitta mellan ordinarie set och extranummer på scen tackar publiken och berättar om Facebook-gruppen Strängen-sällskapet är känslosamt. Just känsla är nog det allra mest lämpliga av alla möjliga ledord här.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

FOTO JIMMIE SOINI

Oz

Hur mycket Oz kan ett band kännas om dess enda länk till de finska heavy metal-hjältarnas klassiska förflutna är trummisen Mark Ruffneck?

Inte särskilt, lyder svaret föga överraskande. 80-talsklassiker som »Fire in the brain« och »Turn the cross upside down« framstår i det här sammanhanget som mindre upplyftande coverversioner. Sångaren Vince Kojvula är ung och lovande men hans sprudlande maner är illa lämpade för Oz aggressiva image. Ruffneck, som alltid en intetsägande halvsopa bakom kaggarna, gör varken till eller från.

Bandets nyare material, skapat av och för dess nuvarande sättning, låter däremot alldeles utmärkt. Det låter bara inte som Oz. Visst rör det sig om traditionell heavy metal med köttiga refränger, men av långt mer levnadsglatt slag. Med andra ord är fyra femtedelar av det här gänget rätt män på fel plats, och för deras del vore bästa tänkbara handlingsplan en omstart under ett nytt namn. I så fall får de dessutom chansen att skaffa en bättre trummis.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Gathering Of Kings med tre gitarrister, sex sångare, en keyboardist och till höger röjglade basisten Nalle Påhlsson.

Black Mamba

Sångerskan Martina Cori poängterar hur svårt det är för Black Mamba att sticka ut i hemlandet Italien och tackar för all support. Och visst kan en viss potential skönjas i bandets funkiga hårdrock med inslag av alternativ metal. Åtminstone på skiva, för desto mindre av värdet hos fullängdsdebuten »Heritage« (2017) överförs till här och nu. Spelglädjen till trots lämnar kvartetten som helhet ett rätt tamt intryck, typiskt ett band som ännu inte är redo att spela i en högre liga. Med möjligt undantag för den flinkfingrade basisten Cecilia Nappo.

När sedan såväl Kiss »Detroit rock city« som Deep Purples »Highway star« sparkas igång skakar jag mest tvivlande på huvudet. Förvisso låter de rent spelmässigt helt okej och Cecilia imponerar då hon tar sig an det ena solopartiet i Deep Purple-klassikern. Men det räcker inte långt, särskilt inte då covervalen även tydligt avslöjar begränsningarna i Martinas röst. Vilket även bör tolkas som en välmenande uppmaning till bandet att satsa mer på eget material.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Demon

Dave Hill, i häxdoktorlik skrud och svartvit makeup, har ett smittsamt gott humör och en av hårdrocksvärldens mest storslagna röster. Sångaren backas upp av ett gediget band med den goda smaken att se ut som rockgubbar, i motsats till rätt och slätt gubbar. Ingen behöver frukta att ett sådant gäng, med en sådan skivkatalog, ska underprestera på scen. Inte desto mindre går detta till historien som ett av Demons mindre minnesvärda SRF-framträdanden.

Huvudorsaken är ironiskt nog att setet, efter obligatoriska inledningen »Full moon/Night of the demon«, är uppbyggt kring Demon-diskografins höjdpunkt »The unexpected guest« (1982). Eller åtminstone större delen av den. Båda skivans upptemponummer, »Have we been here before« och »Deliver us from evil«, saknas. Vilket i sin tur gör tempot för konserten som helhet alltför jämnt och därmed statiskt. Plus att setlistans själva upplägg gör den förutsägbar, åtminstone för inbitna fans av dessa överlag så mångsidiga NWOBHM-veteraner.

Med det sagt är och förblir låtar som »The spell«, »Sign of a madman« och givetvis »Don't break the circle« monumentala hymner. Och med den (ännu) äldre »One helluva night« höjs tempot åtminstone i slutminuterna.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Gathering Of Kings

När inte mindre än 13 musiker och sångare lyckas inta en scen för första gången i konstellationen Gathering Of Kings utan att det blir kaos, då är det svårt att se det som något annat än en högst lyckad militäroperation. Det är dessutom deras allra första livespelning efter bara en dags repande. Vi tas på en härlig resa till arenarockens glansdagar och det låter lysande från första tonen. Det är en perfekt balans mellan starka melodier och ett modernt sound och de blir med rätta mottagna som den »samling kungar« de är på den svenska rockscenen.

Valfri sökmotor rekommenderas för fullständig lista över medverkande då här saknas plats för att nämna alla, men vi snackar haktapparband deluxe. Sångarna Apollo Papathanasio (Spiritual Beggars), Tobias Jansson (Saffire), Rick Altzi (Masterplan), Jens Westin (Corroded), Alexander Frisborg (Helldog) och Björn Strid (Soilwork) imponerar med sina oerhört starka och unika röster som ger varje låt en personlig krydda

Sångaren Dave Hill grundade Demon 1979 med gitarristen Mal Spooner (1945-1984) och är den enda medlem som medverkat på bandets samtliga skivsläpp, innefattande 13 studioalbum.

»I häxdoktorlik skrud och svartvit makeup har Dave Hill ett smittsamt gott humör«

FOTO ERIKA WALLBERG

Death Angels sångare Mark Osegueda var 15 år när bandet bildades 1984 och är en av två kvarvarande originalmedlemmar.

FOTO PER STÅLFORS

samtidigt som det följer en röd tråd. Vi serveras höjdarlåtar, en grädda av musiker som strålar av spelglädje och en härligt avslappnad, god stämning hos gänget på scen. Det gör detta till en av festivalens bästa och mest överraskande spelningar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIELA PILIC

Krisiun

Alex Camargo, sångare och basist i Krisiun, slår förmodligen rekord i antalet gånger som någon tackat publiken under en SRF-konsert. Inte för att man behöver betvivla hans uppriktighet. Samma publiks respons är *väldigt* entusiastisk. Och det i sin tur av väldigt goda skäl.

Brödratrion som sedan länge är att betrakta som Brasiliens främsta metalband gör ett knäckande bra framträdande. Överväldigande brutalt, smäcktajt, powertriokompakt och halsbrytande skickligt lirat. Trummisen Max Kolesne i synnerhet kan bara beskrivas som genialisk. Som ytterligare bonus är även atmosfären precis den rätta. Ute glöder kvällssolen, men Rockklassikertältet ligger mörkt med en flimrande och rökmaskinsdisig scenbelysning som enda ljuskälla.

Kort sagt: detta är Death Metal med stort DM.

Själva setlistans uppbyggnad känns inte som en jätteviktig detalj. Krisiun kunde i princip blunda och peka helt på måfå i sin tio album starka katalog och urvalet skulle ändå framstå som oklanderligt. Men snackar vi personfavoriter tillstår jag villigt att »Blood of lions«, »Ways of barbarism«, »Combustion inferno« och den gamla godingen »Vengeance revelation« får det att rycka lite extra i den metaforiska baguetten.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ERIK THOMPSON

Joe Lynn Turner

Joe Lynn Turners setlista för kvällen innefattar en låt, »King of dreams«, från en mycket underskattad skiva: Deep Purples »Slaves and masters«. Samt två låtar, »Deja vu« och »Rising force«, från en mycket överskattad skiva: Yngwie Malmsteens »Odyssey«. I övrigt är det Rainbow för hela slanten.

Kaxigt. Inte för att jag vet vad Joe hade planerat för fjolårets SRF-konsert, som ställdes in då han blev hastigt sjuk. Här och nu framstår i varje fall den aktuella setlistan som en utmaning och ett demonstrativt långfinger åt Ritchie Blackmore, som tre dagar senare ska headlina festivalen med sitt rekonstruerade och Joe Lynn Turner-lösa Rainbow.

Det står från början klart att det blir svettigt för Ritchie att matcha Joes Rainbow-framträdande. Joe förblir en utmärkt frontman, även om han med ålderns och livesituationens rätt kringgår de högsta tonerna. Det dödligaste vapnet i arsenalen är dock medmusikerna från ett av hans nutida favoritband: svenska Dynaztys gitarrist Love Magnusson, basist Jonathan Olsson och trummis George Egg, som får sällskap av keyboardmästaren Wilhelm Lindqvist. De snarfagra ungtupparna besitter en precision och spelglädje som lyfter odödliga låtar som »Street of dreams«, »I surrender«, »Can't let you go« och »Jealous lover« till höjder där de knappt befunnit sig sedan originalutförandet.

Och efter den urladdningen har Dynazty-grabbarna ändå ork kvar för det egna huvudbandets konsert med start en kvart senare. Är inte *det* hårdrock, så säg?

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ERIK THOMPSON

Death Angel

I en tid där 80-talets thrashhjältar i gemen fortfarande röjer på bra, men oundvikligen bär sin medelålder som en kvarnsten om halsen, är Death Angel ett unikum. För dem är medelålder något som bara drabbar andra människor. Skinnpajshårdingarna till gitarrister, Rob Cavestany och Ted Aguilar, kunde vara posterboys för begreppet »i sina bästa år«. Och Mark Oseguedas eminenta sånginsats interfolieras av falsettskrik så chockerande vackra som om 1987 års debutvax »The ultra-violence« färdigställts i fredags.

Även sett till materialet ligger Death Angel i scenens absoluta framkant. Låtarna från Bay Area-bandets mer sentida skivor, som aktuella fantomsläppet »Humanicide«, gör sig ypperligt väl i lag med klassikerna »Voracious souls« och »Mistress of pain«. I detta sammanhang förtjänar kvintetten ännu en eloge för sin spelskicklighet. Att med sådan precision, och under sådant röjande, framföra dessa proglikt sinnrika kompositioner är imponerande. Inte minst Damien Sissons underfundigt småleende leverans av den ena förbluffande basgången efter den andra. Givetvis med fingrarna, fattas bara annat.

En spektakulärt bra konsert och tillsammans med Myrath festivalens ohotade höjdpunkt.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ERIK THOMPSON

Dynazty

Dynazty har sedan de tog sina första steg ut i berömmelse imponerat som musiker, men deras liveframträdanden har oftast varit svenskt lagom. Spelmässigt har de kunnat stoltsera med perfektion, men de har haft en bit att gå för att kunna mäta sig med de stora grabbarna. Denna afton känns det i luften att det inte kommer att bli som förr. Redan när introt dundrar ut och laserstrålarna börjar sicksacka ut från scenen känns det som att det nog är bäst att

FOTO JIMMIE SOINI

Dynaztys sångare Nils Molin och gitarrist Love Magnusson. Den sistnämnda hade nyss stått på scen med Joe Lynn Turner.

Joe Lynn Turner med ett förflutet i Rainbow, Deep Purple och Yngwie Malmsteen's Rising Force tjusar publiken. Håret i bakgrunden kommer från basisten Jonathan Olsson (Dynazty).

FOTO TALLE SAVAGE

Joe Lynn Turner

Det är en glad och uppsluppen Joe Lynn Turner som möter SRM innan spelningen på Sweden Stage. Sångaren berättar bland annat att dagen har varit bra, intervjuerna han gjort intressanta och bemötandet precis så trevligt som han minns från tidigare år. Dessutom bjuder han omgående på en riktig knall.

– Som det ser ut nu är det här den sista svängen jag gör där jag uteslutande spelar klassiker, säger Joe med ett förnöjt leende. Kvällens spelning kommer att ha en ordentlig slagsida mot Rainbow-materialet, vilket känns helt rätt. Det är låtar som jag har varit delaktiga i, tycker om att sjunga och publiken vill höra. Nästa år däremot… Jag jobbar nämligen på ett nytt album tillsammans med min gode vän Peter Tägtgren. Ganska oväntat va?

Att Peter Tägtren från Pain, Hypocrisy och Lindemann arbetar på ett album tillsammans med Joe Lynn Turner är mer än bara »oväntat«!

– Jag vet, det säger alla som får höra om det.

Joe skrattar hjärtligt och är märkbart nöjd med den reaktion han fått.

– Peter gör all musik och mina texter kommer att vara mörkare och mer personliga än tidigare. Missförstå mig rätt nu, mina texter har alltid varit personliga men den här gången är det på en helt annan nivå. En av låtarna har titeln »Dark knight of the soul«. Den handlar om en kille som talar till sig själv medan han dör och ställer sig själv till svars för alla val han gjort i livet.

Det låter som någonting som skulle kunna vara direkt inspirerat av din hjärtinfarkt i fjol?

– Exakt. Den händelsen har fått mig att fundera väldigt mycket över mig och mitt liv. Vad jag kommer att lämna efter mig och hur jag vill bli ihågkommen. Det är tunga ämnen. Tunga ämnen som gör sig bra tillsammans med Peters hårdrock. Mer än så ska jag nog inte avslöja nu, utan det får komma tillsammans med albumet. Fast jag vill hemskt gärna berätta om alla de olika gästerna som kommer att finnas med på albumet, men jag ser att min fru sitter och skakar på huvudet så jag låter bli, haha! Tanken är att färdigställa albumet till hösten och ha det ute någon gång nästa vår. Efter det kommer jag att åka ut och spela de nya låtarna. Nya låtar och mina egna sololåtar. Jag ser fram emot det, för jag är mer än bara killen som sjöng i Rainbow. Jag vet inte varför de valt just mig men jag sjunger i konserthus med operasångare. Jag kommer också att sjunga en nyskriven låt under invigningen av de europeiska spelen i Minsk i Vitryssland i sommar. Den handlar om att följa sina drömmar och med mig på scen kommer jag att ha 200 barn. Barn med egna drömmar som jag hoppas de kommer att få uppleva. Jag tar mig för så mycket nu och det har aldrig känts bättre.

Men någonting du inte tar dig för alltför mycket är bandet Sunstorm som du sjunger i. Vad är status där, är Sunstorm dömt att bara vara ett projekt?

– Vi har redan gjort mer med Sunstorm än vad som var sagt från början. I fjol släpptes vårt femte album. Det skulle från början bara vara tre album! Om det blir ett sjätte? Jag vet inte, jag tror faktiskt att det räcker nu. Man kan säga att Sunstorm lever på lånad tid och att det har gått över tiden nu.

Tidigare när vi har pratat har du berättat att »Street of dreams« är den låt du vill bli ihågkommen för. Du kommer att spela den i kväll och på lördag kommer Rainbow med största sannolikhet också att spela den. Hur känns det när Ritchie Blackmore ger sig på ditt paradnummer?

– Som om någonting är fel. Jag tycker inte att det är en låt som ska framföras i Rainbow av någon annan än mig. Texten kan aldrig betyda lika mycket för någon annan som den gör för mig, för den handlar om en reinkarnation så som jag upplevde den. Någon annan kan sjunga orden men inte känna dem. Kort sagt, låten blir inte komplett om det inte är vi två tillsammans som gör den. Jag kan känna samma sak inför att *jag* spelar den, men då är i alla fall rösten den rätta. Som alla vet var tanken att det var jag som skulle ha sjungit i det Rainbow som nu åker världen runt, men vissa krafter i kulisserna ville annat. Ritchie lyssnade tyvärr på dem.

JANNE MATTSSON

»Jag jobbar på ett nytt album med min gode vän Peter Tägtgren. Ganska oväntat va?«

Skid Row gör här sitt tredje SRF-framträdande och sitt första med sångaren ZP Theart (mitten). Vid de föregående tillfällena frontades bandet av Johnny Solinger, medlem 1999-2015.

FOTO JIMMIE SOINI

»De forna superstjärnorna tycks ha accepterat att de är en ren nostalgiakt«

TORSDAG

hålla i hatten. Det är ingen underdrift, för tempot de sätter är »plattan i mattan«. »Breathe with me« från det senaste albumet »Firesign« indikerar vilken väg de har valt. Den melodiska rocken har fått backa för den hårdare, råare och tuffare stilen från de tre senaste plattorna. Det enda minnet från den tidiga Dynazty-eran är »Raise your hands« från »Sultans of sin« som eggar till allsång.

Nils Molin har alltid varit en begåvad sångare, men han har inte alltid haft en stark karismatisk utstrålning live. Nu märks det att hans äventyr på världens scener tillsammans med Amaranthe har utvecklat honom till en stabil och självsäker frontman. Hela bandet har blivit en mördarmaskin! Dynazty har lirat på SRF förr, men det här blir deras »Renatus« (återfödelse).

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIELA PILIC

Skid Row

I intervjuer framstår det som att Skid Row ser sig som ett samtida band, vilket är sorglustigt av någon som under de senaste 24 åren har producerat så lite material, varav ännu mindre varit hörvärt.

Nåväl, åtminstone i livesammanhang tycks de forna superstjärnorna ha accepterat att de är en ren nostalgiakt. Under denna konsert är antalet låtar utgivna senare än 1992 endast två stycken, som faktiskt väl försvarar sin plats i setet. Men det är alltså materialet från Skid Rows två första album som dominerar repertoaren.

Under introt till superklassikern »18 and life« begås kvällens enda riktiga tabbe av gitarristen Ryan Cooke, som är vikarie för den som så ofta frånvarande Dave »Snake« Sabo. I övrigt är framförandet klanderfritt och angenämt energiskt från såväl äldre som yngre medlemmar. Sångaren ZP Theart (ex-Dragonforce) har vuxit in fint och tillför en positiv utstrålning liksom en röst väl lämpad för alla delar av bandets repertoar. Kanske inte med samma ikoniska resultat som en viss annan sångare under Skid Rows glansdagar. Dock vida överlägset vad denne sångare är kapabel till i dag.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Blaze Bayley

Blaze Bayleys konsert består uteslutande av låtar från hans tid i Iron Maiden på 90-talet, eftersom det nu är 25 år sedan han kom med i bandet. Det är första gången som han som soloartist gräver djupt i både »The X-factor« och »Virtual XI«. Förutom hitsen väljer han nämligen glädjande nog att köra några riktiga pärlor som dagens Iron Maiden inte skulle ta i med tång. Utan något intro kastar sig bandet ut i »Lord of the flies« och »Sign of the cross«, två riktiga klassiker som får igång den till en början rätt skrala publiken. Nästa låt blir »Judgement of heaven«, en riktigt obskyr pärla från »The X-factor« och som dessutom var en av mina största förhoppningar.

Blazes band är tajt och punkigt, alla låtar går lite snabbare än i original och är dessutom lite skitigare. Det passar vissa av låtarna perfekt och speciellt imponerad är jag av den omarrangerade »The angel and the gambler«, som faktiskt låter mycket bättre med Blaze i dag än vad den gjorde på »Virtual XI«. Naturligtvis bjuder han den efterhand tilltagande publiken på de riktigt stora hitsen, såväl »The clansman« som »Man on the edge« och »Futureal«. Det allra finaste ögonblicket i dag är dock avslutningslåten, den extremt sällan spelade »Como estais amigos«.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ALEX BERGDAHL

Blaze Bayley, sångare i Iron Maiden 1994-1999.

Cobra Cult

När Stockholmsbandet Cobra Cult räknar upp sina influenser sträcker de sig mellan så åtskilda akter som Black Sabbath och Slayer till Bad Religion och Tom Petty. Soundmässigt landar de väl i någon sorts riffdominerad, ruffig och skitig heavy metal, enkel och svängig med en hälsosam dos punkig attityd instoppad. Eller helt enkelt »rock'n'rollish metalpunk« som de själva beskriver sig.

Efter några egenproducerade släpp, varav det sista är ett självbetitlat album producerat av Tomas Skogsberg, är det dags för dem att försöka rocka igång publiken på SRF. Bandet visar upp bra samspel och spelglädje trots den fåhövdade publiken och gör sitt bästa för att få igång det svettiga tältet. Sångerskan och gitarristen Johanna Lindhult har en skön rockröst som ger en rejäl pondus till texterna. Tillsammans med gitarristen Anders Martinsgård och basisten Thomas Jonsson utgör hon en stark fronttrio som lägger feta riffmattor på trummisen Sillens taktfasta och svängiga botten. Låtmaterialet är starkt med titlar som »Black gold« och »The first stone«, men allra bäst är ösiga »Let your hair down« som avslutar spelningen.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL BERG

FOTO ERIKA WALLBERG

Blackberry Smoke

Förband till Bon Jovi i Stockholm dagen innan SRF och därefter öppningsposition på festivalens största scen. Atlantas Blackberry Smoke är, med över 15 år av countryfärgad blueshårdrock under bältet, förstås väl värda att spela båda rollerna.

Ändå får jag under spelningen gång på gång känslan att detta framträdande vore minst ett snäpp roligare att uppleva på en mindre inomhusscen av något mer intim klubbsort. Särskilt då vi här har att göra med ett band som fullt ut satsar på ett välsmort och svängigt musikaliskt framförande, snarare än någon nämnvärd utstrålning hos de enskilda bandmedlemmarna. Inget fel med det. Sångaren och gitarristen Charlie Starr med kumpaner ger ett älskvärt gentlemannaintryck och ibland krävs inte mer än så.

Längst fram bland åskådarmassan noteras folk som sjunger med i snart sagt varenda svängig bit som serveras. Redan där har Blackberry Smoke nått målet med god marginal, även om just jag blott stötvis delar denna entusiasm. Som i stämningsfulla »One horse town«, som skriver in sig bland de självklara topparna här. Jag ser gärna bandet igen, fast helst inte i ett festivalsammanhang.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Seventh Wonder

Tio år har passerat sedan stockholmarna senast spelade på SRF. Tiden har gått fort men det mesta är sig likt i Seventh Wonders prog metal-värld. Så när som på att diskografin i fjol utökades med albumet »Tiara«, det första nya studioalbumet på nio år. Ett förvånansvärt lättsmält album som skapar en skarp kontrast mot det gamla. Då i synnerhet mot fansens gunstling »Mercy falls«. Jag som inte är lika såld på just det albumet gläds åt den tuffa inledningen med »The everones«.

Att hitlåten i sammanhanget, »Alley cat«, kommer redan under den första kvarten är överraskande. Minst lika överraskande och det i negativ bemärkelse är det tydliga användandet av förinspelade körer. Å andra sidan hymlar de inte med dem, så på något vis ska de väl ha beröm för sin ärlighet. Fast det är inte snyggt att se den annars så fenomenale Tommy Karevik glida in i flertalet refränger på en räkmacka.

I Tommy och hans röst har bandet sitt starkaste kort, även om han känns mindre säker i sin roll som frontman utan mystiken som omger hans persona i Kamelot. Men avslappnat och utan märkbar ansträngning ger Seventh Wonder publiken precis vad de vill ha. Förhoppningsvis kan Sverigespelningarna bli tätare i fortsättningen.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Gravestone

Klassiska dödsmetalldängor av gammalt svenskt snitt är vad småländska Gravestone bjuder på i Rock-klassikertältet. Deras musik är knappast nyskapande, men vad gör det när de radar upp finfina gravskändardängor som »In the valley of coffins« och »Rotten kill«. De har det rätta rock'n'roll-svänget, riffen och melodierna sitter där de ska och ibland lättas röjet upp av välbehövliga doompartier. Kort sagt prickar de in allt som är bra med svensk death metal och de gör det bättre än de flesta av sina genrekollegor.

Den sjungande gitarristen Penki Samuelsson gör sitt bästa för att få igång publiken och inleder med harangen »Ni som står där ute, kom in! Ni som står här inne, kom närmare! Vi kommer inte att bita er. Men vi kommer kanske att mörda er!« som introduktion till »Murderous intentions«. Annars är mellansnacket sparsmakat: »Den här låten handlar om att döda folk med kniv« innan »By the knife« eller »Den här låten handlar inte om någonting alls« innan »Necromaniac«.

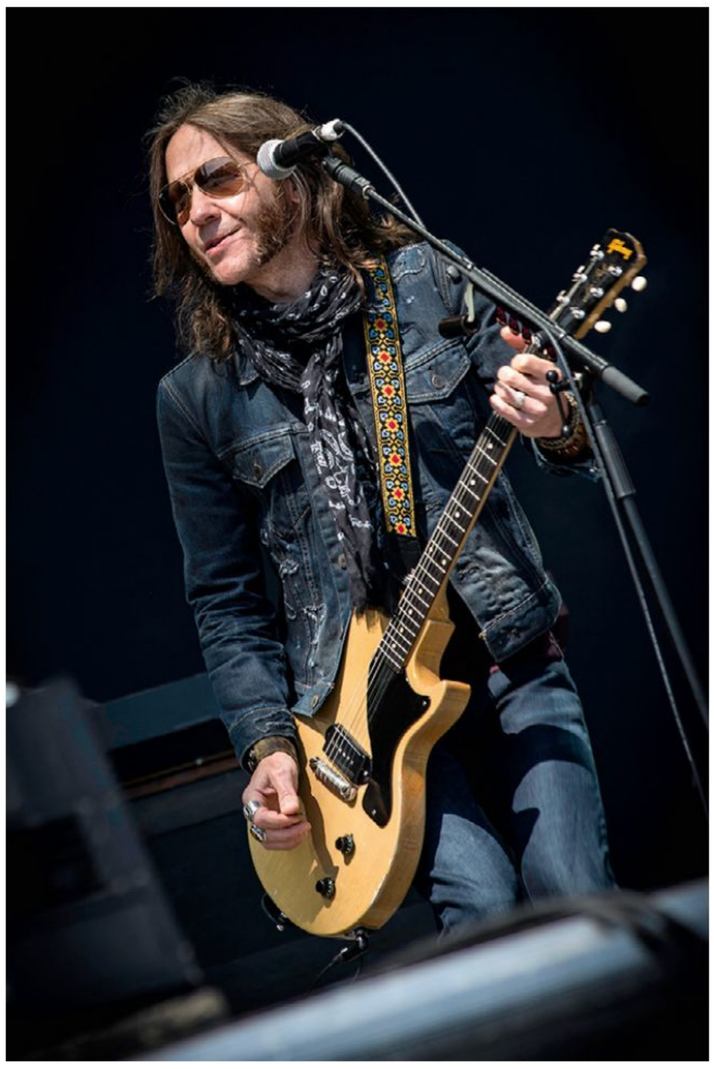

Blackberry Smokes sångare och gitarrist Charlie Starr.

En snygg uppvisning i hur det ursvenska arvet av death metal i d-takt med fuzzet från HM2-pedaler bäst förvaltas.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL BERG

Powerwolf

Att Powerwolf har Sverige i sin hand råder det ingen tvekan om. Resan har varit lång och beslutsam och under de senaste åren har frukterna kunnat skördas. Och som de sedan har skördats och då inte bara i Sverige utan i hela Europa! Tyskarnas spelning på Sabaton Open Air i fjol var ett bevis på det, då endast Sabaton själva hade större publik. Ett annat bevis är det enorma publikhavet som slutit upp framför Rock Stage. Folk är inte heller där av ren nyfikenhet eller slentrian, utan de är där för att de älskar Powerwolfs schlagerklämkäcka power metal.

Från inledande »Fire and forgive« till avslutande »We drink your blood« lyder publiken domptören Attila Dorns minsta vink och allsången är både högljudd och förvånansvärt korrekt. Extra mycket fniss blir det som vanligt i den pubertala »Resurrection by erection« med sin penishumor. Lyckligtvis glöms allt det tramset bort redan i den efterföljande, och personliga favoriten, »Stossgebet«. Ett tungt nummer på platta och live väger det ännu mer. Att den evigt aktive keyboardisten Falk Maria Schlegel gång på gång tar sig fram till scenkanten för att bada i publikens jubel må vara väl korrigerat, men hans reaktion är alltid lika genuin.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

FOTO JIMMIE SOINI

Generations Army

Dagens och kanske festivalens mest energiska band måste vara Skånebördiga Generations Army. Det är full fart redan från första anslaget med nästan kontinuerligt headbangande och helt enkelt ett jävla ös på scenen. De spelar thrash metal av högklassisk modell och det känns nästan som att bli transporterad till Bay Area under genrens guldålder.

Bandet kan inte dölja sin glädje över att få stå på scenen inför en stor och mottaglig publik, som slukar varje riff med hull och hår. De har en otrolig energi och attack.

Som hyllning till sina idoler som spelar senare samma kväll får de publiken att skandera »Fucking Slayer!« innan de retsamt spelar introriffet till »Raining blood« och sedan växlar över till en egen låt. Bäst respons får ändå »World cop« med sin publikfriande »call and response«-refräng.

Om det är någon som vill ha klassisk thrash i samma anda som tidiga Metallica eller Exodus, framförd med en frenesi som bara en brinnande ungdom kan frammana, är Rockklassikertältet platsen att vara. Efter att sista låten är avklarad är Generations Army så höga på energi att de bokstavligen studsar av scenen. Världsklass!

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

DANIEL BERG

FOTO JOHN-SON

Powerwolfs gitarrist David Vogt alias Charles Greywolf. Brodern/medgitarristen Matthew Greywolf föddes Benjamin Buss.

»Lucifer-Johannas vita skrud för tankarna till Ozzy Osbourne på 70-talet«

Krokus

Jaha. Var det allt?

Att döma av backdropen, och i viss mån setlistan, framstår det här som bara ännu en anhalt på turnén för coveralbumet »Big rocks«. Men detta ska väl föreställa Krokus avskedsturné? Må så vara att sådana avsked inte nödvändigtvis blir så permanenta, men saken borde väl ändå påtalas på något sätt? Vore inte rentav ett vemodigt »tack för den här tiden, Sverige« på sin plats?

Tydligen inte enligt Krokus sångare Marc Storace. Han säger knappt så mycket som »halv sju« under hela konserten. Den angenäma känsla som uppväcks av inledande »Headhunter« och »Long stick goes boom« förjagas därmed snabbt. Visst bombarderar bandet oss med låtar, varav vi rentav vill höra de flesta. Fast inte alla. Exempelvis hade vi gladeligen bytt ut Neil Youngs »Rockin' in the free world« och ett trumsolo mot »Screaming in the night« och »Tokyo nights«. Vilka vi alltså blir blåsta på.

Dock kvarstår känslan av »silent treatment« som den värsta stämningsdödaren. Av Krokus-killarnas uppsyner att döma får de ut lika mycket, varken mer eller mindre, av att lira på SRF:s största scen inför tusentals människor som av en stilla ostmacka i köket.

Ett känslosamt farväl, var det. Eller inte det jävla minsta.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Electric Hydra

Det punkiga stonerbandet Electric Hydra från Uddevalla är ett tämligen färskt band som bara har existerat i lite mer än ett år. Antalet gig de har hunnit lira tillsammans under den tiden är inte många. Men det märks inte.

De inleder överraskande med ett tungt, publikfriande instrumentalt intro innan frontkvinnan Sanne Karlsson gör en effektfull entré. Det är ett vågat och smart drag som signalerar att de inte är lättskrämda nybörjare. De chansar på okonventionella metoder och vinner poäng. De är en solid enhet med Sanne som given publikdomptör. I ena stunden hoppar hon från trumpodiet för att i nästa falla ner på knä och nästan sopa scengolvet med håret i en frenetisk headbangning. Ellinor Andersson står som en basisternas Joan Jett med sin »badass«-attityd och lirar som om hon aldrig har gjort något annat.

Det enda som känns en aning fånigt är den obligatoriska frågan: »Hur många har druckit bärs?« Dock, med så pass kort tid som band i cv:t går det att ha överseende med en sådan detalj.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIELA PILIC

Lucifer

Sångerskan Johanna Sadonis (ja, det är faktiskt fortfarande hennes efternamn, vad du än har läst någon annanstans) och hennes grupp Lucifer blomstrar genom att med stort hjärta göra något som har gjorts många gånger förut. Det är ett ett väldigt lyckat recept, oavsett om vi snackar om 2015 års doominspirerade albumdebut »Lucifer I« eller om fjolårets betydligt mer 70-talsosande uppföljare »Lucifer II«. Det borgar för en riktigt trevlig liveupplevelse, med Johannas utstrålning och starka röst i fokus. Inte minst i min stora favoritlåt »Phoenix«.

I övrigt föredrar jag alltid att se och höra Nicke Andersson bakom trummorna än i någon annan musikerroll, oavsett konstellation. För där har vi verkligen typexemplet på den ibland bortglömda konsten att göra något storartat av det i grunden sparsmakade.

En helt ny låt, »Ghosts«, framförs och bådar gott inför vad som komma skall.

Några coverval slinker också snyggt in, där Black Sabbaths »Snowblind« givetvis smälter väl samman med Lucifers egna musikaliska ramar, plus att Johannas vita skrud lämpligt för tankarna till Ozzy Osbourne på 70-talet. »Bomber« är en något mer udda fågel i sammanhanget, men bandet tar chansen att göra även den till sin egen, med god förtjänst. Och det är förstås en självklarhet att Motörheads musik *alltid* ska liras i någon form på festivalen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

FOTO ERIKA WALLBERG

Lucifers sångerska och grundare Johanna Sadonis utgör sedan 2017 bandets kreativa kärna tillsammans med trummisen Nicke Andersson, som hon gifte sig med i juli 2018.

Arch Enemy

Är Alissa White-Gluz världens just nu bästa frontfigur? Högst sannolikt. En betvingande metal-amason vars röstresurser fullt ut matchar karisman. Och världens bästa frontfigur i världens bästa melodiska death metal-band är förstås en dödlig kombination som lyft dem till nya höjder.

Olikt de flesta genrekolleger är Arch Enemy för övrigt ett band där alla medlemmar har en cool och individuell look. Vilket ger dem ytterligare en fördel som liveakt (deras spelskicklighet behöver inte ens nämnas). Ett frågetecken är hur länge Jeff Loomis vill stanna i bandet som betahanne under Mike Amott, men här och nu är han i varje fall på plats. Och vilket gitarrteam dessa båda är.

Nostalgikerna i publiken anser troligtvis att det nya materialet ges för mycket utrymme på Angela Gossow-erans bekostnad. Min mening är att dagens Arch Enemy har gjort lysande låtar och då ska de också spela dem. Samtidigt njuter förstås även jag av att överösas av klassiker som »We will rise« och »Nemesis« i finalen. Visserligen övergår det mitt förstånd hur en så lökig låt som »No gods, no masters« kan vara en sådan fanfavorit. Nu är den ändå det och då ska den givetvis ingå i setlistan också.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ERIK THOMPSON

Arch Enemys sångerska Alissa White-Gluz sjöng 2004-2014 i det kanadensiska metalcorebandet Agonist och har körat åt bland andra Kamelot och Delain.

FOTO JIMMIE SOINI

»Är Alissa White-Gluz världens just nu bästa frontfigur?«

ACT

2003 röstades ACT fram som Sweden Rock Festivals bästa band av SRM:s skribenter. Hade en omröstning skett även i år torde sextetten ha haft goda chanser till en hög placering. Varför?

För det första disponerar de sin tid ypperligt. Lika effektivt som Queen på Live Aid levererar ACT sin musik, samtidigt som de pressar ner sitt visserligen underhållande mellansnack till ett minimum. För det andra visar Malmöbandet en förlösande spelglädje. Sångaren Herman Samings energi går inte att missa och även övriga, särskilt keyboardisten Jerry Sahlin och trummisen Tomas Lejon, har uppenbart skitkul. För det tredje och viktigaste: ett enastående låtmaterial. Oklanderligt framförd och högst egensinnig pomprock med de mest halsbrytande tempoväxlingar och de mest självklara hopp från metal till reggae till pop till... Det enda jag kan klaga på är ljudet. Ola Anderssons smakfulla gitarrspel har stundtals svårt att nå ut. Och så spelas ingenting från favoritplattan »Imaginary friends«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

SKOGSRÖJET

2-3 AUGUSTI REJMYRE

TOBIAS SAMMET's AVANTASIA

ACCEPT

AIRBOURNE

The Darkness

URIAH HEEP

VENOM

backyard babies
30TH ANNIVERSARY SHOW

Mustasch

AMARANTHE

Nashville Pussy

Glenn Hughes
PERFORMS CLASSIC
Deep Purple LIVE

GAMMA RAY

PRIMAL FEAR

Helix

DEMON

GATHERING OF KINGS • WAYWARD SONS • LIV SIN

MAN MACHINE INDUSTRY • SAREA

KÖP BILJETTER PÅ WWW.EVENTIM.SE

WWW.SKOGSROJET.SE

ROCK KLASSIKER · KULTUR HUSET FINSPÅNG · easy mover · TRIFFID DANGER CONCERTS · eventim · FINSPÅNG

ARRANGÖR: REJMYRE MUSIKFÖRENING • MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

TACK OCH ROCK FÖR I ÅR!

Ett speciellt tack till alla ni härliga rockers som tävlade på Instagram om VIP-biljetter! Vi fick många puckade/kreativa förslag på hur man skakar en Pucko! Det är vi glada för!

HOPPAS VI SYNS NÄSTA ÅR!

#FESTIVALPUCKO

CHOKLAD PUCKO® ORIGINAL

Johan Hegg, Amon Amarths sångare sedan starten 1992, dyker även upp i låten »Predator« på Saxons senaste album »Thunderbolt« (2018) med tillhörande video.

FOTO TALLEE SAVAGE

Amon Amarth

Det börjar med »The pursuit of vikings« och slutar, förstås, med »Twilight of the thunder god«. Däremellan trakteras publiken med gamla och nya höjdare som »Deceiver of the gods«, »Asator«, »Crack the sky« och »Raven's flight«: de båda sistnämnda från aktuella »Berserker«. Sett till materialet är tillställningen en promenadseger. Men en konsert handlar som bekant om annat också.

Inget ont om den bombastiska scenshowen. Holmgångsutkämpande statister, en gigantisk hammartrapp, en ringlande Midgårdsorm och ett hjälmformat trumpodium (som för all del mest liknar ett Texas Longhorn-kranium). Visst kan allt detta kallas ostigt, men bara av de som inte fattar vad som är kul.

Problemet är sångaren Johan Hegg. Med tanke på Amon Amarths långa och etappvisa färd mot toppen är det överraskande att han beter sig som en storögd amatör, överväldigad av evenemangets magnitud. Att han själv förkunnar detta på sitt modersmål förvärrar intrycket. Och utan att han direkt gör bort sig går denna buskablyga hållning dåligt ihop med hans dominanta scenpersonlighet eller med bandets image.

Resterande medlemmar är som väl är morskare, även om gitarristen Olli Mikkonen är beklagligt trögrörlig.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

»Visst kan allt detta kallas ostigt, men bara av de som inte fattar vad som är kul«

Deadland Ritual utgörs av Black Sabbaths gamle basist Geezer Butler, Guns N' Roses förre trummis Matt Sorum, Billy Idols gitarrist Steve Stevens och sångaren Franky Perez.

Deadland Ritual

FOTO ERIKA WALLBERG

När det kommer till att hamna i andra superkända musikers sällskap är Matt Sorum mästarnas mästare. Sedan mitten av 90-talet har Cults och Guns N' Roses forne trummis hunnit avverka kändisgängen Neurotic Outsiders, Velvet Revolver, Camp Freddy, Kings Of Chaos och Hollywood Vampires. Och nu har han Deadland Ritual tillsammans med Geezer jävla Butler från Black Sabbath, Billy Idols gitarrist Steve Stevens och Franky Perez, som sjungit med Apocalyptica sedan 2014.

– Jag måste aktivt jaga dessa bandsituationer, säger 58-årige Matt Sorum.

Klockan är 15.00 och vi har satt oss på en av Deadland Rituals två ultrafina bussar som står parkerade på det backstageutrymme som Rock Stage och Sweden Stage delar på. På övervåningen ligger Geezer och gubbsover medan Steve Stevens sprejade hår piggt flyger in och ut ur bussen.

– I det här skedet av min karriär är jag inte rädd för att få ett negativt svar som påverkar mig personligen, fortsätter Matt. Om någon säger nej tänker jag inte börja gråta. Då har jag åtminstone gett det ett försök. Jag ringde Geezer och han sa ja, så jag fick det svar som jag ville ha, men vi var först tvungna att spela upp musiken för honom. Vi var tvungna att finna en musikalisk vision, så jag sa till Steve att skriva något tungt och mörkt i mellantempo och ha Black Sabbath i huvudet. Det var riktmärket, på samma sätt som man kan säga till en konstnär att måla något i Basquiat-stil. Jag skickade låten till Geezer, han svarade att han var intresserad och det var bara helt fantastiskt.

När du befinner dig i replokalen med Geezer Butler, kan du då höra att »ah, det låter som Black Sabbaths basist«? När man hör Black Sabbaths musik är det ju Tony Iommis gitarr som är den största igenkänningsfaktorn.

– Jag identifierade mig tvärtom alltid med Bill Ward och Geezer Butler, den enhet som de utgjorde och det sound som de skapade. Märk väl, Geezer utgjorde en stor, stor del av Black Sabbaths sound. Eftersom vi spelar en handfull av deras låtar har jag fått chansen att studera dem ingående och se vad som gömmer sig inuti riffen. Som musiker är det viktigt att hela tiden lära sig nya saker och jag har haft en ny trumstil i vartenda band som jag varit med i. Jag har varit tvungen att ömsa trumskinn. I Cult var det AC/DC möter brittisk psykedelia, depprock och Bauhaus-scenen som gällde. Guns N' Roses var en helt annat grej, något som i början av 90-talet blev denna grandiosa, episka tingest. Ur ett rytmiskt perspektiv var det tidiga 90-talet märkligt för trumspelet skulle vara mer linjärt, mer rakt på. I Deadland Ritual känner jag att jag har återvänt mer till hur jag spelade under min tidiga karriär på 70-talet. Det är lösare boliner och jag är inte låst vid en viss spelstil. Geezer får mig att spela på ett annat sätt jämfört med om jag spelar tillsammans med Duff McKagan eller Robert DeLeo (Stone Temple Pilots). Jag har alltid varit en trummis som först lyssnar på vad som händer runtomkring mig och lirar sedan utifrån vad jag hör. Det blir mer sväng i musiken då. Geezer är en stor del av Deadland Rituals sound. Vi är bara tre musiker plus en sångare och det skulle inte fungera att ha en gitarrist till, för då skulle det bli för trångt i ljudbilden. När man hör Geezer tänker man: »Holy shit, han spelar riktigt coola grejer för att fylla ut utrymmet samtidigt som han lämnar kvar lite luft.« Han är en så otroligt musikalisk musiker. Jag tror inte att folk förstår hur otroligt musikaliska Black Sabbath var. Om man lyssnar noga hör man inslag av jazz och hiphop i Black Sabbath. Groovet i »Sweat leaf« är ren jävla hiphop! Då tänkte väl Geezer inte »åh, detta är hiphop« men den har en funkig hiphopkänsla.

»Jag sa till Geezer Butler att Black Sabbath skapade hiphoppen och han höll med«

Jag ser redan rubriken framför mig. »Matt Sorum: Black Sabbath skapade hiphoppen!«

– Precis det sa jag till Geezer, att Black Sabbath skapade hiphoppen, och han höll med! Jag menar,

om man lyssnar riktigt noga hör man hur många olika saker som ryms i deras musik. Man får inte glömma att mycket hiphop kom från just rock'n'roll. Många hiphoppare lyssnade på rock och hörde beats i den musiken. Kolla på Led Zeppelin. »Åh, de är ett riktigt *rockband*«, säger folk. Nja, John Bonham var en rhythm'n'blues-trummis som spelade rock. Han kunde verkligen lira Motown. På de olika scenerna på Sweden Rock Festival står yngre musiker som kanske har en bakgrund inom hiphop *och* heavy metal. Det är så coolt. Folk frågar vilken sorts band vi är och jag svarar att vi är ett hårdrocksband. Jag skulle inte kalla oss heavy metal eller påstå att Black Sabbath såg sig själva som heavy metal. Lemmy gillade inte heller att Motörhead kallades heavy metal. Lemmy var rock'n'roll.

Dead Daisies har en finansiär som gör att de kan flyga runt överallt och turnera lyxigt. Ni turnerar inte heller billigt med ert crew och två flådiga bussar. Vem finansierar Deadland Ritual?

– Tja, vi har fått tillräckligt med pengar för dessa europeiska spelningar så att vi går runt. Folk kan kalla det en supergrupp, men verkligheten är att vi är här med ett crew och turnébussar som kostar mycket pengar. Realistiskt sett var vi tvungna att ha de rätta namnkunniga musikerna för att kunna få ett så stort projekt att fungera rent ekonomiskt. Jag menar, vi letar ju fortfarande efter ett skivkontrakt.

Vi visste att vi ville åka över hit, ha kul *och* samtidigt ha det bekvämt. Sedan får vi se vad det kan leda till. Vi måste upp på den där scenen och bevisa att vi har »det«. Jag gillar det, det är häftigt. Det är samma känsla som när vi drog i gång Velvet Revolver. Då var det musiker från dessa kända band, men vi var ändå tvungna att visa vad vi gick för. Det ger en den där energin som man hade när man var ung och hungrig. I kväll går vi på scen 21.00 och i morgon 15.00. Jag kan inte minnas när jag senast gick på scen så tidigt på dagen. Det är annorlunda, särskilt för Geezer som har varit med i Black Sabbath i 50 år. De var aldrig förband till någon – kanske 1969 och 1970 men därefter var de alltid det stora dragplåstret, det sista bandet på den största festivalscenen. Velvet Revolver nådde inte riktigt så högt men under min tid var Guns N' Roses alltid överst i spelordningen.

Titta på Nikki Sixx. Inför Sixx AM:s senaste albumsläpp sa han att han skulle bo på enklare hotell och ge järnet på vägarna de närmaste fem åren. Redan några månader senare var det femstjärniga hotell som gällde och sedan övergav han Sixx AM. Det krävs stora uppoffringar och uthållighet för att äldre, framgångsrika musiker ska klara av en sådan omställning.

– Absolut, så är det. Vi får väl se hur länge vi pallar, haha! Vi tar en dag i sänder och förhoppningsvis gör denna turné att folk blir peppade på oss. Vi spelar låtar som folk aldrig har hört men strösslar med låtar från vårt förflutna för att påminna publiken om vårt arv. Jag älskar också att vi presenterar en ganska okänd sångare, Franky Perez, för folk. Någon som inte främst är känd som sångare, även om han sjungit lite med Apocalyptica. Det är fräschare än om vi hade haft en kändis som låt säga David Coverdale. Franky är yngre och har en ungdomlighet som vi andra inte har.

Franky ser i alla fall inte yngre ut än dig.

– Vilken fantastisk smickrare du är! Jag sov riktigt bra på bussen i natt och min fru smörjer in mitt ansikte med lotion, haha! Hursomhelst, oavsett vilket band det gäller handlar allt om låtarna. Bara för att bandet har namnkunniga musiker kan vi inte bara slänga ihop något. Målet är att göra ett album med låtar som låter som här och nu men som har spår av vårt förflutna. Och sedan vill vi komma tillbaka på en stor turné nästa år.

MARTIN CARLSSON

In Silence

När Karlstads egna In Silence kliver på är Rockklassikertältet förvånansvärt välbesökt. Men så har bandets senaste ep, »One for all«, med sina moderna tongångar också gjort sitt till för att öka på popularitéten.

Sångerskan Erika Jonsson har en bra röst och stundtals är hon inte helt olik Paramores Hayley Williams. Likheterna stannar inte bara vid rösten utan fortsätter även till scenspråket. Lätt och ledigt för hon sig på scen och trivs uppenbarligen som fisken i vatten. Men där rösten imponerar som mest gör sällan musiken det och vice versa. Det är som om de olika beståndsdelarna är bra var för sig men tillsammans tar de ut varandra. Det tuffa känns påklistrat och det melodiska räcker inte ända fram. Däremot gör budskapet i anti mobbning-låten »One for all« det och det med råge. All heder till dem för att de lyfter ett så viktigt ämne. In Silence må inte imponera nu, men kan nog ta både ett och två steg framåt till albumdebuten.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Tenacious D

Att hänvisa Tenacious D till Rock Stage är nog inte festivalledningens mest genomtänkta beslut. Värre trängsel har sällan skådats framför och även vid sidan av scenen. Den myllrande hopen är dessutom mäkta och högljutt entusiastisk. Enligt mig gör den spexglada duon plus kompband en ganska seg start, men de kringstående har uppenbart en annan uppfattning.

Efterhand utvecklas showen – konsert är fel ord i sammanhanget – till något högst underhållande. Vilket helt och hållet kan tillskrivas Jack Black. Han har utstrålningen och sångrösten. Han är upptågsmakaren som gör showen så omtumlande att man lämnar den med endast dimmiga minnen av en setlista med inslag från samtliga fyra Tenacious D-album. Kort sagt: han är stjärnan. Parhästen Kyle Gass må spela en viktig roll i bandet kreativt sett, men är totalt charmlös som scenpersonlighet.

Det mest explosiva publikbifallet kommer som väntat under »Tribute« och givna finalnumret »Fuck her gently«. En annan höjdpunkt är Blacks sanslösa tacktal till Sverige för att via Abbas »Take a chance on me« ha väckt hans musikintresse som sexåring. Sanning? Påhitt? Spela roll, det är Blacks presentation av anekdoten som är guld värd.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ERIK THOMPSON

Deadland Ritual

Att ett band består av idel supermusiker borgar inte automatiskt för att det de presterar blir bra. Det har aldrig varit tydligare än under denna timme. Trummisen Matt Sorum (ex-Guns N' Roses), sångaren Franky Perez (Apocalyptica), gitarristen Steve Stevens (Billy Idol) och basisten Geezer Butler (ex-Black Sabbath) öppnar med den gamla Black Sabbath-dängan »Symptom of the universe« och problemen tornar upp sig direkt. Steve Stevens kan inte riffet, något som återkommer gång på gång under konserten då han gör egna tillika hemska tolkningar av bland andra »Neon knights« som »Sweet leaf«. Och Franky Perez, vad håller karln på med? Han sjunger inte bara illa, han sjunger sämre än Ozzy och ligger hela tiden fel i tonläget. Det skär sig i mina öron och jag undrar varför han har fått detta jobb.

Jag skulle kunna säga att ingen skugga faller på Geezer och Matt, för de spelar kanonbra båda två. Men å andra sidan har de godkänt detta, att gå upp på scen med en tondöv sångare och en gitarrist som inte bemödat sig med att lära sig låtarna han ska spela. De nyskrivna låtarna »Dimas« och »Broken and bruised« låter som trista och oinspirerade derivat av riktig metal och jag glömmer bort dem redan under tiden banden spelar dem. Det i sig är så klart en bedrift.

Varje förhoppning eller förväntan jag någonsin haft på detta band är inte bara grusad, den är nedstampad i myllan vid Sweden Stage. Trist.

1 **2** 3 4 5 6 7 8 9 10

ALEX BERGDAHL

Sins In Vain

Det märks att helsingborgarna Sins In Vain står på scen tack vare sitt studieförbund. Kvalitén på låtarna – inte instrumenthanteringen – varierar mellan högt och lågt och framförandet är förvånansvärt ljummet. Att de har sitt livs chans att visa upp sig för en stor och

FOTO PER STÅLFORS

Jack Black, sångare och gitarrist i Tenacious D, har bland annat »spelat« Eddie Riggs i datorspelet »Brütal legend«.

nyfiken publik verkar ha gått ett par av medlemmarna helt och hållet förbi.

I synnerhet sångerskan Lenny Falk Renholm är både loj och oengagerad, trots publikens stöd och intresse för bandets musikaliska blandning av Killswitch Engage och Evanescence. Månne att nerverna spelar in eller så är det klena engagemanget en del av showen? Men visst, sjunga det kan hon, tror jag. Ty gång på gång tränger hennes förinspelade andrastämma genom ljudbilden, vilket gör hennes vokala insats mer än lovligt svårbedömd. Ett onödigt tilltag då både »Horizons« och »Gold (is just a colour)« visar prov på kunnande. Speciellt den sistnämnda är ett ordentligt steg uppåt på kvalitetsstegen.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Def Leppard

Ibland är det svårt att avgöra var gränsen går mellan nostalgifilter, festivalölsfilter, fanfilter och den bistra verkligheten. Ett band som Def Leppard kan kännas hårt att kritisera, för vem understår sig att ifrågasätta ett band med fyra decenniers erfarenhet som oöver-träffad hitmaskin, mer än 100 miljoner sålda album och ett rykte som ett av de bästa livebanden i världen? Där kan en svensk kritiker känna sig obetydlig, men sanningen är att inte ens Def Leppard är felfria. Det blir uppenbart denna sena afton.

Scenbygget är dock som alltid imponerande med en oklanderlig ljusshow och snygga, färgglada bild- och videosekvenser på den gigantiska skärmen bakom bandet. Gitarristen Phil Collen flexar sina muskler och basisten Rick Savage ser fräsch ut i sin ljusa utstyrsel. Gladast i bandet är trummisen Rick Allen och gitarristen Vivian Campbell. Sångaren Joe Elliott har däremot tappat en del av sitt energiska, explosiva kroppsspråk som han gjort sig känd för genom åren.

Def Leppard inleder starkt med »Rocket« och fortsätter i samma höga växel med »Animal«, två oslagbara publikfriare. Tempot hålls uppe fram till kvällens första ballad, »When love and hate collide«. Partyvibbarna sjunker som de tenderar att göra när en ballad slängs in i ett festivalset, men »Let's get rocked« räddar situationen och följs av »Armageddon it« och »Rock on«. Men sedan är det dags för ballader igen. Och nu jäklar brassas det på med smör så det visslar om det.

Endast »Man enough« från 2015 och instrumentala »Switch 625« bryter av myspysorgien som utgörs av »Two steps behind«, »Love bites«, »Bringin' on the heartbreak« och »Hysteria«. Många i publiken har sannolikt kommit till världen tack vare dessa ballader, men det är inte festivalanpassat för fem öre. Det är förståeligt att Joe Elliott ser frustrerad ut över den bristande responsen. Han är van vid ett svettigare energiutbyte.

De vinner tillbaka hedern genom att lyfta tillställ-ningen med tre rejäla partyhits på raken: »Pour some sugar on me«, »Rock of ages« och »Photograph«. Ordningen är återställd, detta är det Def Leppard som jag älskar. Jag önskar bara att de hade hållit sig på den tuffare banan hela giget igenom och skippat balladonanin, för det har aldrig fungerat i det här sammanhanget. Det vet nog Def Leppard också, men efter sex månaders semester är det lätt att bli lite ringrostig. Välkomna tillbaka killar, nästa gång rockar vi på riktigt!

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIELA PILIC

Scarlet

Stockholmsbaserade Scarlet och de kreativa männis-korna hon har samlat omkring sig kliver ut på scenen och tar över, med coolt förföriska vansinnesvibbar från In This Moment och deras Maria Brink. Men vår

FOTO PER STÅLFORS

Innan konserten avslöjade gitarristen Phil Collen för SRM att instrumentala rökaren »Switch 625« i slutskedet ersatt en ballad för att ge showen mer fart.

FOTO JOHN-SON

FOTO JOHN-SON

Efter att Slayer gick ut med sin avskedsturné har de tackat nej till intervjuer och meddelat att de inte gör undantag. Det sägs bero på sångaren och basisten Tom Araya.

svenska Harley Quinn à la zombiesque är fängslande, förtrollande och fruktansvärt trasig. Hela spelningen är som en skitigt oslipad teaterföreställning, men så äkta att det skär inombords. Allt är visuellt genomtänkt, med en brutalt rå sexuell spänning hela vägen från minsta rörelse till högsta ton. Tills detta väsen själv tappar fokus för en stund, kliver ur karaktären och märkbart tagen reflekterar över publiken: »Alltså… vet ni hur många ni är? Jag trodde att det skulle komma kanske 20 stycken…« Och för ett ögonblick är allt väldigt vackert, varmt och kärleksfullt.

Sedan rycker hon in oss i den skitiga tyngden igen, med sin fascinerande blandning av styrka och skörhet. Lika spännande är hennes röst där hon glider runt på alla nivåer, från spruckna viskningar till hjärtskärande skrik via klara, rena änglatoner och kraftfullt övertygande styrka. Som orden i första singeln »Age of seduction« som kom förra våren: »I am your perfect disease.« Det är bara att hålla med.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Slayer

Hur många gånger har Tom Araya sagt att det inte längre är så roligt att stå på scen sedan den ack så headbangingskadade nacken stelopererats? Att det inte är samma sak när Jeff Hannemann inte längre är med oss. Och hur många gånger har inte Tom lunkat omkring med det där breda grinet, som han fått från matadorens svärdbärare i julklassikern »Tjuren Ferdinand«, men *ändå* känts frånvarande?

Alltför många gånger.

Men nu är slutet snart, snart här och då infinner sig Det Stora Allvaret. Tack som fan för det!

Tom säger inte ett skit förrän efter fem låtar. Dessförinnan har Slayer bland annat avverkat en grym »Postmortem«, med en uppspeedad övertändning som började när Kerry King gick över till Gary Holt.

När Tom väl tar till orda blir det ett kort tacktal och ett rungande »waaaaaaaaaaaaaar«-utbyte mellan honom och publiken och sedan ni-vet-vilken-låt. Vid det här laget är Holt och King så sanslöst adrenalintjackade att de inte tycks ha en aning om att de redan har börjat lira stämningsfull, nedstämd 90-talsmetal. I stället fortsätter de att headbanga tre gånger fortare än de »borde« i ödesmättade »Gemini«. Under den låten verkar scenljuset, röken och pyrot i en underskön symbios. Eller rättare sagt: så överdjävulskt perfekt är det visuellt rakt igenom *hela* konserten och det är därför som vi bestämde oss för att skippa all text och blåsa upp danske fotografen John-sons bild på Kerry Fucking King på förra uppslaget. Ägna den ett ögonblick eller tio så förstår du hur vackert det kan vara att bli ett med Slayer när de lirar 20 tjurskalliga och kompromisslösa låtar från midnatt och en och en halv nattsvart timme framåt.

I »Disciple«, enda låten efter 1990 som lyckats få någon sorts klassikerstämpel, strular de till det mot slutet. Tom slutar sjunga och ser sig omkring för att försöka förstå varför han kom av sig. Ingen annan bryr sig då eller när »Evil has no boundaries« hamnar en procent fel. När Slayer ligger på 99 procent är de ändå 100 procent bättre än de flesta andra band.

Det spelar heller inte så stor roll att Tom inte har kunnat dra ut de riktigt höga skriken, som »buuuurn« i »Mandatory suicide«, sedan den sensationella »Reign in blood«-turnén 2008. Så här rikligt med delay på rösten, som annars är i riktigt piggt skick, har sällan känts så rätt som här.

I stället för att rabbla upp alla låtar som ingår i det pulvriserande uppploppet väljer jag ett par höjdpunkter. Först när Tom för första gången denna natt stegar ut på rampen under den inledande extasuppbyggnaden av »Hell awaits« medan eldsflammor får sataniskt frispel och bildar uppochnedvända kors.

Och till sist när Tom, efter att »Angel of death« klingat av och de andra tackat klart publiken, helt själv står och njuter när folk skriker »Slaaaayer!«.

Sedan knäpper han händerna, som i en tacksamhetsbön, och tar farväl med orden:

– Thank you for hanging around. Really appreciate it and I'm gonna miss you guys a whole lot. Goodnight!

Godnatt!

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

MARTIN CARLSSON

FM

Rutin finns det så att det både räcker och blir över hos de meriterade engelsmännen. Spelglädje likaså, om än tämligen begränsad sådan. Men så är det också 35 år sedan FM bildades och tolv år sedan den efterlängtade återkomsten. Vad som var tänkt som temporärt blev snabbt permanent och sedan 2010 har de släppt inte mindre än fem studioplattor. Fem studioplattor som bandet själva vet inte har skuggan av en chans mot den hyllade debutplattan »Indiscreet« och uppföljaren »Tough it out«. Publikfriande nog plockar sångaren Steve Overland med manskap sex av kvällens tolv låtar från dessa två album. Olyckligtvis är de klantigt placerade och kommer i sjok. Det gör att ribban ligger för högt redan efter tre låtar då både »Bad luck« och »That girl« avverkats. I mitten följer sedan en salig blandning. Den är inte på något vis dålig utan bara mycket blekare än avslutningen som bjuder på hattricket »Other side of midnight«, »I belong to the night« och den alltid lika fantastiska »Tough it out«. Trots denna triss gör sig purfärska »Killed by love« oväntat bra som sista nummer. Någonting som gör sig mindre bra är Steves matchande av en mintgrön gitarr och vinröd skjorta. Det är tur att han sjunger bättre än han klär sig.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

SCANDINAVIA'S LEADING WORKWEAR LET'S GET TO WORK

Hos oss på Fristads sitter kunskapen och känslan för arbetskläder i ryggmärgen. Med fokus på att alla användare ska ha riktigt bra och funktionella kläder på jobbet. Oavsett om det handlar om att vara bekväm, säker, varm eller att kunna ha rätt utrustning med sig, så kan vi erbjuda ett stort sortiment av arbetskläder. Upptäck vårt breda urval av produkter, storlekar, material och färger på fristads.com

fristads.com

FRISTADS®
WORKWEAR

FREDAG

Burning Witches

Redan från start är det helt klart att något är konstigt. Ljudet är katastrofalt dåligt, som vanligt på 4Sound Stage, men det är något annat också. Jag känner inte igen sångerskan och bandet låter märkligt. Och visst både hör och ser jag rätt, sångerskan Seraina Telli har lämnat bandet bara någon vecka tidigare och en ersättare vid namn Laura Guldemond är inkallad. Hon sätter texterna men inte tonerna, gissningsvis på grund av nervositet eftersom det är hennes första spelning med bandet och ingen i publiken vet något om detta.

Efter inledande »Executed« och »Metal demons« blir ljudet lite bättre och Laura verkar slappna av något. Det kommer fortfarande en del sura toner från såväl henne som den i vanliga fall enastående gitarristen Sonia Nusselder, men det är förståeligt. På det hela taget lyfter konserten bra och den inledningsvis lite skrala publiken tilltar en smula under »Hexenhammer« och »Bloody rose«. Det enda frågetecknet kommer när det schweiziska bandet väljer att köra hela två cover, Judas Priests »Jawbreaker« och Dios »Holy diver«, på sin första spelning i Sverige. Det är slöseri med speltid.

På det hela taget en godkänd premiär med tanke på förutsättningarna, men jag hoppas att det låter bättre än så här när de kommer tillbaka i november.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ALEX BERGDAHL

Lok

I år är det 20 år sedan debutalbumet »Naken, blästrad och skitsur« släpptes. Detta sägs vara grunden till sommarens festivalspelningar för Lok och deras svenska specialblandning av rap, punk, rock, metal och allt däremellan. Att det har gått hela 17 år sedan dessa arga göteborgare på riktigt stod på scen tillsammans märks inte. Som ett svulstigt, superskitigt godståg ångar de fram med mängder av energi medan de drar av alla klassiska dängor i ett rasande aggressivt tempo. Utan att kännas trötta, avdankade eller blekt avmätta.

Sångaren Martin Westerstrand är fortfarande lika ilsken och har mängder av käftsmällar att dela ut till både höger och vänster. Allt är tajt, argt och kompromisslöst och det är svårt att tänka sig att detta bara är den andra spelningen sedan återföreningen. Det finns inga ursäkter, bara stenhårt övertygande tyngd. Svinbra och totalt golvande. Vilket kommer som en rejäl överraskning för någon som inte på något vis uppskattade detta band när de var som mest aktiva och som nu plötsligt älskar låtar som »Lok står när de andra faller«, »Sug min« och »Skrubbsår«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Night Flight Orchestra

Med inledande »Sometimes the world ain't enough« flyger vi bakåt i tiden. Det är en magisk eskapism som inte låter oss landa i verkligheten förrän det sista ackordet klingar av. Att lyckas med konststycket att bära upp en vit kavaj försedd med pråligt guld, som sångaren Björn Strid faktiskt gör, säger mycket. Gruppen kommer undan med att pastischera det tidiga 80-talets AOR, mest för att de har mer talang i lillfingret än vad de flesta andra band hade i hela sin kropp när det begav sig.

Night Flight Orchestra träder ett gnistrande pärlband av färgsprakande låtar där det bara tappar fart under »Something mysterious«. Jag vill ha mer discorock som exempelvis »Domino«, men min fäbless för konceptuella band med helhetstänk är för stor för att jag ska haka upp mig på småsaker. Det är kul att de ytterst kvalificerade körsångerskorna »Airline Annas«, självklart klädda som flygvärdinnor, tar sig plats. Under »1998« baddar de Strids svettiga ansikte med handduk och serverar honom en knallgul drink.

Avslutningen med poppiga »Lovers in the rain« och dansanta »West Ruth Ave« är stark. Att de får med publiken på ett ystert kongatåg visar varför Night Flight Orchestra är Sveriges mest underhållande band.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

CARL LINNAEUS

Rockklassiker Allstars

Det här med Rockklassiker Allstars är en sådan grej som kanske låter kul på papperet men som får lite »Harry's coverband klockan 03 en onsdag«-känsla när jag väl är på plats. Att höra duktiga musiker, radiopratare och halvkändisar köra »gamla hits« är sannerligen inget jag skulle offra en minut av min tid på egentligen, om det inte denna dag vore för en utlovad specialgäst.

Timmen inleds habilt, sångerskan Nina Söderquist sjunger onekligen kanon och även om volymen är låg och utljudet uselt låter bandet okej. Och publiken är absolut med på noterna, speciellt när Backyard Babies Nicke Borg dyker upp och kör en schyst version av Ramones »Pet sematary«. Rockklassikertältet är fullt av folk som sjunger med i dängorna och jag förundras ånyo över detta medan Gabriel Keyes från Crashdiet gästar i Mötley Crües »Kickstart my heart«.

Till slut kommer anledningen till att jag är på plats: Blaze Bayley. Han inleder med »Man on the edge« från sin egen tid i Iron Maiden, men kör också »The trooper« och »Run to the hills«. Det är absolut inte de bästa versioner jag hört av låtarna, men Blaze är så glad över att få sjunga för oss att det är omöjligt att inte glädjas med honom och sjunga med en smula.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ALEX BERGDAHL

Thundermother

Medryckande och riffrockande låtar om hur förträffligt trevligt det är med rock är precis vad som behövs för att komma i stämning för ännu en festivaldag. Vilken tur att det är precis vad Thundermother har och det i överflöd! De spelar musik som verkligen är helt rätt för att få en festivalpublik på gott humör.

Sångerskan Guernica Mancini är en naturkraft som båda kan och vågar ta plats på scenen, vilket kan behövas för att väga upp mot det energiknippe som är Filippa Nässil, bandets maestro och gitarrist.

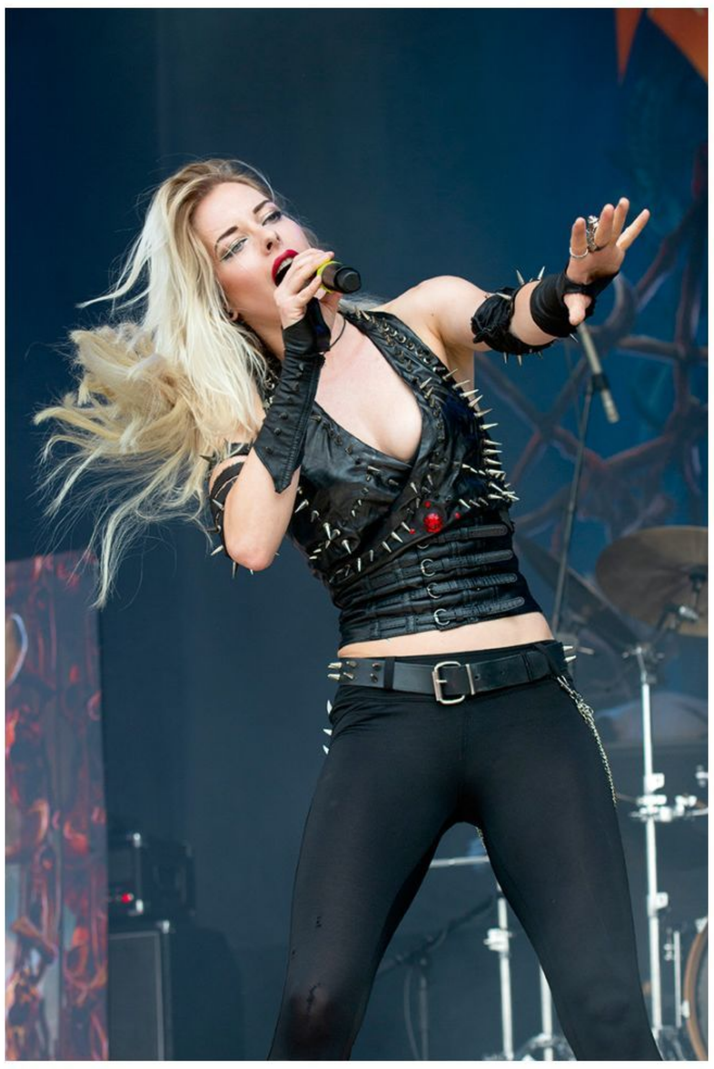

Burning Witches sångerska Laura Guldemond.

Loks sångare Martin Westerstrand.

Night Flight Orchestras sångare Björn Strid.

FOTO PER STÅLFORS (BURNING WITCHES, LOK), ERIKA WALLBERG (NIGHT FLIGHT ORCHESTRA)

BERSERKER WORLD TOUR '19

AMON AMARTH

6 DEC • GÖTEBORG • PARTILLE ARENA

7 DEC • STOCKHOLM • ANNEXET

11 DEC • MALMÖ • MALMÖ ARENA

BILJETTER VIA FKPSCORPIO.SE

FKP SCORPIO
FKPSCORPIO.SE

AMONAMARTH.COM

Burning Witches

Vid en vaktpostering snett bakom Festival Stage springer jag på torsdagskvällen på en högst oväntad utländsk musiker. Destruction spelar inte men frontmannen Schmier är ändå här tillsammans med sin tjej Liné Hammett. De vill gå genom ett särskilt backstageområdet för att komma ut till publiken och titta på Tenacious D. Det går dock inte för deras laminerade artistpass gäller först på fredagen. Det är då som Burning Witches spelar. Paret ser årets festival som semester, men tyske Schmier är här främst i egenskap av manager åt bandet från Schweiz där han numera bor.

Jag visar dem en annan väg ut och de går i väg för att titta på Tenacious D. Sedan tittar vi och hela Burning Witches-sällskapet på Def Leppards konsert tillsammans. Då gör Schmier skäl för sin titel som manager och lyckas övertala mig att ge upp min sovmorgon för att dels spana in när heavy metal-gänget gör festivaldebut redan 11.30 på förmiddagen, dels intervjua dem och honom.

Ett par låtar in i Burning Witches pigga, adrenalinstinna spelning inför en överraskande stor publik framför 4Sound Stage skriker Schmier i mitt öra:

– Sångerskan är helt ny. Det är hennes första spelning. Den förra blev scientolog och har precis slutat. Vi har inte ens berättat det för någon.

Folk från Schweiz som känner bandet är på plats. Inte ens de märker att sångerskan Seraina Telli är puts väck och har ersatts av Laura Guldenmond, som bara hunnit repa två gånger inför Sverigevisiten. Så lika är de på avstånd.

Ska ni behålla Laura?

– I dag är själva eldprovet, säger Schmier mellan två låtar. Innan spelningen var hon så nervös att hon nästan mådde dåligt. Vad tycker du?

Behåll henne! Hon känns ju redan som en naturlig del av bandet.

– Om Sweden Rock Magazine säger »behåll henne!« så gör vi det!

När vi senare slår oss ner vid ett långbord i solen bakom 4Sound Stage är stämningen minst sagt uppsluppen. Om du tror att Piff och Puff pratar i mun på varandra är det ingenting jämfört med Burning Witches. De skrattar, skriker och sjunger ut korta, oftast ofullständiga meningar. För att beskriva känslorna kring sångarbytet growlar gitarristen Sonia Nusselder, Laura stämmer upp i falsett och trummisen Lala Frischknecht vrålar »hon är en så aaaarg!« – och allt detta sker alltså exakt samtidigt. Att hjärnan bakom bandet, gitarristen Romana Kahlkul, dessutom är knäpptyst eftersom hon knappt talar engelska leder till att de flesta matnyttiga citat kommer från Schmier, eller »daddy« som gruppen kallar honom.

Vad hände när Serena förlorades till scientologin?

– Det är svårt att prata om. Bråket hände bara häromveckan och alla är fortfarande i chocktillstånd, säger Schmier.

– Fyra år tillsammans och plötsligt förändrades allt över en natt, suckar Lala.

– Det går inte att vinna över något sådant, säger Schmier. Hon bestämde sig för att lämna bandet för hon har funnit något som är viktigare för henne.

– Rymdvarelser och sådant, muttrar Sonia.

– Vi vill heller inte göra en för stor sak av det för tjejerna vill förverkliga sin dröm och den som inte längre vill vara med i drömmen sviker samtidigt bandet, menar Schmier. Det är sorgligt att det blev som det blev, men å andra sidan är det bra att hon är borta för tjejerna har varit i en hemsk sits de senaste veckorna. Fansen har många frågor som vi inte kan svara på. När någon blir superreligiös eller skum finns det liksom inget att göra.

Sångerskan Laura kommer liksom Sonia, den 20-åriga gitarristen som på scen ser ut som en ung Marty Friedman (»åååh, det är något av det finaste någon sagt om mig«), från Holland. Förra året snodde Burning Witches faktiskt Sonia från det band som Laura då höll på att sätta ihop.

– Och jag försöker fortfarande få ihop det bandet, skrattar Laura. Jag tyckte att det skulle vara kul att ha ett kvinnligt Kiss-hyllningsband, men det är så svårt att hitta riktigt vassa medlemmar.

Schmier är inte bara manager. Han har även producerat debutalbumet »Burning Witches« (2017), släppt i 666 exemplar via en Pledge Music-kampanj, och uppföljaren »Hexenhammer« (2018), släppt av Nuclear Blast som även är Destructions bolag.

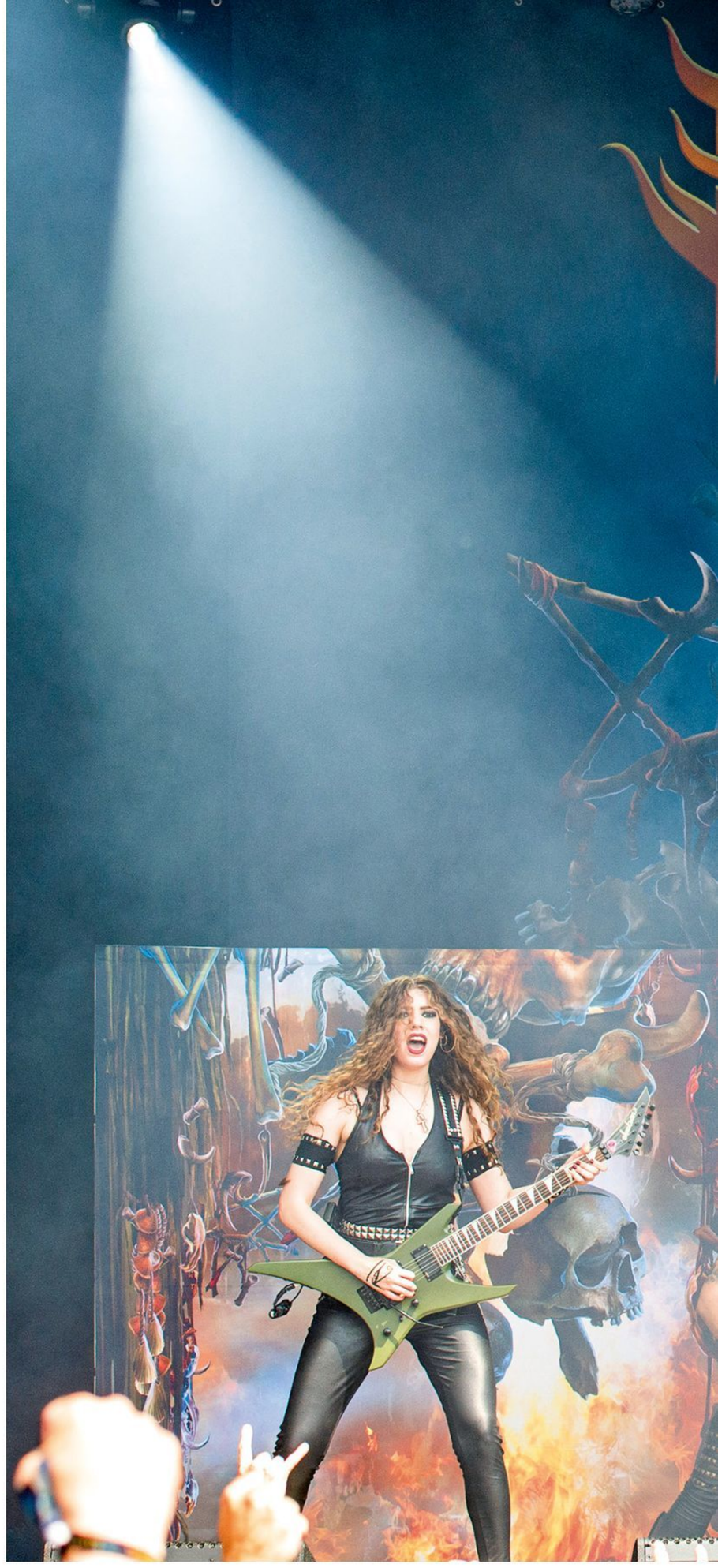

– Romana berättade för mig om sin stora dröm: att bilda ett heavy metal-tjejband. Jag sa till henne att om hon hittade rätt sångerska med en bra röst skulle vi kunna ta ett snack och jag skulle kunna ge lite tips om hur man får ut musiken på marknaden. Sedan skickade hon mig en låt via Whatsapp och skrev: »Nu har jag hittat en sångerska så du måste bli vår manager!« »Åh helvete!« tänkte jag. »Jaha, då är jag väl med i gamet.« Romana satte ihop bandet och jag förklarade att jag skulle hjälpa dem att undvika de fallgropar som många band fastnar i och sätta dem i kontakt med rätt människor. Till exempel: skriv inte på ett första skivkontrakt som är dåligt. Vad den här upplevelsen dessutom har lärt mig är att även tjejer fiser, haha!

Sedan utbryter värsta skrattfajten då Sonia känner sig oskyldigt anklagad för att ha släppt en sur fis framför hela gänget under Def Leppards konsert.

– Jag svär vid Satans namn att jag inte fes! säger Sonia högljutt.

– Man kan inte lita på Satan, invänder Lala.

– *Jag* kan lita på Satan! fräser Sonia.

– Du ser, det är annorlunda att vara manager åt ett tjejband, ler Schmier. Nä, men jag är vanligtvis omgiven av killar och tjejer är något helt annorlunda i scenen. Det är rätt intressant. Det finns fortfarande mycket machoattityd i branschen mellan agenter och skivbolag. För mig har det varit

När SRM på skämt föreslog att Schmier skulle knäböja inför Burning Witches för en mobilbild gjorde han det genast.

Livepremiär för Burning Witches nya sättning: gitarristen Sonia Nusselder, basisten Jeanine Grob, trummisen Lala Frischknecht, sångerskan Laura Guldenmond och gitarristen Romana Kahlkul.

FOTO PER STÅLFORS

intressant att upptäcka att det inom hårdrocksscenen finns så många machoidioter som behandlar tjejer som skit. De vill alla få knulla men vill inte behandla tjejer på rätt sätt. Det är så jävla fel.

– Diskrimineringen märks överallt, nickar Sonia.

Ni använder själva benämningen tjejband. Så brukar band inte vilja kallas och vi på SRM skriver inte »tjejband«.

– Men det är inte samma sak att vara fem tjejer i ett band som det är att vara till exempel fyra killar och en tjej, invänder Schmier. Tjejer beter sig annorlunda när det bara är tjejer i bandet.

– Vi kallar oss oftast »witches« eller systrar. Vi bryr oss inte om benämningar som »kvinnlig«, »manlig« eller »transperson«, säger Lala.

Men identifierar ni er alltså som ett tjejband?

– Vi är alla tjejer men vi känner en gemenskap eftersom vi spelar tillsammans och älskar heavy metal, säger Sonia. Det är inte enbart för att vi är tjejer och att det är bra för imagen, utan för att vi känner lidelse inför musiken som vi älskar. Vi vill hylla de legendariska musiker som gav oss inspiration att börja spela musik, som Judas Priest och Iron Maiden. Om folk sedan vill skriva att vi är ett tjejband… Vi *är* tjejer och vi har detta kvinnliga band mellan oss.

– Föreställ dig att en fet snubbe skulle spela trummor i Burning Witches. Det skulle inte vara alls samma grej, menar Schmier. Att betona att det är ett tjejband är inte antifeministiskt utan ett trevligt jävla faktum.

– Det är också coolt att bara vara tjejer i ett band, säger Sonia. Vi kan fixa varandras makeup och välja kläder ihop. För mig är det något väldigt meningsfullt som vi inte skulle kunna göra med killar.

– Men somliga förstår det inte utan tror att det är någon »bitch«-grej, säger Lala.

Schmier, du är aktiv i sociala medier och kritiserar män som skriver nedvärderande saker om Burning Witches.

– Män måste lära sig att uppföra sig. Självklart försvarar jag tjejerna och inte bara dessa tjejer utan alla. Många män beter sig som idioter. Vi lever i den civiliserade världen och det är dags att sätta stopp för stenåldersmännens beteende. Var en gentleman i stället för en idiot – svårare än så är det inte. Jag är inte feminist men kämpar för alla världens tjejer. Jag vet inte hur många killar jag har slagit ner när jag har varit i en bar med en tjej och de har tagit henne på rumpan.

Skulle du slå ner en kille för Burning Witches skull?

– Det har inte hänt än men det kommer att hända i framtiden. Jag hoppas att det inte blir du, haha!

Vad händer härnäst?

– Bandet håller på med nästa album, som släpps före årsskiftet, säger Schmier. Snart släpps även en låt för att presentera den nya sångerskan (låten »Wings of steel« finns nu ute).

– Det blir snabbare och mer thrashigt, säger Lala och börja sedan ställa den ena konstiga frågan efter den andra, som till exempel:

– Mr Martin, do you think that Burning Witches burns you?

Jag svarar någonting om solen och Schmiers kokt kräfta-solbränna.

– Och på den sjunde dagen kom solen och på den åttonde Burning Witches! vrålar Sonia.

– Come to the witches' circle! väser Lala och sammanfattar den galet flamsiga stämning som råder i Burning Witches.

»Inom hårdrocksscenen finns det så många machoidioter som behandlar tjejer som skit«

MARTIN CARLSSON

FOTO PER STÅLFORS

För första gången på 30 år öppnade Easy Actions sångare Tommy Nilsson dörren till sitt hårdrocksförflutna.

Det är även första gången jag ser dem med nya basisten Majsan Lindberg som redan smälter bra in i gänget.

På sin senaste, självbetitlade skiva från 2018 breddade Thundermother sitt sound något. Ett exempel på det får vi när de drar igång bandets första ballad »Fire in the rain«, en låt där Guernica verkligen får chansen att visa upp sin bredd som sångerska. Bandet pillar även in lite av Ozzys »Crazy train« i det expanderade gitarrsolot i »Shoot to kill«, till publikens stora jubel.

Thundermother lirar som om varje ton är den sista. Det är svettigt, frustande, skitigt och precis vad doktorn ordinerade.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL BERG

Magnum

Magnums koncept är i stort sett åldersoberoende, vilket har underlättat för dem att åldras med värdighet. Som liveband har de enkelt uttryckt fortsatt med sina stämningsfulla och med hårdrocksmått mätt lågmälda framträdanden. Repertoaren skiftar, estetiken förblir densamma.

Just detta framträdande är Magnums första på SRF med keyboardisten Rick Benton och trummisen Lee Morris. Setet inkluderar det fenomenala titelspåret från senaste albumet »Lost on the road to eternity« och två stickprov från framgångstoppen »Wings of heaven« (1988): »Wild swan« och episka »Don't wake the lion«. Alltsammans kul och intressant för en trogen och trägen Magnum-konsertbesökare.

Däremot kan en förstagångstittare bli besviken för att just nämnda epos, samt ett jamparti i »How far Jerusalem«, käkar upp speltid av en i sig märkligt kort konsert, så att flera skenbart givna klassiker utgår. Exempelvis representeras Magnums äldsta period enbart av »Sacred hour«.

Min kompis är en annan typ av rookie: bekant med Magnums musik men oförberedd på arten av deras konserter. Hon tiger sig igenom framträdandet för att därpå förklenande fnysa »snoozefest«. Faktiskt har jag förståelse även för denna synpunkt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Easy Action

På papperet är återföreningen av pudelrockarna Easy Action den allra hetaste potatisen på årets festival. Ska det bära eller brista? Finns det någon rock alls kvar i smörsångaren Tommy Nilsson eller tog den pinsamma »Tommy Black«-historien alla krafterna ur honom? Ska Kee Marcello äntligen gå vidare och släppa bitterheten mot Europe? Visa alla som tvivlat på Easy Action att de är mer än en parantes i musikhistorien?

Frågorna är många och svaren nästintill omedelbara. Med en snudd på arrogant kaxig framtoning för sig Tommy på scenen som om det inte alls var 30 år sedan han var ute och spelade hårdrock senast. Att rösten finns kvar har det aldrig varit någon tvekan om. Att det skulle räcka med inledande »Code to your heart« som svar på alla mina frågor var långt mer oväntat. Snabbt har Tommy publiken i sin hand för att hålla dem där under hela spelningen. Visst är inte tajmingen alltid hundraprocentig, men framförandet måste ändå ses som en av festivalhistoriens allra största positiva överraskningar.

Att låtarna har 33 år på nacken märks föga och den helt nya låten »Only you can teach me how« vittnar om en spännande framtid. För mer än så här blir det väl? Att framträdandet blir så lyckat att Tommy dessutom ger en mindre nöjd Kee inte mindre än tre blöta pussar på munnen får ses som ett klart bevis på den egna glädjen och tacksamheten över responsen. En respons som till och med håller i sig under b-sidan »Eye for an eye«. Där om någon gång visar publiken tydligt hur saknad den bra upplagan av Easy Action har varit.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JANNE MATTSSON

Royal Republic

I fantastiska röda kavajer, vita skjortor och svarta byxor hoppar de ut på scenen till bedårande rockiga discotoner. Färska plattan »Club majesty« utgör grundmaterialet för denna spelning, där huvudkänslan är ett tydligt »Can't fight the disco«. Glatt, lyckligt och klämkäckt till max, med Animal från »Mupparna« (Per Andreasson) på trummor och sångaren och gitarristen Adam Grahn som har en mustasch i äkta spansk strandraggarstil. Mycket bra publikkontakt med mellansnack som sprider många skratt och förmodligen en och annan undran om karln är skvatt galen.

Det spelar ingen roll att det uppstår lite problem med teknik och instrument under briljanta dängan »Stop movin'«, när vi också får studsa med i låtar som »Tommy-gun«, »Anna-Leigh« och »Baby«.

Det är väldigt passande när det plötsligt flödar av såpbubblor över hela publiken, för precis den känslan ger dessa herrar, som en enda lång version av Creeps-låten »Ooh! I like it«, med härliga vibbar av såväl Hives som Bee Gees. Och så slänger de in lite Beatles »A hard day's night« i det hela och drar senare av Metallicas »Battery«. Underhållning på mycket hög nivå!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Axel Rudi Pell

Känslan när Tysklands mesta tysk Axel Rudi Pell med manskap kliver upp på den största scenen är att de spelar för samma publikmängd som headliners gjorde en gång i tiden. Publikhavet är enormt och många verkar vilja fira bandets 30-årsjubileum. Att jag står redo i finskor och gå bort-skjorta visar sig dock vara ett misstag.

Ingenstans märks den tidigare utlovade festen av. Varje ny låtpresentation från monstersångaren

Johnny Gioeli (Hardline) mynnar ut i någonting som spelades redan under fjolårets Stockholmsspelning. De utlovade överraskningarna är snopet nog noll till antalet. Om det är ren lathet eller barmhärtighet mot trummisen Bobby Rondinelli (ex-Rainbow) kan jag bara sia om. Den sistnämnde kämpar dock mer än behövligt bakom trummorna och varför dubbeltramp-slåtarna ligger på is är inte svårt att räkna ut.

När samma buttre herre snedtänder och i sitt fullkomligt menlösa trumsolo visar frustration över att Axels gitarr läcker ut i högtalarna är det varken snyggt eller proffsigt. Att han dessutom är inzoomad på storbildsskärmarna gör det hela ännu värre. Axel må vara ett fan av Bobby men vi fans av Axel skulle nog gärna se honom försvinna och det väldigt snart.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Dizzy Mizz Lizzy

Denna underskattade danska trio med sångaren och gitarristen Tim Christensen i spetsen gör inget direkt väsen av sig när de tar plats på scen. Det vilar en vacker ödmjukhet och en anspråkslös men självklar känsla av storhet och mystik i det enkla och naturligt avskalade. Musiken får vara i centrum, med tyngd i gitarrerna, sköna basgångar och en fantastisk ryggrad i trummorna. Det som på skiva låter mer drömlikt och mjukt svävande får live en helt annan skramlighet, udd och tyngd.

Det är helt otroligt att det är 25 år sedan de släppte sin självbetitlade albumdebut med alla dessa grymma spår som »Glory«, »Love is a loser's game«, »67 seas in your eyes« och framför allt genialiskt magiska »Silverflame«. Vi serveras även två låtar från den kommande skivan som för närvarande arbetas fram i Köpenhamn. Det känns skönt att veta att det är nytt material på gång, eftersom de sedan starten 1988 har hunnit med två längre uppehåll, varav det första varade i mer än tio år.

Jag måste även nämna killen som under större delen av konserten står med ryggen mot scenen, lever sig in och sjunger med i varenda låt. Märkligt, men underhållande.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Quill

21 år efter att jag såg dem för första gången är de tillbaka i samma sättning och på samma festival, de lika långlivade som underskattade heavy rock-veteranerna i Quill. Sedan den självbetitlade albumdebuten under den första vågen av svenska 70-talsinfluerade band på 90-talet har Mönsteråsbandet tillhört de mest konsekventa akterna, vilket märks på låtskatten de har att ösa ur under kvällens gig. De borde ha varit kungarna av svensk stoner och rotrock redan då, men missade tåget varje gång genren reste sig genom åren. Kvaliteten har de däremot alltid haft och det är uppenbart i kväll.

Även om de själva på scen kallar sig gubbar är de fortfarande mer vitala än majoriteten av sina yngre genrekollegor. Det parat med pondus och erfarenhet lyfter den i grunden ganska rudimentära hårdrock som de spelar och under spelningen går de från briljanta till bara alldeles utmärkta och tillbaka.

Trots en hård konkurrens från banden utanför lyfter nästan allsången taket på tältet under avslutande »Stone believer«. Av alla de gånger som jag har sett Quill live har de nog aldrig varit bättre eller mer taggade än i kväll, så jag hoppas att det blir fler gånger.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL BERG

Candlemass

Med Sveriges mesta mästerkameleont Mats Levén på sång har livebandet Candlemass klarat sig obestridligt fint under de senaste åren. Så till den grad att frånvaron av det sjukskrivna överhuvudet Leif Edling har lindrats så föredömligt som någon har kunnat önska. Med detta sagt, visa mig den anhängare av doomlegendarerna som 2019 *inte* anser ordningen vara återställd inom bandet då Johan Längquist äntligen står vid micken på heltid, 33 år efter att ha sjungit in »Epicus doomicus metallicus«. Och så även den inte helt obetydliga åsynen av att Leif äntligen åter greppar basgitarren på scen.

Att det aktuella albumet »The door to doom« är ett sant styrkeprov är i sin tur den slutliga bekräftelsen på livspulsen hos dagens Candlemass. Både »Black trinity« samt »Astorolus – the great octopus« står stolt bredvid gamla självklarheter som »Bewitched« och »Crystal ball«. Som scenpersonlighet är Johan inte riktigt i klass med flera av Candlemass andra sångare, men kämpar ändå på gott även på den fronten.

Burleskavslutningen i »Solitude« hade lätt kunnat snubbla in i det gubbsjuka facket, men blir i stället en överraskande smakfull inramning till den kanske allra största Candlemass-klassikern.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

»Med Johan Längquist vid mikrofonen är ordningen återställd«

Candlemass båda återvändare, sångaren Johan Längquist och basisten Leif Edling. Längquist var före inspelningen av »Epicus doomicus metallicus« mest känd från Jonah Quizz.

FOTO **JIMMIE SOINI**

Uli Jon Roth gjorde under namnet Ulrich Roth fyra studioalbum och en liveskiva med Scorpions 1974-78. Därpå bildade han Electric Sun för att bli fullfjädrad soloartist 1986.

FOTO TALLEE SAVAGE

»De fans som kommit för att höra låtar från Uli Jon Roths 70-tal hos Scorpions blir rikligt belönade«

Uli Jon Roth

Tre gitarrister på en Uli Jon Roth-konsert? Okej, den ene, Niklas Turmann, dubbelarbetar som sångare och den andre, David Klosinski, lägger en del snygga stämmor. Men det blir för mycket folk! Uli Jon Roth är en sådan ikon att han med enkelhet och korrekthet fyller gitarrkvoten helt och hållet på egen hand. Rent spelmässigt är konserten dock fullt godkänd. De fans som kommit för att höra låtar från Roths 70-tal hos Scorpions blir rikligt belönade. Själv gläds jag särskilt åt en innerlig version av »We'll burn the sky« och åt att min personliga favorit »Pictured life« dyker upp.

Ändå känner jag mig mot slutet en smula snuvad på konfekten. Uli Jon Roth är ju så mycket mer än »bara« hårdrock. Han är ju den klassiska musikens häxmästare och jag hade hoppats på mer ekvilibristisk virtuositet från hans specialbyggda sky-gitarrer. Och jo, vi vet att du älskar Jimi Hendrix, men en cover på hans cover av Bob Dylans »All along the watchtower« är slöseri med tid. Bra konsert ändå? Jodå, definitivt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

ZZ Top

För tio år sedan såg jag gubbarna på exakt samma scen. Det var ett sömnpiller. Hade jag recenserat dem då hade det bara stått Zzz Zzz Top. Förväntningarna är inte skyhöga i dag tio år senare.

Det börjar taffligt och ofokuserat med »Got me under pressure«, men trion får upp ångan i och med tredje låten »Waiting for the bus«. Låtlistan är snarlik den för tio år sedan. Ändå känns det som att det ZZ Top som står på scenen i dag är bluesbandet ZZ Top och inte det ZZ Top som förlitar sig på de glättiga MTV-hitsen från 80-talet, även om vi så klart får dem – inklusive »Legs« med tillhörande fluffiga gitarrer.

»Just got paid« bjuder på ett jam lett av den evigt coole Billy Gibbons och hans sliderör. Gitarristen har ett helt unikt sound och som vanligt är han den stora behållningen. Basisten Dusty Hill är så rörlig i sin vänsterhand som man kan vara när man spelar med fingervante på. Frank Beard ser ut som att han ska säcka ihop över trumsetet närsomhelst och ibland är han mer än lovligt otajt. Det är dock inte hela världen. Bluesgubbar ska ha lite patina. Det är bara »Beer drinkers & hell raisers« som faller raklång på mage när den förvandlas till något som gränsar farligt nära till dansband.

Mot slutet bränner de av klassikerna. »La Grange«. »Tush«. Det är svårt att inte ryckas med trots att det inte är toksvängigt. Det är lagom svängigt.

Medlemmarna ger varandra en high five. Det finns en interaktion som inte existerade 2009. Det hela är mysigt. Lagom mysigt. ZZ Top anno 2019 är ganska lagom.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CARL LINNAEUS

Jag Panzer

Det har gått 18 år sedan jag såg jänkarna Jag Panzer för första och fram till i dag enda gången. Då på Wacken Open Air och med kraftpaketet Harry »The Tyrant« Conklin (Titan Force, Three Tremors) i en illasittande kontorsfrisyr. Nuförtiden är håret långt och helhetsbilden långt mer passande. Smart nog har bandet koll på att tid är pengar och publikfrieriet hålls därför till ett minimum. I stället är det raka US power metal-rör och så mycket musik som möjligt under den förfogade timmen som gäller. Så är det också första gången i bandets drygt 40-åriga historia som de befinner sig i Sverige och historien som ska presenteras är lång. Med det i åtanke är det alldeles för få människor som valt bort gubbarna ZZ Top till förmån för låtar som »Licensed to kill« och »Iron eagle«, för att inte tala om den stenhårda avslutningen »Warfare«. Den lektion i metal som de på plats får ta del av med magister The Tyrant och gitarristen Mark Briody hör inte till vanligheten. Helt utan digital hjälp är tempot högt från start till mål och känslan av att ha blivit överkörd är påtaglig. Kul, det var länge sedan ett band lämnade mig med den känslan.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Hällas

Hällas är en så utmärkande fin och udda fågel i musikvärlden och jag önskar dem precis den mängd framgång de önskar. I Rockklassikertältet samlas de frälsta längst fram och förmedlar all sin kärlek till scenen. Tillbaka kommer murrig och vacker progressiv rock med ett grymt sväng.

Jönköping/Linköping-bandet bjuder på krossad sammet, slängkappor, glitter och kajal. Det ser fantastiskt ut och passar perfekt till bandets organiska och episkt utsvävande musik. Sångaren Tommy Alexandersson har, förutom en alldeles underbart säregen röst, ett härligt naturligt sätt att föra sig på scen och en fantastisk frisyr som inte passar lika bra i kassan på Konsum som på en rockscen.

När publiken sjunger med i gitarrmelodierna hos ett ungt och förhållandevis okänt band står det klart att de har något speciellt på gång. Den medryckande låten »Star rider« är kronan på verket som får publiken att gå loss ordentligt.

Hällas spelning inne i det mörka och mysiga tältet är en svalkande höjdpunkt på festivalen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

PELLE GUNNARSSON

Disturbed

Det är lite som ännu en dag på jobbet för detta amerikanska metalband: stabilt och bra, men inte så spännande. Säkerhet och rutin, med sångaren David Draiman som vankar av och an på scenen men inte riktigt söker den äkta kontakten med publiken. Inte förrän han verkligen börjar prata om mental ohälsa, demoner, saknad, alla vi förlorat och alla de som ännu kämpar. Han vill att vi bär med oss orden »You are not alone«. Och låtarna »A reason to fight« och »Hold on to memories«, där han känslosamt och med tårar i ögonen uppmanar oss att göra det bästa av resten av våra liv.

Sedan får vi ett halvbrutalt uppvaknande med »Indestructible« och »Into the fire«, men energin har redan sjunkit för lågt och orkar inte upp. Och »Sound of silence« akustiskt med stråkar som första extranummer sänker allt igen.

Då spelar det ingen roll att vi får en grym avslutning med »Stricken« och »Down with the sickness«. Det vill sig inte riktigt som helhet. På en liten klubbscen skulle denna setlist fungera fantastiskt. Men det stora allvaret, som ironiskt nog är vad som gör det vackert, är också vad som sänker det på en festivalscen. Basisten John Moyer är dock underbar att se, han är överallt hela tiden.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

ZZ Tops frontduo Dusty Hill och Billy Gibbons.

FOTO TALLEE SAVAGE

At The Gates

Största utmaningen för At The Gates är att bandet inte längre har den där magiska »limited edition«-stämpeln. De är inte längre tillbaka för bara ett begränsat antal spelningar och man behöver inte springa benen av sig för att vara med om återuppväckt musikhistoria. Det blir därför svårare både att locka till sig festivalpublik och att piska upp den där riktigt euforiska stämningen.

Kombinera det med att ålderskrämpor börjar bli synliga på scenen. Det är inte längre ett fullständigt ös rakt igenom en hel konsert. I stället får de förlita sig på att leverera ett krossande ljud, vilket är en utmaning i sig på Sweden Stage med dess nyckfulla ljudbortfall och allmänt flyktiga närvaro vad gäller djup basbotten.

Men At The Gates arbetar sig till en seger. Inte på knockout, utan genom seg uthållighet och genom att leva upp till sin egen paroll »death metal ska vara kul«. Främst genom sångaren Tompa Lindberg som fortfarande är den hårda musikens gossen Ruda med ett ständigt hångrin på läpparna.

Lyckligtvis kan jag även konstatera att bandets nya material går att blanda med gamla klassiker utan att publiken tar chansen till en kisspaus. Det är ett gott betyg till dagens upplaga av bandet.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Witchfynde

Det här liknar det sista kapitlet i en deprimerande krönika om förspillda möjligheter. Om inte om hade funnits kunde NWOBHM-bandet Witchfynde ha blivit ett mer framträdande namn inom ockult heavy metal. Deras fyra 80-talsalbum har väldigt olika status, men är faktiskt alla utmärkta. Till och med relativt nyligen föreföll bandet ha en chans att komma sig upp ett pinnhål likt kollegerna i Angel Witch och Cloven Hoof, utifrån två album under 00-talet som också är klart godkända.

Någon ny sådan chans ter det sig i dag osannolikt att Witchfynde får eller orkar ta. Bandet låter avslaget och bara den store lille sångaren Luther Beltz har bevarat sin karskhet och skärpa. Den stora stötestenen är huvudmannen Trevor »Montalo« Taylor. Gitarristen gör ett skröpligt intryck och spelar trevande och kraftlöst. Vilket får höjdare som »The Devil's playground« och »Leaving nadir« att falla platt och oinspirerat till marken.

En märkbart frustrerad Beltz sliter oförtrutet med att få igång en förståeligt liknöjd publik. I avslutande »Give 'em hell« lyckas han faktiskt i viss mån. Vilket i sin tur ger hela framträdandet något av en vitamininjektion. Det är dock, som man brukar säga, för lite och för sent.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Kiss

Tidens gång är ofrånkomlig. Av allt att döma får den 67-årige Paul Stanley nu viss digital hjälp med sin sång. Den snart 70-årige Gene Simmons mäktar inte längre med grodhopp och bensparkar. Det här är något som jag har lärt mig att acceptera. Jag har insett orimligheten i att jämföra dagens Kiss med deras gamla meriter. När de tar farväl med sin »End of the road«-turné kvarstår ändå frågan: är Kiss anno 2019 över huvud taget något att ha?

Att det finns intresse märks på den månghövdade publiken framför festivalens största scen. Hur många gånger man än sett bandet, i mitt fall strax över 20 gånger, ställer sig armhåren i givakt när frontskynket faller och medlemmarna likt gudar nedstiger till marken. Inledningen är fenomenal. »Detroit rock city« måste vara rockhistoriens starkaste öppningslåt och efterföljande »Shout it out loud« är tveklöst tidernas mest partysporrande låt.

Av materialet som framförs är det bara den ruskigt välkomponerade »Say yeah« från 2009 som inte har mer än 30 år på nacken. »Crazy, crazy nights« har som vanligt infogats exklusivt för den europeiska publiken, då denna lite fåniga popaktiga rockdänga av någon anledning fått fäste i just vår del av världen. I övrigt är det karriärens allra mest provkörda nummer som bjuds.

»Framförallt är det färgsprakande underhållning«

Showen är snygg. Lyxig. De filmer som ibland illustrerar låtarna är till skillnad mot tidigare turnéer faktiskt estetiskt tilltalande. När det kommer till pyrotekniken utnyttjar bandet inte bara hela den gigantiska scenen, utan även det faktum att de befinner sig utomhus. Det sparas inte på krutet när praktfulla pjäser fyras av både bredvid och bakom scenen. Stora ballonger märkta med Kiss-loggan studsas ut och konfettibomben som briserar i avslutande »Rock and roll all nite« sprutar ur sig mängder av pappersstrimlor som tycks färga hela Blekinges himmel röd.

Man får alltså hela paketet: 20 av rockhistoriens mest slitstarka låtar, en show som heter duga, plus medlemmar utformade som superhjältekaraktärer. Vad man inte får är fyra musiker som druckit ur ungdomens källa. För någon sådan existerar inte ens i Kiss fantasifulla värld. Paul Stanley håller sig mest vid mikrofonen där hans spruckna, inrepeterade mellansnack ibland gränsar till penibelt. Gene Simmons promenerar omkring med basen lite för högt upp på magen. Men det är okej. Spelmässigt är det oklanderligt. Framför allt är det färgsprakande underhållning.

Så svaret är ja – när Kiss tar adjö är de fortfarande något att ha. Det är ett storslaget avsked från ett band som med lite hjälp på traven kommit fram till ändhållplatsen med hedern i behåll. Tack för den här resan. Jag hade inte velat ha den ogjord.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

CARL LINNAEUS

Gene Simmons, Eric Singer, Paul Stanley och Tommy Thayer har spelat ihop som Kiss sedan 2004, vilket gör denna sättning till den mest långvariga under en sammanhängande period.

FOTO JIMMIE SOINI

»Vår pyroshow är fantastisk men…«

Strax efter 17.00 på lördagen träffar jag Tommy Thayer backstage. Vi snackar i en timme och ser sedan en snutt av ZZ Top tillsammans från Festival Stages östra scensida. Då frågar jag lite försynt om jag möjligtvis skulle kunna få stå på scen under Kiss konsert. De har ju egentligen en så kallad stängd scen och alla deras gäster får antingen stå i en gästfålla snett framför scenen eller framför mixerbordet.

– Gäller det bara dig? frågar Tommy och presenterar mig sedan för Kiss säkerhetschef som ger klartecken till att stå på gitarristens sida.

Jag frågar säkerhetschefen om det är något som jag absolut inte får göra där uppe på scenen.

– Allt är okej så länge du står på anvisad plats. Annars kan du få skallen bortblåst!

Tommy, hur är Kiss pyroshow för er när ni står på scen?

– Det har varit *mycket* pyro på den här turnén…

Ditt tonfall lät inte så positivt när du sa det.

– Tja, pyroshowen är fantastisk men om man står mitt i den röken varje kväll… Vi inledde året med 45 konserter i Nordamerika och alla var inomhus. En väldigt framgångsrik turné med mestadels utsålda konserter, vad Ace Frehley än säger, haha! Man bara: »Vaaa? Vilken planet kommer du ifrån?« Hursomhelst, vi har arbetat hårt på vår grymma pyroshow, men det är otroligt många rökbomber och mycket partiklar som yr runt i luften. Första delen av turnén ägde rum under vintern så både bandet och crewet drabbades av förkylningar. Pyrot leder då till att ens lungor och luftrör blir extra irriterade. De försöker alltid rikta ventilationen så att allt blåser bort från scenen. Men det hör till jobbet. Kiss är kända för att ha en av rockhistoriens mest berömda pyroshower. Då måste man hela tiden höja insatsen, för en massa andra band har numera pyro och man vill hela tiden vara världsledande på pyrofronten. Då får man också vara beredd på dess avigsidor.

Du lär svettas mycket i scenutstyrseln. Har du vägt dig före och efter en konsert?

– Nej, men däremot har jag kollat kolesterolnivån direkt före och direkt efter en turné. Den var runt 20 procent lägre efter turnén. Att lira med Kiss är som att genomföra ett komplett träningspass.

Redan innan Kiss-skynket faller till scengolvet i inledningen av »Detroit rock city« börjar det: *bombardemanget*. Jag hoppar till när det gång på gång exploderar bara några meter från mig och ser absolut ingenting förutom Kiss crew, som gapar och skrattar åt röken som blåst åt fel håll och nu gör sikten obefintlig.

Röken lättar men inte de helt sinnessjukt högljudda pyroeffekterna. I »Shout it out loud« trycker jag mina extra skyddande öronproppar, som sägs ta bort hela 39 decibel, ännu lite längre in. Det hjälper föga. Det är häftigt att stå på Kiss scen, en barndomsdröm, men jag fattar faktiskt inte hur de klarar av det, allra minst Eric Singer som sitter mitt i skottlinjen. Efter fjärde låten »Say yeah« kapitulerar jag och går till gästfållan.

»I love it loud« men inte så *loud*.

MARTIN CARLSSON

Det räcker med att titta på den här bilden på Gene Simmons och Tommy Thayer för att förstå varför Kiss är »the hottest band in the world«.

FOTO PER STÅLFORS

FOTO ERIKA WALLBERG

Batushkas sångare Bartłomiej Krysiuk. Bandets texter är på rysk-ortodoxa kyrkans språk kyrkslaviska.

»Det är som att förflyttas ner i underjorden till en ödesmättad mässa i en mörk kyrka«

Batushka

Det polska black metal-bandet bjuder på något som inte ofta skådats. De inleder sin spelning med att under lågmält ackompanjemang ägna fem minuter åt att tända alla ljus på scenen. Det är som att förflyttas djupt ner i underjorden, hundratals år tillbaka i tiden, till en ödesmättad mässa i en mörk kyrka. Scenografin är fantastisk med alla tyger, kappor, brinnande eldar, en liten glaskista och dödskallar och på scenen rör sig alla som dockor. Allt är ytterst märkligt och på samma gång så starkt och övermäktigt.

Musiken ligger ett snäpp för högt i mixen jämfört med sången. Det är märkligt nog inte irriterande, utan ger i stället en extra nyans av mystik åt detta skådespel med mangel. Det är som att falla i trans, med skrik och mässande, färgskiftningar och obehag. Isande fruktansvärt obehag. Ändå är det trollbindande, fascinerande och magiskt. Som kuriosa kan nämnas att den forne längdskidkungen Thomas Wassberg siktas i publiken.

Det är sångaren Bartłomiej Krysiuks version av Batushka som uppträder. I denna stund känns alla förvirrande bandstridigheter som fortfarande pågår så oerhört avlägsna. Allt som finns är här och nu, även om det är svårt att få grepp om allt som pågår. Och ovanpå detta den olustiga känslan av att det vilken sekund som helst skulle kunna ske en offerceremoni med dödlig utgång på scenen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Dream Theater

Det är ett märkbart förbannat Dream Theater som snabbt kastar sig in i »Untethered angel« från den senaste plattan »Distance over time«. Förvånansvärt nog upprätthålls samma höga tempo spelningen igenom. Mellansnacket hålls kort, soloutsvävningarna likaså. Låtarna kommer i första hand och placeras långt fram medan medlemmarna tar plats där bakom.

Då ingen av medlemmarna är de stora gesternas män i vanliga fall klär det extra jävlaranammat dem riktigt bra. Det drömska är utbytt mot någonting som till och med känns farligt. Argaste av dem alla ser trummisen Mike Mangini ut att vara. Med extra frenesi bankar han kort och gott skiten ur pukorna. Medan han gör det står jag för övrigt och fascineras av den väldigt annorlunda uppsättning han kör med. Men alla trummisar har sin egen smak, så vem är jag att engagera mig?

Engagerad är för övrigt exakt vad sångaren James LaBrie är. Att spelningen klockar in på strax över 50 minuter torde ses som någonting negativt, men det passar honom bra. Dessutom vittnar det om ett band som till vardags har stenkoll på sitt framträdande men nu har hamnat i en ovanlig position. När så spelningen avslutas med »Pale blue dot« är förvåningen lika stor hos både band och publik. För med 30 minuter kvar av speltiden kliver jänkarna av och det utan att ha spelat »Pull me under«. Unikt är bara förnamnet!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Gorgoroth

Det norska black metal-bandet Gorgoroth bildades 1992 av den enda kvarvarande originalmedlemmen, gitarristen Infernus. I övrigt har medlemmarna avlöst varandra på mer eller mindre löpande band genom åren och listan med turnéinhoppare är ungefär lika lång.

Ändå är de fantastiskt samspelta. Framför allt finns här en mäktig aggressivitet, som en bulldozer redo att krossa allt, redan när de gör sin effektfulla entré till Frédéric Chopins »Marche funèbre«. Den är som en käftsmäll, den där stämningen av totalt skoningslös kompromisslöshet som omger dessa norrmän. Stämningen som på samma gång såväl fascinerar som skrämmer.

Frontmannen Hoest (Taake) påminner på ett ytterst märkligt sätt om en ilsket ettrig spindel där han med intensitet och sitt mycket starka scenspråk rör sig runt. Men. Kvällens setlista är i princip exakt densamma som den har varit de senaste nio åren, med undantag av nytillskottet »Kala Brahman« som är tagen från senaste plattan »Instinctus bestialis« från 2015.

Kanske vore det dags för lite förändring? Å andra sidan är det en grym samling låtar och ytterligare ett bevis på att det här bandet gör precis exakt som de själva vill, utan att bry sig det minsta om vad andra tycker och tänker.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

MEGADETH

THE WORLD NEEDS A HERO

THE SYSTEM HAS FAILED

AVAILABLE NOW

UNITED ABOMINATIONS

ENDGAME

TH1RT3EN

AVAILABLE JULY 26TH

DELUXE REISSUES ON 180G VINYL.
CD & DIGITAL INCLUDE RARE BONUS TRACKS

REMASTERED BY TED JENSEN (Guns N'Roses, Mastodon, Trivium)

www.megadeth.com

BMG

»Vilken tur vi hade

AV MARTIN CARLSSON

Utsålt och ny succé. 35 000 sålda biljetter. I en lång, öppenhjärtig intervju svarar **Martin Forssman** från Sweden Rock Festival på många av de frågor som besökarna ställt efter årets festival.

Vad är du mest nöjd med i år?

– Att stämningen på festivalområdet var fantastisk och att folk överlag såg ut att stormtrivas, så den övergripande känslan efter festivalen är väldigt positiv, säger Martin Forssman som är vice vd och bandbokare på Sweden Rock Festival. Man förundras också över vilken tur vi har med vädret nästan jämt. Det var soligt och lagom varmt varje dag, men nästan hela veckan efter festivalen hade vi ett rejält oväder här i Sölvesborg så efterproduktionen blev inte så kul.

I fjol klagade många på att det var alldeles för få toaletter men i år verkar det ha gått skitbra på den fronten. Vilka andra förändringar blev lyckade?

– Vi gjorde en del förändringar i spelschemat som jag tycker blev till det bättre. Vi lät till exempel bli att ha band på 4Sound Stage samtidigt som avslutningsbanden på huvudscenen, eftersom det är under de konserterna delaytornet används till fullo och då kan störa ljudet på 4Sound Stage. Vi la också till fler speltider på Rockklassikerscenen och plockade bort avslutningstiderna på Sweden Stage för att förenkla passagen ut från området genom den västra entrén på kvällarna. Nya och utbyggda ljudsystem gjorde att ljudet var bättre än någonsin i år, särskilt på 4Sound Stage och Rock Stage. Och den utbyggda Staropramenbaren och det nya matområdet verkade vara väldigt omtyckta.

En del upplever fortfarande entrén vid Sweden Stage, som infördes i fjol, som störande under konserter. Hur har ni resonerat kring den?

– Norra entrén vet vi att många vill ha tillbaka, men det är tyvärr inte möjligt. Dels av säkerhetsskäl, dels för att det nu är produktionsområde där. Festivalområdet omgärdas av hav i öster, en kanal i norr och gamla E22:an i väster, så ska vi ha en extra entré utöver huvudentrén är enda möjligheten att ha den vid Sweden Stage. Det är inte optimalt att besökare ibland behöver ta sig genom Sweden Stage-publiken när konserter pågår där, men jag tycker ändå att det fungerade betydligt bättre i år än i fjol tack vare att vi möblerade om lite i spelschemat.

Folk upplevde en större trängsel än tidigare år då det också har varit slutsålt. Det spekuleras i att det har sålts fler biljetter än vad ni har gått ut med och att sponsorer ska ha delat ut tusentals fribiljetter. Hur ligger det till?

– Vi har också sett många spekulationer om detta men faktum är att det såldes ganska exakt lika många biljetter i år som i fjol. Till 2018 höjde

med vädret igen!«

vi maxantalet besökare på grund av Iron Maiden-bokningen, så både då och i år har det varit betydligt fler besökare än 2017 och tidigare. Till i år var ingen spjutspetsbokning av Iron Maidens kaliber tillgänglig, men vi bestämde oss ändå för att behålla samma höjda bandbudget och släppa lika många biljetter. Följden blev en bredare topp med en betydligt starkare »rad två« och »rad tre« på festivalaffischen än i fjol. Men en konsekvens av det, som vi kanske inte riktigt hade räknat med, blev också att besökarna var inne på festivalområdet betydligt fler än i fjol. Lika fullt som området var när Iron Maiden spelade var det i år under stora delar av både torsdagen och fredagen.

Visiteringen kan ta väldigt lång tid när så många ska in på området samtidigt. Kan det systemet förbättras?

– Ja, stundtals tog den för lång tid i år så detta blir också något för oss att diskutera efter sommaren.

Sweden Rock Festival har utvärderingsmöte först i augusti. Är det redan nu någonting som du vet att ni kommer att diskutera närmare?

– Ja, vi diskuterar bara sådant som kan bli bättre, så det självklara huvudämnet i augusti blir den trängsel och de köer som många har upplevt och haft synpunkter på i år. Men vi brukar lägga tre dagar på utvärderingen så det blir nog mycket annat också. Just nu samlar vi ihop förslag och synpunkter från både publik, personal och andra inblandade så att vi har ett så bra material som möjligt att utgå ifrån när vi startar upp igen efter semestern.

Hur ser SRF på sin identitet i dag jämfört med förr när det var en mindre festival och en större andel av besökarna var mer nördiga musikentusiaster?

– Jag tycker inte det är så stor skillnad som somliga verkar vilja få det till. Festivalen är för all del mycket större nu än 2001 när jag började jobba här, men inte heller på den tiden utgjordes publiken enbart av de allra mest hängivna hårdrocksentusiasterna utan det var en ganska blandad publik. Den musikaliska inriktningen har varit ungefär densamma under alla de här åren och det beror på att publiken har önskat ungefär samma typer av artister hela tiden. Det om något tyder väl på att det kanske inte är så stor skillnad ändå. Det som har förändrats är omfattningen och att vår organisation har blivit bättre.

Solstolarna är ett hett diskussionsämne. Många menar att de har blivit en säkerhetsrisk framför scenerna nu när festivalen har så många besökare. Hur ser ni på att införa ett förbud alternativt införa särskilda stolzoner?

– Ett förbud är inte aktuellt eftersom så många vill, och i vissa fall behöver, kunna ha med sig stolar att sitta i. Men vi kommer nog att diskutera möjligheterna att införa någon form av begränsning av var stolarna får användas.

Det finns synpunkter på kravallstaketen som går ut hela vägen till ljudtornen från Rock Stage och Festival Stage, att de bidrar till att det blir trångt på ena sidan. Hur ser ni på för- och nackdelar med dessa staket?

– Syftet med dem är främst att stävja farliga sidledsrörelser i publikhavet framför scenen, men de underlättar även om personal behöver röra sig mellan scen och mixerplats. Säkerheten är förstås det viktigaste som finns, men vi har aldrig haft ens några tendenser till den typen av farligt beteende i publiken och jag håller med om att åtminstone staketet vid Rock Stage nog bidrog till trängsel, så vi får se hur vi gör med detta nästa år. Sedan kan det hända att vissa band kräver den

FOTO TALLEE SAVAGE

Martin Forssman, vice vd och bandbokare på Sweden Rock Festival.

Sångerskan och soloartisten Scarlet.

Unleasheds sångare och basist Johnny Hedlund.

Jag Panzers sångare Harry »Tyrant« Conklin och gitarrist Mark Briody.

Death Angels sångare Mark Osegueda och gitarrist Rob Cavestany.

typen av staket och då måste vi förstås ta hänsyn till det också.

Finns det funderingar på en eller två storbildsskärmar vid Sweden Stage?

– Nej, vi anser inte att storbildsskärmar är nödvändiga på den scenen.

Varför går det 2019 inte att betala med kort i alla kassor i barerna?

– Tidigare har vi enbart tagit kontanter, så att vi över huvud taget tar kort är ganska nytt. Anledningen är främst att kontanter går fortare att hantera. Mellan konserterna ska väldigt många handla i barerna samtidigt, så varje sekund per köp vi kan spara in i tid gör mycket för att hålla nere kötiderna. Vi har räknat på detta och om vi skulle ta kort överallt skulle vi behöva ta in fler extra kassaapparater än vi har plats för. Dessutom kan uppkopplingen vara ganska opålitlig på en festival och därför vill vi inte förlita oss helt och hållet på kortterminalerna. Med detta sagt inser vi förstås att många hellre vill betala med kort än med kontanter, så vi kommer att titta på om vi kan göra mer för att möta gästernas önskemål på det här området till nästa år.

Hur var årets festival rent polisiärt och medicinskt?

– Polisen har alltid tyckt att Sweden Rock är en väldigt lugn festival och har ofta jämfört hela festivalen med en vanlig lördagskväll i Karlshamn. I år ansåg de att den på det hela taget rent av var ännu lugnare än vanligt. Även om det inte är vi själva utan olika markägare som driver campingarna är det glädjande att stölderna som varit ett problem där tidigare nu nästan helt har upphört. Den medicinska personalen hade däremot förvånansvärt mycket att göra i år. Varför vet vi inte riktigt, men vi ska försöka analysera det efter sommaren. Det har varit allt från fotstukningar och solsveda till matförgiftning och hjärtproblem.

Kommer ni att åka runt på andra festivaler i sommar för att studera hur de hanterar rökförbudet i samband med alkoholservering som infördes den 1 juli i år?

– Ja, det kommer vi att göra. Vi tror inte att lagstiftarna har tänkt igenom alla konsekvenser av den här lagändringen och är mycket intresserade av att se hur den kommer att fungera i praktiken.

Vilka konserter gillade du mest?

– Slayer stack ut lite extra för mig för att det kanske var sista gången jag och många andra fick se dem. Jag hinner inte se så många hela konserter men jag såg åtminstone någon eller några låtar av runt två tredjedelar av dem. Det jag gillade extra mycket av vad jag hann se var Krisiun, Death Angel, Def Leppard, Scarlet, Kiss, Burning Witches, Jag Panzer, Hällas, Batushka, Demons & Wizards, Ritchie Blackmore's Rainbow, Brothers Of Metal och så förstås båda spelningarna med Myrath.

Hur går det till när speltiderna bestäms? Sätter ni tiderna för mindre band och så får de gilla läget medan de allra största banden bestämmer hur länge de ska spela och så får ni rätta er efter det?

– Det är ett pusslande. I viss mån är det så att de större banden schemaläggs först och därmed har viss förtur, men vi måste också ta hänsyn till bandens reseschemaan och eventuella önskemål. Ett visst band kanske prompt vill spela i mörker, medan ett annat inte vill spela senare än en viss tid för att de vill hinna partaja, eller kanske sova, inför nästa gig. Och så försöker vi så gott det går att undvika att lägga akter som verkar inom liknande genrer, eller till stor del kan antas ha samma publik, så att de krockar med varandra. Kiss bad själva om två timmars speltid och det gick vi förstås med på. Rainbow och Def Leppard ville spela i 90 minuter vardera och då anpassade vi schemat efter dem också.

Varför hade Dream Theater speltid på 90 minuter när de redan innan gått ut med att de bara skulle spela i en timme?

– Vi kommunicerade hela tiden till bandet att det var 90 minuter som gällde och de antydde aldrig något till oss om att de tänkte spela kortare än så. Jag såg tyvärr inte spelningen själv, men jag blev väldigt förvånad när jag på avstånd hörde att deras scen blev tyst betydligt tidigare än jag hade räknat med. Vi specificerar i alla bud att speltiden inte får vara mer än 15 minuter kortare än schemalagd tid, så i det här fallet hade vi varit okej med 75 minuter. Dream Theater spelade i ganska exakt 51 minuter, så jag hade veckan efter festivalen en längre mejlkonversation med bandets manager om detta. Kontentan blev att han och bandet ber om ursäkt och tar på sig hela skulden för vad som verkar ha varit två av varandra oberoende misstag. För det första fick deras turnéledare helt på eget bevåg för sig att speltiden var 60 minuter. För det andra miss-

FOTO PER STÅLFORS (SCARLET), ERIKA WALLBERG (JAG PANZER, UNLEASHED, DEATH ANGEL)

Batushkas sångare Bartłomiej Krysiuk.

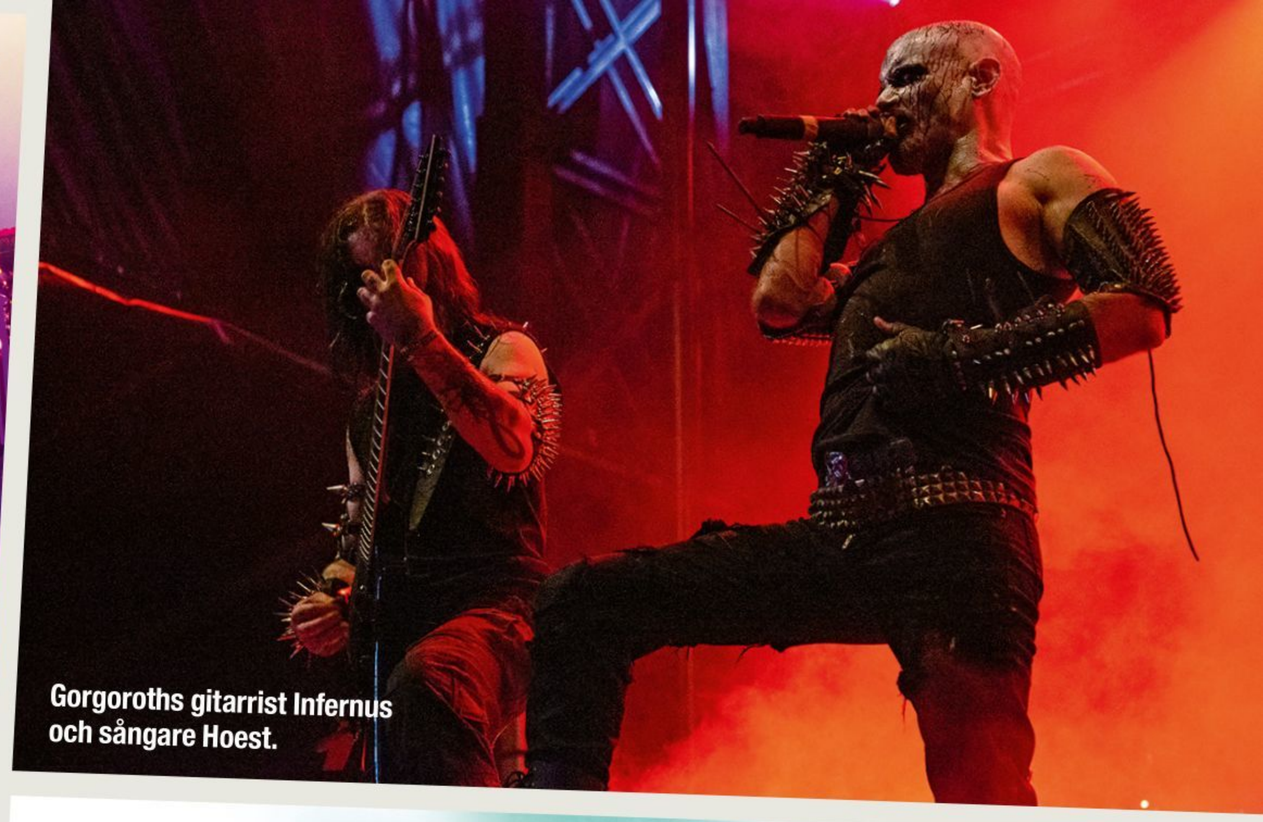

Gorgoroths gitarrist Infernus och sångare Hoest.

Dream Theaters sångare James LaBrie.

Krisiuns gitarrist Moyses Kolesne och sångare/basist Alex Camargo.

FOTO PER STÅLFORS (CORE), ERIKA WALLBERG (BATUSCHKA, GORGOROTH, KRISIUN)

bedömde de hur lång tid konserten tog, vilket de förklarar med att det var första konserten på turnén och att de helt enkelt räknade fel när de planerade setlistan och därför blev det 51 minuter istället för 60. Väldigt tråkigt för Dream Theater-fansen bland våra gäster, förstås. Vi får kanske tvinga bandet att spela i två timmar nästa gång de kommer hit.

Efter festivalen gick du ut och uppmanade andra arrangörer att inte boka det norska black metal-bandet Gorgoroth. Vad föranledde detta?

– Nja, den beskrivningen låter kanske lite mer dramatisk än hur det egentligen var. Men visst, som en del av en ganska lång sammanfattning av festivalen på min privata Facebook-sida utnämnde jag Gorgoroth till årets rövhattar, eftersom de hotade en kvinna i vår personal med stryk, var aggressiva och otrevliga och kräktes i två av våra bilar. Jag påpekade också att om man är promotor och tänker boka ett black metal-band finns det gott om andra bra alternativ.

Kommer sydstatsrocken och AOR att få större plats i framtiden?

– Det finns inga generella planer på det, nej. Sedan kan förstås genrefördelningen variera en del från år till år beroende på vilka akter som är tillgängliga.

Finns det någon eller några genrer som det är svårare att boka band i än andra?

– Ja, just sydstatsrock är en ganska knepig genre på så vis att det finns rätt få akter som är tillräckligt stora för att de ska vara intressanta för Sweden Rock Festivals publik och samtidigt vara värda att flyga över från USA, som de flesta i genren kommer från. Doom metal är också svårt. Det finns en del bra doomband, men det är ett sådant stort steg storleksmässigt från Candlemass ner till närmaste konkurrent i genren. Sedan finns det förstås enskilda band och artister av olika slag som vi försökt få till Sweden Rock flera gånger utan att lyckas. Än, får man väl tillägga.

Kan vi framöver förvänta oss fler stora nu metal-band som Slipknot, Korn, Deftones och System Of A Down på SRF?

– Vi har inga planer på att ändra festivalens musikaliska inriktning så det finns inga konkreta planer på att börja boka mer nu metal i framtiden. Men jag utesluter inte att något av banden du nämner, eller andra i samma genre, kan komma att bokas framöver. Både Slipknot och System Of A Down är frekvent förekommande på våra gästers önskelistor.

Finns det någon policy när det gäller moshing? Vakter ska ha avbrutit moshing under Death Angels konsert medan det tilläts under andra konserter.

– Moshing är en del av hårdrocksscenen och ska tillåtas så länge det sköts på ett vettigt sätt. Att en vakt tog beslut om att avbryta moshing under Death Angel-konserten berodde delvis på en situation som uppstod strax innan, men också på en missbedömning av situationen. Efteråt hade vår vaktchef ett snack med honom och sedan uppstod inte det problemet fler gånger.

»Moshing är en del av hårdrocksscenen och ska tillåtas så länge det sköts på ett vettigt sätt«

Hur lyckades en åskådare ta sig upp på Rock Stage under Saxons spelning och fick han något straff?

– Jag såg inte detta själv, men enligt vad jag fått berättat för mig var det ett kompisgäng som distraherade vakterna i en gate medan en kille smög in och upp på scenen. Som jag har förstått det blev han stoppad på scenkanten och upphämtad av ordningsvakter som slängde ut honom och klippte hans festivalarmband.

Magnum var på väg att ställa in. Vad hände?

– De hörde av sig kvällen innan de skulle spela och berättade att de satt fast i en trafikstockning på väg till flygplatsen. De hade gett upp hoppet om

Myrath på Rock Stage. Det tunisiska bandets andra konsert för dagen var inte planerad på förhand och går till SRF-historien som sensationen ingen hade förutsett.

FOTO KAROLINA VOHNSEN

att hinna till flyget och det fanns inga andra flyg de kunde ta istället, så under ungefär en timme betraktade vi spelningen som inställd och letade efter en ersättare. Men så mejlade bandet igen och skrev att de till slut ändå hade hunnit med sitt plan – med en ynka minuts marginal!

Redan före festivalen blev Unleashed ersättare för Annihilator, som istället kommer nästa år. Har ni en standbylista med band som Unleashed stod på?

– Nej. En sådan lista skulle behöva innehålla band ur en massa olika genrer och vi skulle behöva betala allihop även om de inte spelade för att få dem att hålla sig tillgängliga, så det skulle inte vara rimligt. Däremot finns det alltid en massa band som vi får erbjudanden om att boka men av olika anledningar inte får plats i startfältet, så om något faller ifrån ligger det nära till hands att börja leta bland dem. Just Unleashed var vi intresserade av att boka redan tidigare men till slut valde vi att prioritera något annat. När Annihilator föll ifrån var de ett av de första banden vi tänkte på och lyckligtvis var de fortfarande tillgängliga.

Behemoths frontman Nergal hade hunnit till hotellet och crewet var på plats och hade förberett showen när bandet tvingades ställa in, eftersom flera i bandet hade fastnat på Frankfurts flygplats. SAS hade tydligen överbokat planet och de kom inte med. Vad händer rent ekonomiskt i ett sådant fall? Får Behemoth behålla förskottsbetalningen? Blir det en försäkringsfråga?

– Bandet får betala tillbaka hela förskottet. I det här fallet hade bandet tydligen en försäkring som täckte detta, men ur vårt perspektiv har det egentligen ingen betydelse. Däremot görs det inga skadeståndsanspråk från arrangören i en sådan här situation, utan principen är helt enkelt ingen show, inget gage. Både vi och bandet tyckte förstås det var extremt tråkigt att de blev tvungna att ställa in. Vi hade direkt velat utannonsera dem till nästa års festival, som vi gjorde med Annihilator, men Behemoth har redan ganska långt gångna planer för 2020 och kanske inte ens kommer att vara i Europa under SRF-helgen, så vi får se hur det blir. De har lovat att göra vad de kan i alla fall.

Hur gick det till när Behemoth ersattes av Myrath?

– Att vi över huvud taget bokade Myrath berodde dels på att fler och fler har önskat dem de senaste åren, dels på att vi gillar bandet. Jag såg dem som förband till Symphony X i Köpenhamn 2016 och tyckte att de var kanon. På SRF hann jag se ungefär halva Myraths konsert i Rockklassikertältet och slogs av hur bra showen var och vilken oerhörd publikrespons bandet fick. När Behemoth ställde in diskuterade jag och mina kollegor i bokningsgruppen ett par-tre olika förslag på ersättare. Jag föreslog Myrath och tänkte att om Rainbow-publiken bara kunde ge dem en chans kanske det skulle kunna fungera trots att Myrath ju är ett betydligt mindre band än Behemoth och spelar en helt annan typ av metal. Jag begav mig till Rockklassikertältet, där delar av Myrath höll på att packa ihop sin utrustning, och frågade om de ville spela en gång till. När de hade fått klart för sig vilken scen det gällde blev de väldigt uppspelta. Det tog ett tag för dem att få tag i alla i bandet och crewet, eftersom vissa hade hunnit bege sig iväg från backstageområdet. Det var många high fives, livliga diskussioner och telefonsamtal på franska och arabiska innan de till slut formellt kunde tacka ja till att ställa upp. Det var väldigt ont om tid, men på bara någon minut aktiverade vi ett antal olika funktioner inom festivalorganisationen för att hjälpa dem att frakta utrustning, programmera ljusbord, förbereda scenen, få ut information och så vidare. Alla inblandade gjorde ett fantastiskt jobb. Både vi och bandet var lite oroliga för hur deras spelning skulle tas emot. De var rädda att besvikna Behemoth-fans skulle bua och kasta saker på dem och vi tänkte att det i värsta fall kanske inte skulle bli så mycket folk framför

»Efter festivalen har Myraths konsert nog varit den mest omtalade av alla i sociala medier«

Sabaton OPEN AIR

AUGUST
14-17
2019

LUGNET
FALUN
SWEDEN

UDO

APOCALYPTICA

ALESTORM

ENSIFERUM CANDLEMASS RIOT V BLOODBOUND ELVENKING
GLORYHAMMER ARKONA BORKNAGAR LIV SIN MANIMAL
BROTHERS OF METAL SERENITY UTMARKEN NERVED
VISIONS OF ATLANTIS KARDINAL SIN GRAILKNIGHTS
WAR OF THRONES ATTICK DEMONS NORTHTALE LAGERSTEIN
CRYSTAL VIPER FROZEN CROWN GAUPA
PREHISTORIC ANIMALS RAVE THE REQVIEM
BILLION DOLLAR BABIES SABATON

AUGUST 14-17 - FALUN, SWEDEN
WWW.SABATONOPENAIR.NET

En kille med misstänkt hjärtinfarkt trotsade Röda korset för att få se ZZ Tops konsert, om det så kostade honom livet.

FOTO TALLEE SAVAGE

scenen. Det skulle egentligen ha varit en paus på 15 minuter mellan Rainbow och Behemoth för att ge folk lite andrum och tid att handla öl eller gå på toa. Den kvarten tog vi dock bort för att få i gång Myraths konsert innan Rainbow-publiken hade hunnit lämna området. I informationen som gick ut bad vi publiken att ge Myrath en chans och det gjorde folk verkligen. Myrath är populära i sitt hemland Tunisien så deras backdrops var anpassade för en stor scen. Showen var i övrigt egentligen lite för liten för Rock Stage, så scenchefen Jouni instruerade kameraoperatörerna som filmade för storbildsskärmarna att zooma in så mycket som möjligt på dansaren och eldjonglörerna, vilket gjorde att helhetsintrycket blev ganska maffigt ändå. Konserten blev en större succé än vad någon hade vågat hoppas. Det verkade vara väldigt många som var på väg att lämna området efter Rainbow men som stannade kvar och tittade på Myrath. Efter festivalen har den konserten nog varit den mest omtalade av alla i sociala medier.

Inträffade det några lustiga incidenter under festivalen som du kan dela med dig av?

– En ganska bisarr grej som hände var när Röda Korset på fredagen fick in två män med misstänkta hjärtinfarkter samtidigt. Den ene kördes i ambulans till Kristianstads sjukhus, men den andre vägrade låta sig köras någonstans. Han sa att han skulle se ZZ Top om det så kostade honom livet och begav sig in på festivalområdet igen.

Wow!

– Min favorithistoria från i år är annars den om hur en av våra artistvärdinnor var på väg ut från en av Kiss loger strax innan deras konsert och frågade Gene, som var sminkad och iförd full scenmundering, om det var något mer han behövde. Gene svarade »how about a lap dance?«, varpå hon drog fram en stol, satte sig och svarade: »Sure, I would love one!« Gene blev tydligen först rätt ställd men bjöd sedan på lite improviserad dans inklusive rumpskakning innan han lämnade logen. När Kiss var på väg att lämna området efter konserten fick Gene syn på samma värdinna igen och frågade om det var något mer hon behövde, varpå hon svarade »how about another lap dance?«.

SRF är internationellt känt för att ha en ovanligt bra artistrestaurang. Precis som dagstidningar i detalj återger vad de fiiina gästerna på Nobelmiddagen bjuds på skulle vi vilja berätta vad hårdrockseliten fick för meny backstage.

– Förrätterna bestod av tre »svenska tapas«. Den första var picklad ostronskivling med senapsfrö, timjan, rostad schalottenlök och handgjord yoghurt. Den andra var lagrad svensk hårdost med marmelad, persilja och hasselnöt. Och den tredje var en klassisk svensk gubbröra.

– Vi hade fyra varmrätter att välja på. Kalventrecote med rödvinssås, tryffelsmör, sparris och färskpotatis. Hälleflundra med sotad babygem, friterad kapris, brynt mandelsmör och färskpotatis. Majskyckling med tryffel, parmesan, citron, syrad rödlök, kronärtskocka, kycklingvelouté och färskpotatis. Och slutligen en pasta med pesto, rostade kikärtor och grillade grönsaker.

– De tre dessertalternativen var chokladtryffel, chokladbrownie med grädde och bär samt svenska, färska jordgubbar med vaniljglass och krossade drömmar.

Vad hann du själv äta?

– Jag äter alltid i personalmatsalen fram tills festivalen börjar och därefter ute på området. Under festivalen ägnar jag mycket tid åt att gå runt och uppskatta hur mycket folk det är på de olika konserterna och kolla hur publikresponsen är. I samband med det passar jag på att testa så mycket som möjligt av matutbudet. I år blev det en hel del burgare av olika slag men även indisk mat, thaikäk och en del annat.

Har du redan ett hum om vilka stora dragplåster som kommer nästa år?

– Tre band är klara än så länge. Det är Annihilator, som ju ställde in i år och kommer nästa år istället, samt två band som inte har spelat på Sweden Rock Festival på väldigt många år och förmodligen hamnar på rad två eller tre på festivalaffischen. Därutöver har vi lagt ungefär ett dussin bud som vi inväntar svar på. Vi har en uppfattning om ungefär vilka lite större band som ska eller inte ska ut och spela festivaler nästa sommar. Min bästa gissning just nu är att vi nästa år kommer ha en ganska bred topp utan något enskilt jättenamn som Iron Maiden men med många bra, halvstora namn.

»Innan han lämnade logen bjöd Gene Simmons på improviserad dans inklusive rumpskakning«

FOTO PER STÅLFORS

Före ZZ Tops konsert sågs Gene Simmons le i basisten Dusty Hills sällskap. Kiss och ZZ Top spelade ihop redan 1974.

e·a·r MUSIC

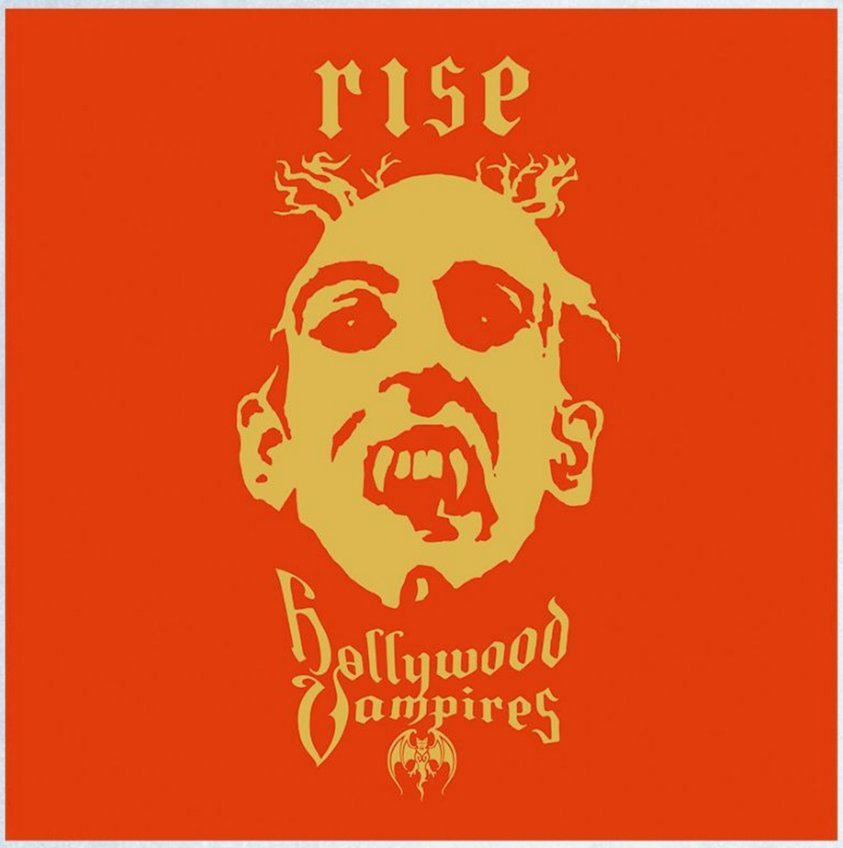

HOLLYWOOD VAMPIRES
RISE
CD/LP/2LP (RÖD & ORANGE VINYL)

H.E.A.T
LIVE AT SWEDEN ROCK FESTIVAL
2CD+BLURAY

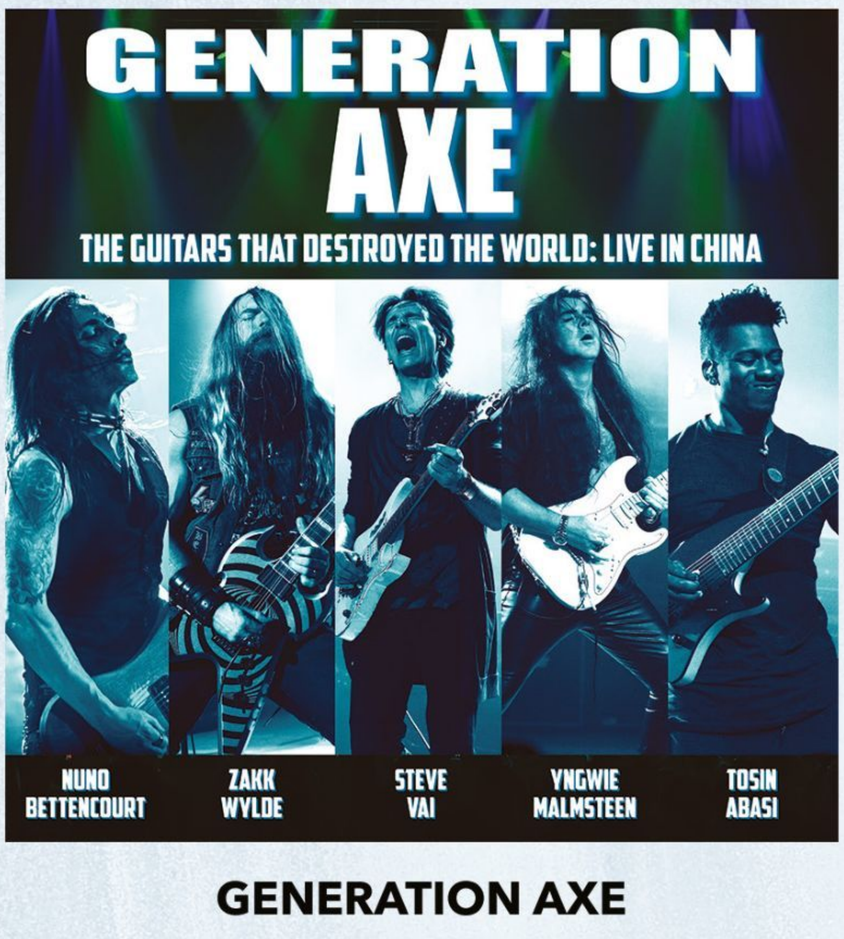

GENERATION AXE
THE GUITARS THAT DESTROYED THE WORLD - LIVE IN CHINA
CD/2LP

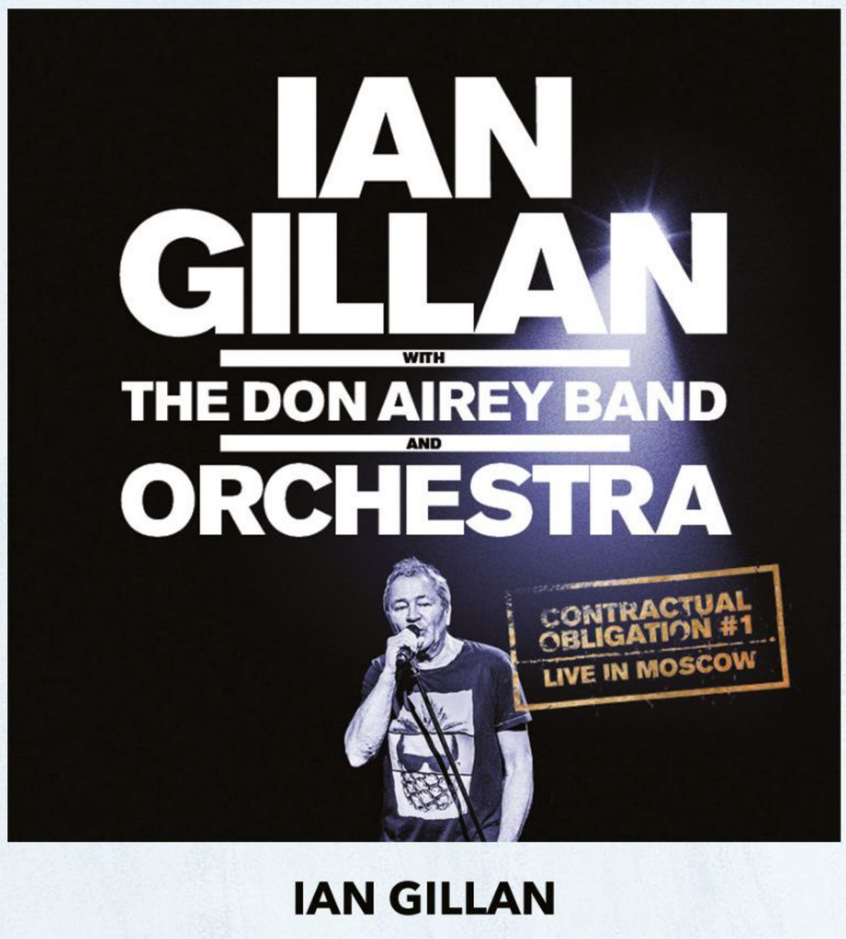

IAN GILLAN
CONTRACTUAL OBLIGATION #1, #2 & #3
2CD/3LP/BLURAY
UTE 27 JULI

playground music scandinavia

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

LÖRDAG

Dust Bowl Jokies

De lokala hjältarna i Dust Bowl Jokies spelar precis den sorts bredbenta sleazehårdrock som är perfekt att värma upp en festivaltrött sistadagspublik med. Sångaren Alexx Brorsson struttar runt och gör sitt bästa för att elda upp publiken, med höftviftningar och ett rörelsemönster värdigt genrens giganter.

Med sin loja men svängiga spelstil utmanar Mad Mike självaste Nicke Andersson om titeln som festivalens coolaste vänsterhänta trummis. Leadgitarristen Filip Tell tar också god plats på scenen och utnyttjar vid varje givet tillfälle den lilla rampen på sin sida av scenen. Förutom låtar från sina båda album bjuder de på den relativt nya singeln »Devil's kin« samt en alltid lika välkommen cover på Rolling Stones »Jumping Jack Flash«. Trots den tidiga timmen får de snabbt publiken med på noterna och det kraftiga åskvädret som gjort inte bara gruppen utan hela festivalen försenad med 20 minuter är snabbt bortglömt.

Med programförklaringen »Sweden Rock! We are Dust Bowl Jokies and together we are rock'n'roll!« avslutar Sölvesborgsbandet en utmärkt spelning och en mycket trevlig inledning på lördagen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL BERG

Danko Jones

Festivalen har redan sina presentatörer, men Danko Jones verkar göra anspråk på den tjänsten. Det dröjer inte många låtar innan kanadensaren ivrigt utannonserar vilka band som kommer att spela på vilka scener, när de kommer att göra det och varför man inte bör missa dem. När han hyllar SRF gör han det inte inställsamt som, tja, samtliga andra frontmän gör. Han gör det för att han älskar rock så förbaskat mycket. Danko Jones *är* rock. Och det är därför publiken älskar honom.

Att vara en trio på en gigantisk scen i dagsljus med en relativt liten backdrop, som i sammanhanget ser ut som ett litet tygmärke som hänger och fladdrar ovanför trummisen Rich Knox, är otacksamt. Därför går applåder och busvisslingar till basisten John »JC« Calebrese, som med ett ständigt leende oförtröttligt röjer så att svetten sprutar.

Tyngdpunkten ligger på senaste skivan, vilket inte brukar vara optimalt på en festival, men i Danko Jones fall fungerar det förträffligt. Låtarna från »A rock supreme« är som gjorda för scenen. Det är svintajt utan att vara perfektionistiskt och tråkigt. I den gamla trotjänaren »Lovercall« improviserar Danko och kommer av sig i övergången till refrängen. Feeling före felfrihet.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

CARL LINNAEUS

Jared James Nichols

Amerikanen Jared James Nichols har på relativt kort tid byggt upp ett rykte som en imponerande gitarrist och liveartist. När han smått tafatt kliver ut på scenen är det svårt att tro att det är den här killen som har gjort ett sådant väsen av sig. Men när han väl drar igång är det solklart varför hans namn har spritt sig som en prärieeld. Den plektrumlöse, fingerlirande bluesgitarristen är originell, underhållande och spelar med vad han än för ögonblicket får syn på. I ena stunden filar han med gitarrkabeln över strängarna, i nästa står han och lirar med armbågen.

Det här är en kille som lätt hade kunnat ställa sig och lira i någons trädgård och varit lika lycklig som på Rockklassikerscenen, för hans spelglädje och kärlek till bluesen lyser lång väg. Det är en ren fröjd att se. Och han jobbar, ja jäklar vad han jobbar. Hans stentvättade slitna skjorta är genomblöt av svett när han med ett lyckligt leende och det lockiga blonda håret spretande åt alla väderstreck lämnar Sverige som en sann hjälte.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIELA PILIC

FOTO ERIKA WALLBERG

Electric Boys sångare och gitarrist Conny Bloom, som 2016 släppte svenskspråkiga soloplattan »Fullt upp«.

Electric Boys

Sedan gruppen återförenades på festivalen för tio år sedan har de blivit lite av ett husband. Men vem klagar? Det finns ett nästan övernaturligt samspel medlemmarna emellan. Jag både förundras och imponeras över hur ett redan fantastiskt band lyckas bli bättre för varje år som går.

»Groovus maximus« svänger så tungt att den tycks sätta marken i gungning. »Electrified« bjuder på såväl spontanjam som publikinteraktion. Bandet trivs. Publiken trivs. Snudd på folkfest.

Med fjolårsalbumet »The ghost ward diaries« i bagaget ger gruppen setlistan en uppfriskande makeover. »Gone gone gone« tillägnas den amerikanske sångaren och pianisten Dr John, som gått bort två dagar tidigare, och vi får en gnistrande »You spark my heart« innan den stora överraskningen täcks av.

Sedan 2015 har Electric Boys växelvis använt två trummisar. Nu, halvvägs genom spelningen, får Niclas Sigevall för första gången sällskap av kompanjonen Jolle Atlagic. Med två trummisar låter det förvånansvärt tajt. Logiskt nog avrundas »Rags to riches« med riffet från »Moby Dick«, som var trumlegendaren John Bonhams signatur i Led Zeppelin.

När Electric Boys sätter punkt med »All lips 'n hips« har de med en sjuhelsikes spelglädje gjort sitt mest oförglömliga gig på SRF. Hittills.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

CARL LINNAEUS

Beast In Black

Eftermiddagen börjar dessvärre inte helt stabilt för ett av de stora finska power metal-hoppen. Den förfärligt bastunga ljudbilden mer eller mindre förstör de inledande tre låtarna, inklusive den tuffa öppningen »Cry out for a hero« och den stora publikfavoriten »Beast in black«. Lyckligtvis ordnar nämnda fadäs sedan upp sig och Beast In Black kan därefter som förväntat sola sig i sin glans som blivande hårdrocksstjärnskott.

En av de självklara orsakerna bakom denna status heter alltjämt Yannis Papadopoulos. Som såväl omfångsrik sångare som karismatisk frontman vinner han spelning efter spelning nya anhängare till bandet. Att hans spelmässigt kompetenta kollegor bleknar lite som scenpersonligheter i jämförelse må vara hänt. Den sympatiske gitarristen tillika bandledaren Anton Kabanen klarar sig likväl fint, ständigt lik en ung Mick Box från Uriah Heep.

Det finns inga tvivel att peka på kring det urstarka låtmaterialet från gruppens hittills två studioalbum och responsen inför titlar som »Blind and frozen« och »Sweet true lies« skriker inget annat än blivande klassikerstatus. Att mycket av bakgrundssången är övertydligt förinspelad kan jag åter, på det stora hela, svälja med gott humör.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Brothers Of Metal

När viking metal-bandet från Dalarna tar plats på scenen är det plötsligt som att se ett helt fotbollslag på scenen. Det är inte utan att det blir lite trångt när alla ska ha utrymme. Trummis, basist, tre gitarrister och tre som delar på sången. Men roligt har de och glädjen smittar verkligen, för ännu roligare har publiken. Detta är en visuell upplevelse, de tar steget fullt ut med sin klädsel och ansiktsmålning och sångmässigt sköter sig Mats Nilsson och Joakim Lindbäck Eriksson med den äran. Men de är inte ens i närheten av den fantastiska Ylva Eriksson som är helt magnifik.

Samspelet dem emellan skapar dynamik och gör allt extra intressant, framför allt i låtarna »Yggdrasil« och »Prophecy of Ragnarök«, som bara sätter sig som en smäck i pannloben. Det här är allt igenom

FOTO ERIKA WALLBERG

Pete Way och Tym Scopes i Pete Way Band. Som basist är Pete Way känd från UFO, Ozzy Osbourne och Waysted och har influerat Steve Harris i Iron Maiden och Nikki Sixx i Mötley Crüe.

»UFO:s klassiske basist Pete Way var en andra Lemmy, lika hejdlös i sitt festande som på scen«

charmerande, medryckande och riktigt, riktigt bra. De får dessutom en stor del av publiken att sätta sig ned för att sedan på uppmaning ta sig upp och släppa loss ordentligt i »The mead song«. Mats Nilsson pratar mycket och gärna, och pikar sig själv om att han behöver träna mer cardio när han flåsande återhämtar sig mellan låtarna. Och fortsätter att prata. Sjukt roligt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Styx

Alltså Lawrence Gowan. Kan man vara mer gjord för att ägna sig åt scenmusik? Dels är han en ypperlig pianist, som inte tvekar att spela blixtsnabba klassiska löpningar eller att traktera sitt instrument bakochfram. Dels är han en underhållare av Guds nåde, en levande Duracellkanin som under sin ensamma stund på scenen hyllar Freddie Mercury genom att helt på solokvist (okej, publiken får också vara med) framföra det legendariska operapartiet ur Queens »Bohemian rhapsody«. Men kanske framför allt är han en magisk sångare, måhända inplockad som ersättare för Dennis DeYoung för 20 år sedan men verkligen inte placerad i sin föregångares skugga.

Det är nästan så att övriga Styx hamnar i bakvattnet, men även resten av bandet är födda scenkonstnärer. Mest gäller detta sångaren och gitarristen Tommy Shaw, men även originalmedlemmen tillika gitarristen James »JY« Young tar för sig av utrymmet: min stora favoritlåt under setet, riviga »Miss America«, sjungs av upphovsmannen Young. Annars är detta en spelning som främst kommer i åminnelse tack vare en översvängig »Rockin' the paradise«, en monumental »Come sail away« och extranumret »Mr Roboto«, den senare spelad i sin helhet för första gången i mannaminne. Kul också att originalbasisten Chuck Panozzo gästar i ett par låtar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

FOTO PER STÅLFORS

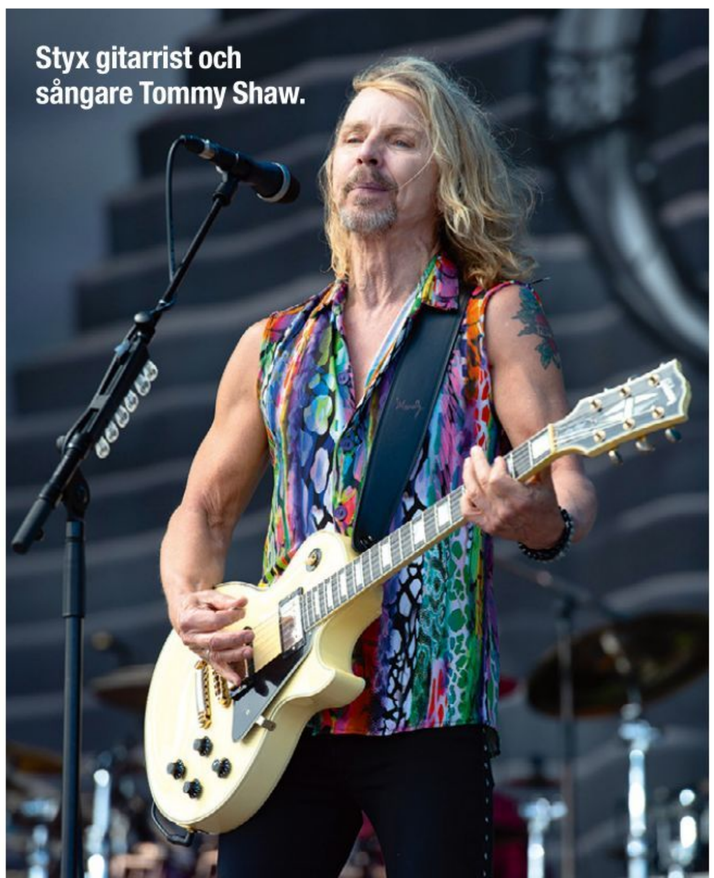

Styx gitarrist och sångare Tommy Shaw.

Pete Way Band

UFO:s klassiske basist Pete Way var en andra Lemmy, lika hejdlös i sitt festande som på scen. Till slut revolterade hans hårt prövade fysik och han återvänder nu efter en lång kamp mot cancer och hjärtproblem.

Ingen lär ha begärt att få återse Pete Way som det energiknippe han en gång var. Och faktum är att den reslige frontmannen – numera utan bas– efter omständigheterna ser bra ut. Ändå syns det att han endast med heroisk ansträngning förblir upprätt. En tapperhet lika gripande som tragisk.

Way är en ordinär men fungerande attitydsångare och smakproven från kommande albumet »Walking on the edge« är rätt lovande. Bandet, däribland gitarristen Laurence Archer (ex-UFO), presterar piggt överlag. Förutom trummisen Clive Edwards (ex-UFO) som är lika mesig och lika enerverande besatt av sin fusklapp som när han 2017 spelade här med Lionheart.

Med alla hänsyn tagna kan spelningen ändå inte kallas bra och blir under UFO-låtarna rent olustig. Som Ways obekväma förhandsursäkt inför »Shoot shoot« att UFO »will probably do it a lot better«. Eller när han under »Doctor doctor« glömmer texten, kommer i otakt och pockar publiken att sjunga med i samma otakt. Då känner jag mig mer som moraliskt stöd än som fan. Vilket inte är kul.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Demons & Wizards

FOTO TALLEE SAVAGE

Det är en ordentligt stressad duo SRM haffar i Demons & Wizards loge. Med den ena foten på scenen och den andra redan på väg till flygplatsen och planet som ska ta dem till morgondagens spelning i Moskva låter sig ändå sångaren Hansi Kürsch och gitarristen Jon Schaffer intervjuas.

– Det var inte så här det var tänkt att vara, börjar Hansi berätta medan Jon fortfarande pratar med en i festivalpersonalen. Vi trodde att vi hade betydligt mer tid på oss här på festivalen, men vi kommer enbart att vara i Sverige i fyra timmar och det inkluderar den 75 minuter långa spelningen. Maken till stress har jag knappt varit med om tidigare.

Någonting Demons & Wizards däremot inte har stressat med är gemensamma åtaganden och tillfällen att visa upp sig på. Innan comebackspelningen i tyska Saarbrücken i maj var det 19 år sedan bandet senast gjorde en spelning.

När ni har träffats på festivaler och egna spelningar, har det blivit mer som ett långtgående skämt att göra någonting tillsammans igen?

– Det är precis så man ska ställa frågan, skrattar Hansi. Vanligtvis när frågan kommer på tal måste vi försvara oss. »Ni började prata om ett nytt album för tio år sedan, vad hände med det?« Vad ska Jon eller jag svara på en sådan fråga? »Ja, det gjorde vi men så blev det inte.« Varenda gång vi planerat någonting har någon annan lagt sig i planen och separerat oss igen. Kors i taket, men när vi insåg att vi faktiskt skulle kunna få ihop det till 20-årsjubileet av debutalbumet fanns det ingen tid att förlora.

– I juli kommer vi att spela in musikvideor för en tredje platta och senare i år ska vi göra en USA-turné, fortsätter Jon. Saker som hade varit omöjliga att göra tidigare är plötsligt möjliga och ändå ligger inget av våra band i vila. Blind Guardians orkesterplatta kommer ut senare i år och jag har släppt två ep:s med Purgatory och Iced Earth. Det var betydligt enklare för 20 år sedan. Då hade vi båda på ett ungefär samma turné- och albumcykel, men de tiderna är förbi. Intresset har dock aldrig minskat. Det är varit fortsatt högt ända sedan debutalbumet. Vi är »supergruppen« som ännu inte misslyckats.

Skapar det inte ordentligt med press på er?

– Jag har alltid press på mig, svarar Jon. Oavsett vad jag tar mig för sätter jag press på mig själv. Pressen som andra sätter på mig viftar jag bort. Vad andra personer utanför bandet tycker bekommer mig inte det minsta. Jag *vet* att om jag skriver en låt som jag själv gillar kommer även fansen att gilla den.

Gick skämtet så pass långt att ni till slut började undvika varandra på festivaler just för att slippa pratet om Demons & Wizards tredje album?

– Nej då, säger Hansi samtidigt som han febrilt letar efter sin mikrofon i resväskan. Den smutsiga sanningen är att vi har undvikit varandra för att vårt alkoholintag inte ska bli som för 20 år sedan medan våra kroppar är 20 år äldre och inte kan hantera det hela lika bra längre, haha! Även om jag skrattar ligger det lite sanning i det hela. När vi spelade på 70 000 Tons Of Metal-kryssningen senast undvek jag faktiskt Jon. Jag höll mig till människor som dricker i mitt tempo, vilket gör att jag inte har några problem att göra en spelning dagen efter. Blind Guardians gitarrist André Olbrich gjorde det inte och han blev plakat. Han hade det tufft på spelningen.

Jon, du har övergett den amerikanska bad ass-stilen med jeans, skinnväst och bandana för en mer välklädd framtoning. Är det för att markera skillnaden på Iced Earth och Demons & Wizards?

– Men nu har jag väl ändå hört allt, skrockar Jon. Jag trodde inte ens i min vildaste fantasi att mitt utseende någonsin skulle komma på tal i en intervju. Anledningen till att jag ser ut som jag gör nu är helt enkelt att håret var i för dåligt skick. För en massa år sedan tog det eld och efter det har det aldrig varit sig likt. Nu har jag kommit till en punkt i livet där det helt enkelt fick vara. Jag har slutat att färga det och grått är var det är. Men nog fan spelar jag gitarr lika bra för det.

JANNE MATTSSON

Jon Schaffers fru tyckte att han och Hansi Kürsch var som demoner och änglar när de möttes. Hansi höll inte med och ansåg sig vara mörkare än så. Så kom namnet Demons & Wizards till.

»För en massa år sedan tog mitt hår eld och efter det har det aldrig varit sig likt«

A TOONTRACK MILESTONE.

I år firar vi att vi i 20 år har levererat ljud och kreativa programvaror till en ständigt växande skara av låtskrivare, musikskapare och producenter runt om i världen. Tack för att vi får vara en del av era produktioner och för att ni gör denna resa med oss.

Under åren har vi varit förunnande att få arbeta i världens bästa studios med några av marknadens främsta inspelningstekniker. En av de sistnämnda är **George Massenburg**. Välkommen till en milsten i Toontrack-historien: **Superior Drummer 3** och George Massenburgs massiva ljudlandskap i 11.1-surround.

WWW.TOONTRACK.COM

20 TOONTRACK

Årets upplaga av Demons & Wizards hämtar tre medlemmar från Blind Guardian, två från Iced Earth och en från Ayreon.

FOTO PER STÅLFORS

Demons & Wizards

Det är 19 år sedan Blind Guardian/Iced Earth-hybriden Demons & Wizards stod på scen senast. Då för att göra ett fåtal utvalda spelningar medan stjärnorna stod rätt i skyn. Någonting de aldrig gjorde när den självbetitlade albumdebuten följdes upp av »Touched by the crimson king« 2005. Ett album som är lätt att glömma bort. Lyckligtvis blir det inte fler än tre nedslag i det medan det plockas hela åtta låtar från debutplattan. Med all rätt, då skillnaden dem emellan är så pass stor.

Stor är också skillnaden på sångaren Hansi Kürschs insats nu mot hur den har varit i Blind Guardian under de senaste åren. När Blind Guardians material mer och mer resulterat i en snyggare och mer polerad stämma tillåts han i Demons & Wizards att både skrika och vråla för full hals. Tilltag som varit ack så saknade. Att spelningen även bjuder på två covers vardera från Blind Guardian och Iced Earth är ett snyggt tilltag. Det var länge sedan »Welcome to dying« och »Valhalla« framfördes under så aggressivt druttriffande från de båda Iced Earth-medlemmarna Jon Schaffer och Jake Dreyer. Likaså har nog inte Iced Earths »I died for you« framförts med så mycket känsla sedan Matt Barlow lämnade dem 2011. Dessvärre går en stor del av känslan förlorad när körerna är förinspelade. Ett fullkomligt onödigt tilltag då samtliga på scen kan sjunga.

Som allra bäst blir det i den avslutande halvballaden »Fiddler on the green«. En låt så vacker att ögonen till och med fuktas.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

UFO

Det har redan förut funnits tecken på att det är läge för UFO att lägga av. Till exempel att de inte har gjort en enda bra platta sedan Vinnie Moore blev gitarrist 2003. Nu undanröjer sångaren Phil Mogg de sista tvivlen. Han är inte i dålig form, fysiskt eller vokalt. Däremot bryr han sig inte längre. Att döma av hans flagranta ointresse och malplacerade gubbhängslen måtte han räkna minuterna till sin förestående pensionering. När han öppnar mun är det enbart för att sjunga, i enstaka kul överraskningar som »We belong to the night« och »Venus«, men först och främst i de självklara klassiker vars titlar inte ens behöver nämnas.

Bandets övriga medlemmar, äldre som yngre, är vid gott mod, även självutnämnde icke-rockaren Neil Carter. Vinnie Moore gitarrsolar sönder »Rock bottom« lika samvetsgrant som någonsin Michael Schenker. Inte desto mindre sabbas helhetsupplevelsen helt av Moggs vägran till publikinteraktion. Inte ett ord till minne av Neil Carters företrädare, den nyss avlidne keyboardisten och gitarristen Paul Raymond. Inte ett ord till sista hälsning fastän själva backdropen skriker ut att det är UFO:s avskedsturné som vi bevistar.

Tack som fan, Phil. Låt inte dörren träffa dig i röven på vägen ut.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Myrath

Orientaliska klanger har förekommit i hårdrocken åtminstone sedan Led Zeppelin gav oss »Kashmir« 1975. Desto mindre vanligt är det då att få uppleva hårdrock som faktiskt är hämtad från den del av världen som kan klassas som Orienten. Detta är dock precis vad tunisiska Myrath bjuder på. Och bjuder, det gör de verkligen.

Här handlar det inte »bara« om en väldigt välspelad heavy metal. Nej, vi får underhållning som är lika mycket för ögat som för örat. Hela rasket börjar med magdans och eldshow och dessa entertainers dyker upp på scenen gång efter annan. Mest imponerad blir jag av damen som låter sin mage dansa loss samtidigt som hon balanserar en tänd kandelaber på huvudet. Eller varför inte han som tycks manipulera en brinnande fackla mitt i tomma luften. Hur går det till?

Men musiken är trots allt viktigast och ett fullsmockat Rockklassikertält är från början med på noterna, när fyra stentajta metalmusiker och en mistlur till sångare spelar örhänge efter örhänge. Att döma av spontanapplåderna verkar Myrath ha en stadig fanbas i Sverige, en fanbas till vilken jag sällar mig. Och några timmar senare spelar Myrath ett helt gig till, som ersättare till Behemoth som tvingats ställa in.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Saxon

Vad mer finns att skriva om ännu en konsert med Saxon på svensk mark? Än mer specifikt, vad står kvar att säga kring ännu ett besök av legendarerna på Sweden Rock Festival? Redan 2002 läste jag i denna tidning att Saxon på festivalmark är som fisken i vattnet och helt enkelt inte kan misslyckas, med den låtskatt och spelglädje som finns till hands. Ett uttalande som står sig glädjande väl även 2019, då britterna firar att det är 40 år sedan debutalbumet släpptes. Med det i åtanke är det förstås än mer lönlöst än vanligt att hoppas på att bandet gräver fram mer udda låtar i ett festivalsammanhang.

Självfallet radas de upp, »Wheels of steel«, »Strong arm of the law« och »Denim and leather«,

FOTO ERIKA WALLBERG

Sångaren Biff Byford och gitarristen Paul Quinn har utgjort Saxons kärna sedan 1977 och hade tidigare bandet Coast.

Phil Mogg har varit sångare i UFO ända sedan starten 1968. Phil har sagt att det här är den sista turnén han gör med UFO. Men han utesluter inte andra musikaliska äventyr.

FOTO ERIKA WALLBERG

UFO

UFO-spelningen på Sweden Rock Festival är blott den andra med Neil Carter (som var med i bandet 1980-1983) som hastigt tagit över synten efter att Paul Raymond dött av en hjärtattack den 13 april.

– Fram till förra veckan hade jag aldrig ens träffat Neil, säger basisten Rob De Luca som även är med i Spread Eagle. Självklart visste jag vem han var och vad han gjort men det var ändå nervöst. Det är aldrig lätt att ta in en ny medlem och i det här fallet under så tragiska omständigheter som ett dödsfall. Vi hade avslutat vår Englandsturné bara åtta dagar innan Paul togs ifrån oss. Åtta dagar, det är ingenting! Han var 73 år gammal men ingenting med honom kunde upplevas som det. Han var ungdomlig till sinnet och en hårt rockande stjärna på scen, så det kom som en överraskning. Jag spelade med Paul i elva år medan andra i bandet gjorde det i 50 år. Jag hade förväntat mig en svårare övergång men det gick oerhört oproblematiskt.

Sångaren Phil Mogg är över 70 och trummisen Andy Parker närmar sig 70 år. Hur har de påverkats av Pauls död?

– De har, precis som vi andra, fått ett bryskt uppvaknande. Det finns stunder i livet då man känner sig odödlig. Ingenting kan stoppa en och det enda man gör är att blicka framåt mot nya äventyr. Det vet jag att Phil och Andy också känt. Men den känslan har kommit lite på kant nu. Jag skulle inte säga att de är rädda och jag vill egentligen inte tala för dem heller, men de är definitivt mer medvetna om sin ålder efter Pauls hjärtattack. Jag antar att den gamla, slitna men ack så viktiga klyschan om att leva livet varje dag är sensmoralen i det hela. För mig kanske döden väntar här utanför på motorvägen och det är därför jag inte längre skjuter upp någonting till morgondagen. Det är därför vi kör på nu. Vi har spelningar bokade och de måste göras. För vår skull, för fansens skull och för Pauls skull.

Samtidigt som vi pratar håller Saxon på att erövra Festival Stage. Medan UFO:s turné med Saxon för ett par år sedan riktade sig till en äldre publik har de två senaste turnéerna med Judas Priest märkligt nog attraherat en yngre publik.

– Det är intressant hur det kan vara. UFO och Judas Priest turnerade tillsammans redan 1983, om jag inte minns fel. Medan UFO har åldrats tillsammans med sin publik har Judas Priest under de senaste fem eller sex åren fått en ny och mycket yngre publik och det utan att egentligen ens ändra sitt koncept. Nu låter det kanske som om jag klagar eller är missunnsam, men så är inte fallet. Jag tycker att det är jättebra, för det ger även oss chansen att lira för en yngre publik och det behövs. Det måste hela tiden fyllas på underifrån och det i sig är så pass logiskt att det inte behöver förtydligas.

»Medan UFO har åldrats tillsammans med sin publik har Judas Priest fått en ny, yngre publik«

Är Neils ankomst en början på någonting nytt, även om Phil aviserat att årets 50-årsjubileum är det sista med honom som frontman?

– Det är svårt att säga och det är inte heller upp till mig. 2019 är ett väl inbokat jubileumsår och i höst gör vi ännu en turné i USA. Men sedan har vi faktiskt en spelning bokad i februari 2020 också på Rock Legends-kryssningen i USA. Sedan gapar turnéplanen tom. Men efter de här två spelningarna med Neil i ryggen känns slutet långt borta. Responsen har varit så bra och vi har haft jättekul tillsammans. Nu har allting sitt slut men jag hoppas att vi kan knuffa fram det en bit till i och med Neils ankomst. Om inte får jag sysselsätta mig ännu mer med Spread Eagle och Sebastian Bach som jag varit basist åt i tolv års tid. Det var förresten via Bach jag fick kneget i UFO. Min första turné med Bach var när han öppnade för Guns N' Roses. När UFO stod utan basist snackade Vinnie Moore med Guns N' Roses dåvarande gitarrist Ron »Bumblefoot« Thal som rekommenderade mig för jobbet. Hans rekommendation vägde så tungt att jag aldrig ens behövde provspela för bandet, utan fick jobbet på stående fot. Tack för det, Ron!

JANNE MATTSSON

Basisten Rob De Luca har spelat i UFO sedan 2008. Rob spelar även med Sebastian Bach och sitt egna Spread Eagle.

men detta sker lite förvånande i form av konsertens öppningstrio. Bland det mest kända från bandets hyllade första halva av 80-talet är det i princip bara »Never surrender« och »The eagle has landed« som fattas.

»Thunderbolt« och Motörhead-hyllningen »They played rock and roll« hör till de få inslag som påminner om att Saxon visst har presterat en uppsjö av grym musik även bortom den där mytomspunna eran. För den som nu eventuellt inte visste det.

Att Saxon som liveakt ännu har betydligt mer energi än flertalet decennier yngre band vet väl däremot alla om vid det här laget. Ändå måste sångaren Biff Byford prisas ännu en gång, då han i det närmaste på egen hand schasar bort den där »ännu en dag på jobbet«-känslan som spökar för så många andra band.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

NEVEN TROSIC

Green Jellÿ

Green Jellÿ har kokat karriärsoppa på spik sedan tidigt 80-tal och håller den blaskiga grytan sjudande ytterligare en timme. Med en repertoar bestående av covers, låtstölder och omgjorda barnramsor borde de kanske kalla sig »världens tråkigaste band« i stället för »världens sämsta band«. Men de har förstås den där låten om de tre små grisarna, vilken både inleder och avslutar konserten.

De tio musikerna backas upp av runt 15 personer handplockade ur publiken, som efter en kort introduktion på jobbet förses med var sitt överdimensionerat mjukisdjurhuvud och sedan får stå där och hoppa. Frontmannen Bill Manspeakers uppfattning om humor verkar vara att om han förolämpar så många som möjligt så mycket han kan är det alltid någon som skrattar. Jag skrattar inte, men är ändå smått underhållen. För Green Jellÿ lyckas med en budget på en handfull dollar skapa en konsert där man faktiskt inte vet vad som ska hända härnäst. Vilket är befriande bland alla dinosaurieband som gör minutiöst koreograferade shower.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Zal Cleminson's Sin Dogs

Jag var beredd på att finna Zal Cleminson – tidigare gitarrist i Sensational Alex Harvey Band, Nazareth och Tear Gas – vara ännu ett typexempel på årets modell av 60/70-plussare. Luttrad, maklig och i ett mer eller mindre framskridet tillstånd av förfall. Tji fick jag. Cleminson är en spänstig och högenergisk gynnare som till utseende och kostymering erinrar om Rudolf Schenker i Scorpions. Fast ännu mer skruvad.

Den skotske veteranen visar sig vital även musikaliskt. Sin Dogs 70-talstunga hårdrock med modernistisk ådra är välljudande och var och en av bandets medlemmar (oavsett ålder) fyller sin post med kraft och bravur. Visserligen misstänkliggörs deras insatser då Cleminsons sång visar sig vara förinspelad, men intrycket av de sceniska prestationerna är ändå märgfullt nog.

Däremot plockar Cleminson få poäng på sitt mellansnack. Som då han strävt förkunnar att det är mot hans vilja vi ska få höra SAHB:s »Isobel Goudie« och »Faith healer«. Eller tiraden om att ett självständigt Skottland kan ingå union med Sverige, baserad på fiske. Hans Hamlet-imitation med en dödskalle i hans klassiska mimarsminkning från SAHB-tiden är dock ett kul internskämt. Om än för en begränsad skara.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Hammerfall

Som 14-årig, nybliven hårdrockare ansåg jag att konvolutet till Hammerfalls tredje album, 2000 års »Renegade«, hörde till det absolut tuffaste i skivomslagsväg. Den 14-åringen lever i stora drag vidare inom mig, men den kittlande nostalgiska känslan får sig onekligen en törn då sångaren Joacim Cans, enligt sitt bästa publikfriande humör och vanan trogen, än en gång frågar vilka i publiken som i dag ser bandet för allra första gången. En petitess att hänga upp sig på tycker säkert någon, men ändå: varför? I princip vad som helst är roligare att höra i mellansnacksväg. Med denna störande detalj ur vägen: Hammerfall är förstås som alltid Hammerfall. Det vill säga, såväl på skiva som på scen sinnebilden av den svenska hårdrocksprofessionalismen, med en entusiasm och låtskatt som alltid säkrar triumfen.

Det är svårt att inte vara glad under en Hammerfall-spelning och ännu gladare hade jag varit om det hade stökats om mer i setet, bortom det förväntade. Nog borde exempelvis »Stone cold« göra återkomst snart?

Den stora bakgrundskulissen med omslaget från den kommande plattan »Dominion« ger ett maffigt intryck, men framstår ändå som lite, lite för serietidningsfärgglad för sitt eget bästa, sin tjusighet till trots. Den aktuella singeln »(We make) Sweden Rock« får här givetvis sin livedebut och det med den äran. Att den gästande fanskaran till kör inte gör särskilt mycket väsen av sig må vara hänt, för folk verkar i vilket fall ha kul. Vad är huvudsyftet med Hammerfall live, om inte just detta?

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Unleashed

»Ah va fan nu kör vi«, säger sångaren och basisten Johnny Hedlund. Sedan är det plattan i mattan för dessa death metal-legender som inte har spelat på Sweden Rock Festival på tio år. Eller »Årets vikarie«, som de själva säger, eftersom de i ett sent skede fick ersätta Annihilator. De bildades 1989, firar därmed sitt 30-årsjubileum i år och ger inga indikationer på att lägga ner. Denna kväll bjuder på en grymt bra sammansatt blandning av låtar, en »best of«-spelning »och lite skit från nya plattan då«. De är förvisso inte så visuellt spännande och mellansnacket är rätt knackigt emellanåt. Ordet »skit« förekommer ofta, som i »gammal skit« och »ny skit«.

Men vi bjuds i alla fall på lite små anekdoter och minnen och framför allt känns detta band kompromisslöst och äkta. En oerhörd stabilitet och kraft flödar genom musiken. Det är ganska fantastiskt att samma skönt råa känsla har funnits med hela vägen, som i »The dark one«, en av de första låtarna, hela vägen fram till titelspåret från 2018 års »The hunt for White Christ«. Live denna afton låter de jämngamla, liksom den perfekta avrundningen »Into glory ride«.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

»We make Sweden rock«, förkunnar Hammerfall: gitarristen Oscar Dronjak, trummisen David Wallin, sångaren Joacim Cans, basisten Fredrik Larsson och gitarristen Pontus Norgren.

FOTO TALLEE SAVAGE

THE SOUND OF SWEDISH METAL

– en hyllning till svensk metall

På årets Sweden Rock Festival, där Volvo Lastvagnar var med som huvudpartner för andra året i rad, visade Volvo upp en lastbil som är en hyllning till svensk Heavy Metal-kultur, Sweden Rock och Volvos eget arv. En hyllning som både syns – och hörs.

Den grafiska designen på den Volvo FH16 750 krok- och kranbil som premiärvisades på festivalen är baserad på rytmen och ljudet som kommer ur en D16-motor.

– Vi spelade in motorn när den går på tomgång och när den går på högvarv. Vi tog också fram ljuden från turbochargern och luftinsuget, för att ta några exempel. I datorn förvandlade vi sedan ljudvågorna till visuell grafik, som ligger till grund för strajpen, säger Nigel Atterbury, grafisk designer vid Volvo Lastvagnar.

De inspelade motorljuden har också använts för att skapa ett soundtrack som spelades upp i lastbilshytten under festivalen.

– Det var vår ljuddesigner Fredrik Folkestad kom på idén, och resultatet blev en riktigt tung ”anthem”, en hyllningslåt till FH16 och svensk hårdrockskultur, fortsätter Nigel Atterbury.

För ett år sedan presenterade Volvo Lastvagnar en lastbil som designats tillsammans med Björn Gelotte från In Flames. Lastbilen fick namnet ”Swedish Metal”. Årets festivallastbil gick under namnet ”The Sound of Swedish Metal” – en blinkning både till föregångaren, Volvos tunga industriarv och Svensk hårdrock.

– Det var en helt ny upplevelse att arbeta med att ta fram något som är direkt kopplat till ljud. Slutresultatet är helt grymt. Jag hade fjärilar i magen under hela projektet. Responsen har varit väldigt positiv. Folk höjer på ögonbrynen och gillar det de ser – och hör.

Volvo Trucks. Driving Progress

FOTO TALLEE SAVAGE

Hammerfalls pyrotekniker Jake E (Cyhra, ex-Amaranthe) har just vridit på reglagen till de åtta stycken eldkastarna på scen. Och hettan, den känns.

Pyromannen

Torsdag eftermiddag. SRM träffar Deaf Rats sångare Frank Kooistra bakom Festival Stage. Han är dock inte här som musiker utan representerar Unique Pyrotechnic och är pyroteknikansvarig på årets Sweden Rock Festival. Som för så många andra väckte det maffiga uppslaget i Kiss »Alive II« den då nioårige Borlängebons intresse för musik, eld och bomber.

– När jag var liten var drömmen att stå på scen med Kiss, säger Frank som i dag är 33 år gammal. Med åren förändrades drömmen och att vara medlem i Kiss kändes inte längre lika rimligt. 2013 hände dock någonting som är nästan lika stort. Jag jobbade med Kiss produktion på Sweden Rock Festival, så jag stod faktiskt på scenen med Kiss. Även om jag inte spelade med dem var jag en liten del av deras show! I år kommer jag att göra samma sak igen och det är oerhört mäktigt för mig.

Hur många är det som jobbar med Kiss pyroshow?

– De är sju egna killar och tjejer som ansvarar för den pyrotekniska produktionen i deras show och i år hyr de även in två av våra tekniker till att hjälpa till att rigga. All pyroteknik som används på Sweden Rock Festival går genom oss på Unique Pyrotechnic. Vi ser tillsammans med festivalen till att det finns tillstånd för allting och att de svenska lagarna följs. Reglerna blev hårdare för två år sedan och det var nog en del som tidigare har jobbat med sceneffekter som fick sluta i och med det. Vilket är bra. Säkerhetsaspekten är så pass viktig. Det är ändå ganska farliga grejer som vi håller på med. Vet man inte vad man gör kan man skada sig själv, bandet eller publiken. Det är inte hållbart. Bland de utländska artisterna som använder sig av specialeffekter i år finns förutom Kiss även Slayer och Batushka. Slayer har beställt väldigt många gasolflaskor för att det ska brinna utav bara helvete på scenen.

Det står »no smoking or vaping« på den öppna containern bredvid oss. Vad händer om den börjar brinna?

– Ingenting. I just den här containern finns det bara kolsyra och 375 kilo torr is som Kiss kommer att ha till sin show. Gasol brinner bättre men den står redan utställd på scenen inför Slayers spelning.

Är det samma tuber till alla band som till Slayer?

– Nej. Slayer har lagt beslag på ett tiotal gasolflaskor. Sedan har de också en del alkohol som används till vissa eldar som man vill ha en annan färg på. Antingen kör man gas, alkohol eller lycopodium. Skillnaden mellan dem är att de ser olika ut, brinner olika snabbt och att reglerna kring dem är olika. Lycopodium är ett pulver som används i bomber och eldkastare och som skapar eldklot. En snabb, häftig och mycket uppskattad effekt. Förr användes gasol hela tiden men det blir mindre och mindre av den varan. Reglerna blir hårdare och olika länder har olika regler, så det kan vara lite rörigt från show till show. Men Slayer använder det till en vägg av eld som brinner länge och den effekten kan endast uppnås med hjälp av gasol.

Vilken är den märkligaste pyroteknikshow som du har upplevt?

– Det var inte pyroteknik i sig men 2009 gjorde Svenne Rubins en överraskande sak under sin spelning på Rockstad Falun, festivalen som numera heter Sabaton Open Air. Medan jag höll på att

rigga i ordning Sabatons show small det plötsligt till utav bara helvete. Jag hann tänka att någon av våra grejer hade antänt av misstag och hann bli ordentligt nervös. Men det visade sig att Svenne Rubins hade ett gammalt partytrick som fungerade över all förväntan. De hade en låda som de stoppade full med bubbelplast. Sådan där plast man brukar paketera ömtåligt gods i och är skitkul att smälla med tummen och pekfingret. Sedan mickade de upp lådan och när någon knäppte bubbelplasten körde de ljudet rakt ut i PA:at. Effekten blev att det lät som ett smatterband. Ett klart udda men effektfullt tilltag, haha!

Lördag kväll. Det är inte bara medlemmarna i Hammerfall som ler brett på scenen samtidigt som de framför »Legion« med en imponerande frenesi. På den andra sidan av scenen står Frank Kooistra. Dold i kulisserna ler han precis lika glatt medan han tittar på röken som skingrar sig mot skyn. Den första explosionen av många har just avverkats i perfekt synk med musiken. Smällen har både väckt publiken och lagt ribban för resten av kvällen.

En stund senare ger Frank Hammerfalls pyroteknikskötare Jake E, även känd som sångare i Cyhra, tummen upp när denne effektfullt låter de åtta utplacerade eldkastarna arbeta för högtryck. Likt en ljudkille låter Jake E händerna rusa över ett litet mixerbord som han reglerar bandets alla effekter med. Tillsammans ska de se till att Hammerfalls sjätte spelning på Sweden Rock Festival blir någonting att minnas för festivalpubliken.

Vad efterfrågade Hammerfall till dagens konsert?

– Eld! De har åtta eldkastare på scenens främre del. Sedan har de åtta kolsyrerökpelare utplacerade och ett antal pyroeffekter som vi skjuter av vid väl valda tillfällen. Bland annat rena smällare och silverjets. Silverjets är vad man i folkmun kallar gnistregn. Hammerfall brukar vara ganska specifika i sina önskemål kring effekter, eftersom de har varit med så pass länge och vet vad som fungerar i vilka låtar. Dessutom är deras trummis David Wallin enligt mig en av Sveriges vassaste pyrotekniker.

Hur ser din historia med Hammerfall ut?

– Första gången jag jobbade åt Unique Pyrotechnic var med just Hammerfall, när de spelade på Dalhalla 2012. Det var samma spelning som de spelade in för dvd:n »Gates of Dalhalla«. Vilken tajming. Men det gick bra och de var nöjda efteråt. Jag har inte fått veta exakt vad de var så nöjda med mer än helheten, men jobben har fortsatt att komma efter det. Det kommer sig nog av att jag är en tajt pyrotekniker.

Vad definierar en tajt pyrotekniker?

– Jag börjar alla mina jobb med att lyssna igenom musiken och planerar sedan showen efter det. Börjar man i andra änden och bestämmer effekterna innan man har koll på musiken blir det effekterna som styr. Mitt tänk kommer från att jag själv är musiker och dessutom har spelat trummor väldigt länge. De pyrotekniker som är trummisar är faktiskt bättre än andra för de har tajtheten och tajmingen i sig. De kan sätta en smäll i samband med ett baskaggeslag med perfekt precision.

JANNE MATTSSON

»Pyrotekniker som är trummisar är faktiskt bättre än andra«

SRF:s pyroteknikansvarige Frank Kooistra framför en container med 375 kilo torr is och åtskilliga tuber kolsyra.

Ritchie Blackmore var sessiongitarrist på 60-talet och med i Deep Purple 1968-76 och 1984-93, i Rainbow 1975-84, 1993-97 och 2015 till dato, och i Blackmore's Night sedan 1997.

FOTO TALLEE SAVAGE

Ritchie Blackmore's Rainbow

Ritchie Blackmore är ett geni. En av alla tiders mest stildefinierande och hyllade gitarrister. Upphovsman till *så* mycket och *så* högt skattad musik att hans samlade låtproduktion kan omfatta fler mästerverk än icke-mästerverk. Han är kort och gott en av hårdrockens största. Någonsin.

Det är ofattbart att samma mans hett efterlängtade SRF-premiär går till historien som en av de sämsta konserterna i festivalens hela historia. Men så är det.

Ingen av de övriga i Ritchie Blackmore's Rainbow presterar sämre än tillfredsställande. Visst har den spanske sångaren Ronnie Romero bristfällig koll på texterna och är fortfarande något för valpig för så här stora sammanhang. Samtidigt blir hans röst bara mer imponerande och någon hopplös frontman är han inte. Basisten Bob Nouveau och trummisen David Keith gör båda fullgoda insatser. Nouveau gör dessutom en stark sånginsats under en hyllning till Ronnie James Dio, som är inbakad i »Man on the silver mountain«. Keyboardisten Jens Johanssons genialitet är obestridd och hans förmåga att hålla ställningarna under de mest tumultartade omständigheter är storartad.

Att konserten ändå blir en katastrof av episka proportioner beror på Blackmore själv. Inledande »Spotlight kid« känns till en början bara lätt avslagen jämfört med Joe Lynn Turners framförande tre dagar tidigare, delvis på grund av Blackmores sävliga och tillknäppta scenpersona. Chocken kommer under solot. Det är annorlunda, långsammare, tonfattigare. Det är falskt! Det går i otakt! *Ritchie fucking Blackmore låter skit!*

Scenariot upprepar sig i låt efter låt. Oskattbara klenoder av såväl Rainbow som Deep Purple – »I surrender«, »Mistreated«, »Since you been gone«, »Man on the silver mountain/Woman from Tokyo«, »Perfect strangers«, »Black night« – dras i smutsen av Blackmores till höres planlösa gitarrgroteskerier. Från »Difficult to cure« tillkommer ett element av förvirring och oberäknelighet. Blackmore avviker från scenen och lämnar övriga instrumentalister att leka på egen hand under flera minuter. Efter vad som liknar ett samråd mellan Blackmore och Romero ber sångaren Johansson att introducera »All night long« och därpå även »Stargazer« på svenska: utan att begagna fula ord. Johansson lyder, men med markerad brist på entusiasm. Det illaljudande och kaosartade spektaklet når slutligen vägs ände efter »Long live rock 'n' roll«, »Burn« (där Blackmore inte ens får till *riffet* rätt) och extranumret »Smoke on the water«.

Att årets Rainbow-tvekamp på SRF utfallit till Joe Lynn Turners fördel är en massiv underdrift. Vad Ritchie Blackmore har åstadkommit är att knyta namnet Rainbow till ett SRF-lågvattenmärke på samma nivå som de ökända spelningarna med Dragonforce 2003 och King Kobra 2016. När jag vänder ryggen åt Festival Stage efter denna ovärdiga och självförnedrande uppvisning känner jag en stark impuls att utan krus sprätta loss Rainbow-patchen från jeansjackan.

1 **2** 3 4 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

»Ritchie Blackmores hett efterlängtade SRF-premiär går till historien som en av de sämsta konserterna i festivalens hela historia«

FOTO **ERIKA WALLBERG**

Sångaren Hank von Hell, som under tiden med Turbonegro 1993-2010 var känd som Hank von Helvete. I bakgrunden gitarristen Major Sam och basisten Jean Genus.

Darkane

I år fyller helsingborgarnas debutplatta »Rusted angel« 20 år. Hur det firas? Med att lira plattan från pärm till pärm, så klart. Och som Darkane gör det! Man kan tycka att den intensitet som plattan badar i torde ha mattats med året, men på scen sker snarare det motsatta.

I mörkret kan man nästan missta medlemmarna för sina 20 år yngre jag, samtidigt som 20 år av extra rutin är mer än musikaliskt märkbart. Melodierna är säkrare och precisionen likaså. Visst slirar trummisen Peter Wildoer på ett par takter men i sammanhanget är det endast en betydelselös petitess för den kräsmagade. Att jubileet inte bara avverkas för sakens skull, utan faktiskt betyder någonting för de inblandade, går inte att ta fel på. Det här är låtarna som har format dem. De här är låtarna som har tagit dem dit där de är i dag. Extra märkbart blir det hos hemvändaren Lawrence Mackrory, vars insats bakom mikrofonen är helgjuten. Alla år som han har tillbringat i FKÜ har gjort honom till en van frontman och faktiskt en av landets bästa thrashsångare.

När spelningen är slut är det inte bara en timmes kalas som flugit förbi. Darkane visar även att de har flugit förbi de forna Helsingborgskollegorna Soilwork och tagit över stadens metalkrona.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Hank von Hell

Efter åtta års frånvaro gjorde Hank von Hell sent i fjol storstilad comeback med ett soloalbum. Med dignitet skrider sångaren nu in på scenen i vit-lila cape och hög vit hatt, för att göra sitt vitklädda band sällskap. Både hatt och cape åker snabbt av för att ge denna norska punkrockare utrymme att röra på sig. Och plats på scenen tar han verkligen. Både under låtarna och i det fantastiskt underhållande mellansnackandet, som sker på svenska.

Vi utbildas alla i att det sanna hårdrockstecknet minsann inte är några horn, utan långfingret som även ska visas när det är någon man avskyr. Hank erbjuder en kille i publiken att jobba som hans smurf och varvar skämt med djup och allvar. Det känns tydligt att han äntligen är hemma igen. På scenen, där han ska vara.

Till största delen får vi höra låtar från soloskivan »Egomania«, men även nyskrivna »Blackened eyes« från den kommande skivan och en fin version av Nine Inch Nails »Hurt«. Sedan kliver Hank av scenen för att, klädd i svart skinn med långa fransar på jackan, återvända och till publikens jubel bjuda på några Turbonegro-klassiker, där framför allt härliga »All my friends are dead« avslutas med överväldigande allsång.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Blue Coupe

Bröderna Bouchard har skrivit de bästa Blue Öyster Cult-låtarna. Dennis Dunaway var oerhört delaktig i bandet Alice Coopers framgångar. Att se dem tillsammans är stort. Man får dock ta det för vad det är: några polare som gör strögig för skojs skull. Inledande »Cities of flame with rock and roll« är därmed inte snortajt, men det tar sig.

Trots att Blue Coupe har släppt två album framför de nästan uteslutande material från sina tidigare band. Det gör de rätt i, även om egna »You (like vampires)« får bra gensvar.

Ju längre det lider desto mer går det från medi-okert till magiskt. Joe Bouchards plinkplonkiga gitarrljud blir uthärdligt efter fem låtar när gästartisten Ryan Roxie kommer upp på scenen och balanserar ljudbilden med mer distorsion. »I'm eighteen« framförs med mer känsla än vad Alice Cooper själv gör nuförtiden. Höjdpunkten är Dunaways hypnotiska »Black juju«. Stroboskopljus hjälper till att illustrera låten om sömn och brutalt uppvaknande. Tid och rum försvinner. I slutet mässar basisten som mörkrets furste. Efteråt skrockar Dunaway att han skrev låten för alla världens barn. Det är gemytligt, avslappnat och för classic rock-konnässörer känns det som ett förbaskat exklusivt gig.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

CARL LINNAEUS

»Hank erbjuder en i publiken att jobba som hans smurf och varvar skämt med djup och allvar«

Blue Coupe

Hur mycket pengar har ni tjänat på att Metallica 1998 spelade in Blue Öyster Cults »Astronomy« till sitt coveralbum »Garage inc.«?

– Tillräckligt för att jag skulle kunna säga upp mig från jobbet, skrattar gitarristen Joe Bouchard (basist i Blue Öyster Cult 1971-1986) som skrev musiken med sin bror, trummisen Albert som var medlem i Blue Öyster Cult 1971-1981 och 1985. Man kunde se på utbetalningarna att deras version var stor i Argentina och Spanien, men även i en massa andra länder över hela världen. Den spelas fortfarande och skivan säljer fortfarande. Helt fantastiskt. Jag vet inte hur det är för dig, Albert, men att Metallica tolkade den förändrade mitt liv. Det betydde mycket att få den uppmärksamheten som låtskrivare.

– Första utbetalningen jag fick var på ett femsiffrigt dollarbelopp, fortsätter Albert. Och royaltyn har fortsatt att komma in efter det. När »Garage inc.« släpptes jobbade jag som lärare på high school. Plötsligt visste eleverna vem jag var. Innan dess hade de flesta ingen aning om mitt förflutna. Inte långt därefter gjorde »Saturday Night Live« den där sketchen om »(Don't fear) The Reaper« och koklockan. Då skulle alla eleverna parafrasera sketchen för mig. Det var kul.

Minns du när du såg »Saturday Night Live«-sketchen första gången?

– Dagen efter att den hade sänts exploderade min inkorg med mejl. Några dagar senare fick jag se den och tyckte att den var helt hysterisk. Runt den perioden hade »SNL« tappat mycket i kvalitet, sketcherna var oftast en snarkfest. Den här var dock fantastisk, minst lika bra som de tidiga John Belushi-grejerna.

Sedan gjorde Blue Coupe en låt med titeln »More cowbell (Gotta fever)« på andra albumet »Million miles more« från 2013.

– Eftersom de var kända som killarna med koklockan tjatade jag på dem att skriva en låt med den titeln, ler basisten Dennis Dunaway som har ett förflutet i bandet Alice Cooper. De var dock inte lätta att övertala så till slut skrev jag den själv. Vi var uppe i Hamilton, Ontario och skulle göra ett gig på nyårsafton. Albert och jag var hemma hos en gemensam polare och jag spelade upp min demo för honom. Albert gick igång och tyckte att vi skulle spela in den live redan samma dag. Vi fick ljudteknikern att sätta upp mikrofoner i lokalen för att spela in den och vad man hör på plattan är första gången vi någonsin spelade den tillsammans. Men tekniskt sett spelade vi in den nästa dag. För det hade passerat midnatt.

Ni lirade »(Don't fear) The Reaper« på Sweden Rock Festival, men av de mer obskyra Blue Öyster Cult-inslagen framförde ni även »Hot rails to hell«.

– Den handlar delvis om vår bokningsagent som blev mördad, men framför allt om hur farligt det var i New York City på 70-talet, säger Joe. Orden kom till mig när jag satt på tunnelbanan på väg in till stan tillsammans med Bill Gawlick, en kille som illustrerade våra två första skivomslag.

– Men en del av texten handlar väl om en musikfestival? inflikar brodern.

– Ja, något sådant… Det är inte den klyftigaste text jag skrivit, men av någon anledning gillar folk den fortfarande, så vi spelar den.

– Min favorit av dina texter är annars »Wings wetted down«, fortsätter Albert. Fantastisk. Det är något visst med den. Den handlar om revolutionen i Chile 1851.

– Du brukar säga att du gillar den, men jag förstår inte varför, opponerar sig Joe. Jag har själv aldrig varit särskilt fäst vid den.

– Vi är i stort sett klara med Blue Coupes tredje album, skjuter Dennis in. På det har vi låten »Tank man« som Joe skrev. Den handlar om killen som höll upp handen och stoppade stridsvagnarna på Himmelska fridens torg i Kina.

– Jag läste en artikel i år om det här på 30-årsdagen av händelsen, säger Joe. Jag gillar inte att bli för politisk, men jag har alltid varit intresserad av viktiga händelser i historien.

Hur skriver ni låtar i dag jämfört med när ni började?

– Nu har vi gått tillbaka till hur det var i början, säger Albert. Inför den här plattan satt vi alla tre i samma rum och skapade musik, ett tillvägagångssätt som påminde oss om hur det var i början för såväl Alice Cooper som Blue Öyster Cult. På den tiden satt alla i bandet och bollade idéer utan att nödvändigtvis försöka skapa hits. Vi älskade bara att lira och ville göra den musik som vi själva tyckte var fantastisk.

CARL LINNAEUS

»Att Metallica tolkade Astronomy förändrade mitt liv«

FOTO ERIKA WALLBERG

Blue Coupe utgörs av Dennis Dunaway (bas), Albert Bouchard (trummor) och Joe Bouchard (sång, gitarr). Dennis gästspelar på forne bandkamraten Alice Coopers två senaste studioalbum.

Myrath

Under Myraths framträdande i Rockklassikertältet fastslår en i mitt sällskap att »det här skulle de lätt kunna föra över till Rock Stage«. Han blir sannspådd endast timmar senare. Just före Behemoths förväntade konsert tillkännages att delar av bandet fastnat i Frankfurt och att speltiden övertas av gänget bakom dagens omsurrade tältspelning: Myrath. Ur denna antiklimax föds en efter omständigheterna chockartad triumf.

Den tunisiska kvintetten bjuder på samma minutiöst koreograferade show men utnyttjar skickligt det extra scenutrymmet. Basisten Anis Jouini och domptörlike sångaren Zaher Zorgati frossar i sin nya rörelsefrihet. De spektakulära showinslagen – illusionistnumren, elddansarna, den ljuskronebärande burlesk-Lucian till magdansös – överväldigar ännu mer på en stor scen mot en mörk natthimmel. Låtar som »The unburnt« och »Shehili« är sina vanliga lysande och, faktiskt, lättdiggade prog metal-jag i klass med Threshold och Symphony X. Väl att märka med en orientalisk kryddning som ger inte en kulturkrock, utan en kulturromans av lyckligaste slag.

Den intimare tältspelningen och grandiosare utomhuskonserten är båda på sitt sätt perfekta. Myrath har gjort årets konsert två gånger under en och samma dag.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 **10**

ERIK THOMPSON

»Myrath har gjort årets konsert två gånger under en och samma dag«

Zaher Zorgati sjunger på de senaste fyra (av fem) albumen med Myrath och medverkar också på Ayreons »The source« (2017). Ordet »myrath« är arabiska och betyder »arv«.

FOTO KAROLINA VOHNSEN

TUSEN TACK
FÖR ATT NI KOM TILL

Sweden Rock

VI SES NÄSTA ÅR 3-4-5-6 JUNI 2020!

GRATIS SABATON-TRÖJA!

som inte kan köpas i butik!

Om du tecknar prenumeration nu med månadsdragning ingår en exklusiv Sabaton-tröja och en signerad Sabaton-bild i priset. Om du redan är prenumerant kan du köpa tröjan och bilden för endast 99 kr + porto.

DU FÅR ÄVEN SIGNERAD SABATON-BILD!

60 kr/mån

PRENUMERERA HÄR!

www.swedenrockmagazine.com

SÅ FÅR DU GRATIS VINYLSINGEL!

Hammerfall-vinylsingeln »(We make) Sweden rock«
finns bara i 111 exemplar.

Du får singeln helt gratis om du tecknar helårsprenumeration med månadsdragning (60kr/mån).

Du som redan är prenumerant får singeln gratis om du värvar en ny prenumerant som också får singeln gratis.

LÄS HUR DU SKAFFAR VINYLSINGELN HÄR!
www.swedenrockmagazine.com

ALL AMERICAN MAN

AV **MARTIN CARLSSON**

FOTO **LINDA ÅKERBERG**

För första gången i sitt liv har **Tommy Thayer** bjudit in en tidning till sitt hem. Följ med till bildsköna Lake Sherwood där gitarristen i **Kiss** berättar sin livshistoria.

Vad händer när en okänd bil planlöst kör omkring i ett bostadsområde för de rika och/eller berömda? Grannskapet tolkar det genast som att något fuffens är på gång. Jag och fotograf Linda Åkerberg är helt vilse och rådvilla. Gps:n visar ju att vi står framför Tommy Thayers hus men adressen stämmer inte. Då öppnas plötsligt en elektroniskt styrd stålgrind och en äldre kvinna närmar sig med en blick som säger att hon är redo att ringa 911. Vi kopplar på charmen och förklarar att vi är här för att träffa Tommy Thayer från Kiss.

– Aha, han den där musikern. Han bor där, säger hon och pekar på ett stort hus som ser ut att ligga på samma gata men vars entré ligger på gatan ovanför.

Vi kör uppför backen och hälsas välkomna av Kiss resligaste medlem. Med sina 189 centimeter slår Tommy Thayer både Gene Simmons och sin föregångare, gitarristen Bruce Kulick, med en centimeter.

– Grannarna känner mig och vet vad jag gör, så de kan vara lite beskyddande. De visste inte att ni hade ett legitimt ärende hit i dag. Folk håller utkik.

Jag kunde ha varit vilket galet Kiss-fan som helst som ville träffa dig.

– Sant, men ni ser båda ut att vara ganska… rock'n'roll, haha!

Brukar folk ringa på din dörr?

– Inte så ofta nu längre för jag bor här ute. Och det är inte så att jag är Gene Simmons.

Vi befinner oss i Ventura County, ganska prick sex mil nordväst om hårdrockarnas vattenhål Rainbow Bar And Grill i West Hollywood. Närmare bestämt i Lake Sherwood. Detta bostadsområde med runt 660 hus och drygt 1 500 invånare består av tre grindsamhällen och så dessa fina hus som ligger vid och ovanför Kaliforniens äldsta anlagda sjö från 1904. Två decennier senare fick den sitt nuvarande namn efter att scenerna i Sherwoodskogen i Douglas Fairbanks Sr-stumfilmen »Robin Hood« från 1922 hade spelats in här. Många av vattenscenerna i de klassiska Tarzan-filmerna med Johnny Weissmuller och Maureen O'Sullivan filmades också här.

I dag bor bland andra Wayne Gretzky och Paul Anka i området, som tidigare har haft invånare som Britney Spears, tennisikonen Pete Sampras och Sylvester Stallone, vars hus kan ses i komedin »American pie«.

I en av dessa drömkåkar bor nu Tommy Thayer, helt utan grindar eller bevakning.

– Jag och mitt band Black 'N Blue flyttade från Portland, Oregon till Los Angeles i januari 1983. I många år hyrde jag lägenheter

Hemma hos Kiss gitarrist Tommy Thayer i flådiga Lake Sherwood. I bakgrunden ses ett av två vardagsrum.

och bokstavligen sov på folks soffor. Jag bara hankade mig fram. Alla dessa historier som man brukar höra är i mitt fall sanna. Till slut fick jag mitt eget ställe, men det var alltid hyreslägenheter. Efter så lång tid blev jag bara väldigt trött på trafiken och trängseln i Los Angeles så jag flyttade ut hit. Jag gillar det för det är egentligen lantligt. Man är inte i storstaden och det är inte ens förort här. Det är färre hus och tystare. När Kiss turnerar frågar folk: »När ni är klara med turnén, vart ska du åka på din semester?« »Jag åker hem.« Jag kommer hit för det är här jag verkligen vill vara. Detta är min tillflyktsort, min semester.

Lake Sherwood har inga affärer att tala om, utan all shopping får man göra i närbelägna Westlake Village. Däremot finns här två ultraexklusiva golf- och tennisklubbar, som ligger bredvid varandra och som man bara kan bli medlem i genom personlig inbjudan. Tommy, 58 år, är den ende i Kiss som golfar.

– Jag spelar mycket golf, men golf är alltid en mental utmaning. Det är inte lätt och jag spelar nog inte tillräckligt ofta för att bli riktigt bra på det. Jag nöjer mig med att vara hyfsad.

På väg hit passerade vi en skylt som varnade för extrem brandfara.

– Det är det. Vi befinner oss i dessa vildmarksaktiga, ganska obebodda trakter så på sommaren blir det väldigt torrt. Bränder uppstår här ibland och man måste vara väldigt försiktig. Det fina är att vi befinner oss precis vid en sjö och när det uppstår en brand flyger de ned helikoptrar till sjön och hämtar vatten. När jag flyttade hit räknade jag med att det inte skulle vara så svårt för dem att släppa ned lite vatten här innan man brinner upp, haha!

Huset byggdes i medelhavsstil 2005 och förvärvades 2008 av Tommy och hans fru Amber. De träffades 2003, gifte sig 2006 och skilde sig 2015.

– Hon var 22 år yngre och ibland leder åldersskillnad till problem. Den bara gör det, för man befinner sig på olika nivåer och på olika platser i livet.

I samband med skilsmässan låg det 417 kvadratmeter stora huset under ett par månader ute till försäljning för sisådär 25 miljoner kronor.

– Jag och min exfru var inte överens om vad vi skulle göra med huset och hon insisterade på att vi skulle sälja det, för hon ville inte att jag skulle bli kvar här. Jag lyckades få till en överenskommelse om att bo kvar för jag ville verkligen inte flytta just då. Livet var ganska uppochner och jag kände att jag ville behålla min grundpelare, mitt hem. Särskilt som vi turnerar och reser så mycket var det rent känslomässigt väldigt viktigt för mig att behålla hemmet.

Blir du kvar här resten av livet?

– Jag vet inte om jag alltid kommer att vilja bo i ett så stort hus när jag är singel och allt. Detta är antagligen mer hus än jag behöver just nu, men jag gillar det. Saker och ting kan förändras och någon kommer åter att komma in i mitt liv som följeslagare och kanske ta oss i en annan riktning. Men det är ett toppenställe, även ur investeringssynpunkt. Dessa egendomar bara fortsätter att gå upp i värde.

»Min vän Nikki Sixx bor tio minuter härifrån och det gör även REO Speedwagons Kevin Cronin«

Att få till hemma hos-reportage med kända musiker är ofta betydligt svårare än vad många tror. Dels är Sverige en liten marknad, dels har sociala medier inneburit att fler och fler rockstjärnor vill hålla något litet i sitt liv privat, dels tar denna typ av reportage mycket tid i anspråk. Ingen annan utländsk musiker på denna nivå har tidigare tackat ja så snabbt som Tommy Thayer. Inom loppet av timmar meddelade Kiss management att han gladeligen skulle ta emot Sweden Rock Magazine.

– Jag vet hur fansen ser på det, för när jag själv ser något sådant i en tidning tycker jag att det är väldigt intressant att få tillgång till en killes hus och se hur det ser ut. »Jaaa, kolla in *det* och *det*!«

Vi tackar ödmjukt för inbjudan och kommer inte att göra någonting »to fuck you over« med fula bilder på dig.

– Haha, det uppskattar jag!

Jag tror i och för sig inte att det blir så många sådana bilder för du har den där perfekta looken med blicken, håret och käkbenet.

– Jag tycker inte att den är så perfekt. Ibland bildgooglar jag på mig själv för att se vad som finns där ute och utbrister »herregud!«. Men vi är nog alla lite hårda mot oss själva, antagligen i onödan.

Kiss har en låt som heter »All American man« och du ser verkligen ut som en sådan.

– Det borde du ha som rubrik på artikeln: Tommy, the all American man! Somliga frågar mig om jag har lite amerikansk ursprungsbefolkning i mig, på grund av den fyrkantiga käken, men faktum är att mitt påbrå är europeiskt.

Tommys pappa James, som dog i fjol vid 96 års ålder, var en ivrig släktforskare och medlem i den genealogiska föreningen Thayer Family Association.

– Vi har information som sträcker sig hela 14-15 generationer tillbaka till när de allra första Thayers kom till det här landet. Det var faktiskt innan det var ett land,

SRM:s Martin Carlsson och Tommy Thayer sitter vid matbordet som står mellan det soffmysiga vardagsrummet och det platsbyggda köket.

Om Tommy Thayer hade flyttat sig hade man sett det hus nere vid Lake Sherwood som Tom Pettys familj höll på att sälja vid tiden för SRM:s besök.

för de första Thayers kom från England under tidigt 1600-tal, 150 år innan USA verkligen blev ett självständigt land. Jag vet att jag härstammar från England, men det finns även en del tyskt, irländskt och skotskt påbrå.

Du är den enda Thayer jag känner till.

– Jag tänkte på det häromdagen, att jag aldrig har träffat någon annan Tommy Thayer. Jag tror att jag har träffat ett par Thayers längs vägen, men det är inget särskilt vanligt namn. Thayer är förresten en förvrängning av Taylor, folk som gjorde den typen av arbete (tailor, skräddare på svenska).

Har tjuvar och banditer påträffats i släktträdet?

– Lustigt att du frågar det, för det fanns det faktiskt på min mammas sida. Min mamma Patricias flicknamn var Cunningham, vilket är skotskt-irländskt. Historien förtäljer att för hundratals år sedan flydde familjen Cunningham från Skottland för att de var hästtjuvar. Det var alltså därför som de kom till det nya landet, till Amerika. 2017 gjorde jag en intervju med en dagstidning i Glasgow i Skottland och plötsligt var det en stor nyhet: »Tommy Thayer från Kiss ser tillbaka på Cunninghams. De var hästtjuvar.« Jag fick faktiskt en kick av det.

Utsikten över Lake Sherwood är vidunderlig. Tommy tar med oss ut på en av totalt sex terrasser, som nås via det *soffmysiga* vardagsrummet som ligger i direkt anslutning till köket. Det finns nämligen ytterligare ett, mindre ombonat, vardagsrum som syns längst bak på den första bilden i artikeln. Trots att solen lyser starkt vill han inte ta på sig solglasögon, eftersom han säger sig inte vara en av alla dessa musiker som gömmer sig bakom dem. Han kisar hellre när han pekar på en ännu mer sjönära fastighet några hundra meter bort.

– Det var ett av Tom Pettys hus men hans familj håller nu på att sälja det. Jag tror att hans fru och barn har sitt primära residens i Malibu. Min gode vän Nikki Sixx bor ungefär tio minuter med bil härifrån och även Kevin Cronin från REO Speedwagon bor här ute. Ytterligare 15-20 minuter bort bor Sebastian Bach sedan något år tillbaka.

Nedervåningen har ett vackert, massivt trägolv men trappan och flera rum på övriga våningar har en heltäckningsmatta så överraskande mjuk att man formligen studsar fram.

– Det är egentligen ingen särskilt tjock matta, men jag ville ha en riktig kvalitetsdyna under den för att få den där kvalitetskänslan som du upplever.

Vi studsar in i kontoret som även fungerar som bibliotek. Två-tre böcker i månaden plöjer han igenom. Sällan lättsam skönlitteratur men desto fler tegelstensbiografier, om såväl musik som historia.

– Jag är vad man kallar en glupsk läsare och läser mer än någon av de andra i Kiss, den saken är säker. Efter en konsert brukar vi ta vårt plan och flyga till nästa stad så vi vaknar ganska sent. Man dödar en hel dag. Ibland gillar jag att stiga upp, men ibland vill jag bara vila. Läsa, bevara min energi och förbereda mig.

Du tycks vara väldigt intresserad av amerikanska presidenter.

– Historia i allmänhet, amerikansk historia och särskilt presidenter, ja. Det är intressant för det förklarar så mycket om vårt land, vår historia och varför vi är där vi är och varför vi är de vi är. Jag har läst om Adams, Lincoln, Clinton, Eisenhower, Bush och så vidare. För några år sedan träffade jag faktiskt George W Bush på en golfbana i Dallas. Jag gick fram till honom och sa: »Hej, jag är Tommy från Kiss.« »Oh yeah? Fantastisk marknadsföring, grabbar. Den där Gene Simmons, han är ett geni!« Hahahaha! När jag berättade den historien för Gene gjorde han en typisk Gene Simmons-min: ett stort leende och nickande instämmande som betyder: »Jag vet, jag *är* Gud!«

The Beverly Hills Hotel
THE FIRST 100 YEARS

En avslappnad Tommy Thayer i sitt soffmysiga vardagsrum.

De böcker som påverkat honom mest är två självbiografier: skivbolagsmogulen Clive Davis »The soundtrack of my life« och Colin Powells »My American journey«.

– Colin Powell var vår utrikesminister och innan dess försvarschef och en högt uppsatt militär. Hans livshistoria är väldigt inspirerande för den påminner mig om min pappa som var en riktig armékille. Med det kommer en massa värderingar och disciplin och det är något som jag försöker suga i mig.

När Tommy sedan ska berätta sin egen livshistoria väljer han att ta avstamp i historiska händelser.

– Jag föddes den 7 november 1960 och nästa dag valdes John F Kennedy till president. Det var i hjärtat av kalla kriget och det höll definitivt på att hetta till. Under de allra första åren av mitt liv hade vi bland annat Kubakrisen och som land var vi verkligen paranoida när det gällde kommunismens spridning. Jag minns inte något av detta, men jag minns när Kennedy blev mördad 1963. Min pappa var militär och stred i andra världskriget. Han var officer i amerikanska armén i Europa och gjorde en del riktigt hjältemodiga saker. På 60-talet var han överste – och blev långt senare brigadgeneral – och jag minns att han brukade resa bort ett par veckor i taget för träning. Han var aldrig riktigt involverad i Vietnamkonflikten, men berättade att om Sovjetunionen skulle hota Västeuropa skulle han ha blivit involverad. Det var vad han gjorde sig redo för, om det skulle inträffa.

Varje årtionde präglas av förändringar, men i USA brukar 1960-talet särskilt lyftas fram. Morden på båda bröderna Kennedy och Martin Luther King, Vietnamkriget, medborgarrättsrörelsen och hela den kulturella förvandlingen.

– Det var en intressant period att växa upp för mig, för USA förändrades så mycket på 1960-talet och det påverkade mig. Vid mitten av 60-talet hade vi en hel ungdomsrevolt. Hippierörelsen och feminismen, att bli mer individualistisk och uttrycka sig själv, kvinnors rättigheter och så vidare. Jag var egentligen för ung för att förstå allt, men jag hade ett par äldre bröder. Min äldste bror Jim, som var fyra år äldre, köpte skivor som jag lyssnade på. Beatles, Byrds, Crosby Stills Nash & Young och så vidare, så jag kände att jag alltid var omgiven av bra musik. Min mamma var en kreativ, konstnärlig människa som var både violinist och sångerska och hon spelade en massa klassisk musik och Broadwaymusikaler. Allt det där bidrog till att jag också blev en kreativ människa. Som riktigt ung påverkas man otroligt mycket av omgivningen.

»Min dåvarande fru gav mig en Kenny G-saxofon i julklapp som jag plockar fram och spelar på«

Tommy växte upp i Beaverton, en förort till Oregons folkrikaste stad Portland och mest känd för att Nike har haft sitt huvudkontor där sedan 1990. Tommy, hans två äldre bröder, hans storasyster och hans lillebror anlände i rask takt. Föräldrarna James och Patricia hade nämligen bråttom.

– De träffades först i 30-årsåldern och gifte sig den 19 april 1954. Sedan fick de barn när de var en bra bit över 30 år, vilket var ovanligt på 1950- och 60-talet. På den tiden var normen att folk gifte sig och bildade familj när de var runt 20 eller några år äldre. Mina föräldrar var tio år äldre än de flesta av mina kompisars, men det var kanske bra för de var lite mognare och fantastiska föräldrar. De var gifta i drygt 60 år, ända till 2014 då mamma dog 90 år gammal.

När han i november 1973 blev tonåring var han redan såld på hårdrock som Black Sabbath, Deep Purple och Alice Cooper. Julen 1974 kom så den stora upptäckten: Kiss.

– Jag gillade det första albumet men jag *älskade* imagen. Jag såg livebilder på dem i en musiktidning och tänkte: »Åh Gud, de här snubbarna ser otroliga ut!« Håret, gitarrerna, deras scen, pyrotekniken och allt runtomkring bara knockade mig. Jag blev ett stort fan av de tre första albumen och sedan kom »Alive!«. Varje dag kom jag hem från skolan och satte på »Alive!« i vardagsrummet. Det här var 1975, så jag hade precis börjat spela gitarr men var inte så bra. När ingen var hemma vred jag upp volymen och spelade luftgitarr till »Alive!«. För mig är »Alive!« det ultimata albumet. Och sedan kom så »Destroyer« (1976). Jag köpte albumet men gillade inte hela för i mina öron började det bli en smula stilistiskt konstigt. Jag gillade »Detroit rock city« för den, och några låtar till, rockade men jag tyckte att det fanns en massa konstiga prylar på skivan.

Jag tycker att »Destroyer« är överskattad.

– Ja. När jag ser tillbaka på den i dag tycker jag att det är en klassisk skiva, men ja. Hela produktionsaspekten var egentligen rätt märklig. Det som Kiss hade i början var det som verkligen tilltalade mig. En rå, farlig intensitet. När Kiss släppte »Rock and roll over« (1976) och »Love gun« (1977) hade jag börjat tappa intresset. De albumen betyder inte lika mycket för mig och personligen tycker jag inte att de är lika bra. Det kommer att finnas de som protesterar mot det, jag vet. Där finns några bra låtar, men det övriga är liksom avslaget. Jag tycker inte att Aces gitarrspel är lika bra. Jag menar, jag *vet* att det inte är det. Bandet hade redan börjat kollapsa. De hade inte sammanhållningen som de hade i början. Nu när jag har varit i Kiss närhet så länge, känner Gene och Paul så väl och har pratat med dem om det förflutna bekräftar de mer eller mindre vad jag alltid har trott.

Som elev var Tommy flitig och hade bra betyg, särskilt i kreativa ämnen. I årskurs fem plockade han upp saxofonen och blev saxofonist i såväl Sunset High Schools symfoniband som jazzband där han sedermera även blev gitarrist, om än något motvilligt.

– Jag fastnade aldrig för jazzgitarrspel och var inte heller särskilt bra.

1926. Tommy pappa James till vänster. Hjälten från andra världskriget dog förra året, 96 år gammal.

Den 19 april 1954 gifte föräldrarna James och Patricia sig. De fick fem barn, varav Tommy är näst yngst.

Ho ho ho! Tommy Thayer fick en Kenny G-saxofon i julklapp av sin dåvarande fru. Han började spela saxofon redan 1971 när han gick i årskurs fem.

Saxofon-Tommy hade desto större flyt. Skolans marschorkester stod för halvtidsunderhållningen under matcher i amerikansk fotboll och deltog även i den årliga paraden under festivalen Portland Rose.

– En stor sak hände 1976. USA:s självständighetsförklaring ägde rum 1776 och i samband med 200-årsjubileet gjorde vårt skolband en skolresa till Disneyland i Anaheim där vi marscherade i Disneylandparaden.

Vid 15 års ålder hade Tommy Thayer under många år utmärkt sig som en riktig mönsterelev. Efter hemkomsten från Disneyland fortsatte han dock att fira och det handlade mer om att vara »high« än om »school«. Allt nådde sin kulmen när det skulle vara en marschövning på fotbollsplanen. Tommy fick ett tonårsfrispel.

– »Fuck, jag tänker inte ta med mitt instrument ut dit på planen. Vi övar bara på rörelserna, så varför ska jag behöva bära på saxofonen?« resonerade jag. »Var är din saxofon, Tommy?« frågade läraren när jag kom fram till gruppen. »Jag tog inte med den. Jag behöver den inte!« Då sparkade han fan ut mig. Sista året blev jag utsparkad från bandundervisningen, fick antagligen ett F i betyg och mina föräldrar undrade vad fan det var som försiggick. Svaret var att jag var en korkad, rebellisk unge. Vi rökte en massa gräs i skolan, drog i väg och hade en massa fester och drack. Bara betedde oss som idioter. Men det var en del av att vara i den åldern, 15-17 år, och man går igenom de åren. Jag ville ju bara vara med i ett rockband. Sedan skärpte jag mig och blev mer disciplinerad i livet.

När spelade du senast saxofon?

– När jag gick ut high school lämnade jag bara min saxofon i skolan och hämtade den aldrig. Ett par år senare frågade mina föräldrar: »Vad hände med din saxofon?« »Ööh, som den idiot jag är lämnade jag kvar den i skolan.« De blev *inte* glada. När jag fortfarande var gift sa jag till min fru: »Vet du vad? Jag skulle vilja ha en saxofon, för det vore ganska kul att bara leka lite med den.« Jag ville se om jag fortfarande kunde spela, för det var över 30 år sedan jag var 18 år. Hon snackade med Kenny G, som också bor här i närheten, och fixade en av hans signatursaxofoner som hon gav mig i julklapp. Så jag har en Kenny G-saxofon som jag ibland plockar fram och spelar på.

Kan du göra det nu?

– Nu direkt?

Det vore grymt.

– Jag kan ta fram den men jag lovar inte att jag ska *spela* något.

Vi går in i ett av gästrummen, Tommy öppnar fodralet och tar fram den mässingsblänkande saxofonen.

– Jag har inte satt på rörbladet, men det märker man egentligen inte, säger han och börjar posera framför fönstret utan att spela på riktigt.

– Får jag titta på bilderna? Jag har aldrig tidigare blivit ombedd att hala fram saxofonen.

Linda låter Tommy bläddra bland bilderna i kameran.

– Haha, det ser för jävla roligt ut! Det är jag och den där svenske killen i Hanoi Rocks.

Du menar Michael Monroe som är från Finland.

– Aha!

Man måste väl ha bra lungor för att spela saxofon?

– Ja, men framförallt måste man ett bra så kallat embouchure, sättet på vilket man sätter saxofonen till munnen. Jag värdesätter det stöd som jag har utvecklat för mellangärdet för det har hjälpt mig att få en stark sångröst. Det är en annan sak som är bra med Kiss nuförtiden, att alla kan sjunga ganska bra. Jag vet, Paul kämpar men överlag sjunger alla och det är viktigt.

»Stället var invaderat av kackerlackor men vi var mitt i Hollywood och älskade att vara där«

»Jag har alltid haft mer blont hår, så även när jag var med i Black 'N Blue. I dag är det dock brunsvart för jag måste vara mörkhårig i Kiss«, säger Tommy Thayer som på bilden från 1985 lirar med Black 'N Blue i Hollywood.

FOTO NEIL ZLOZOWER

Under high school-tiden hade Tommy haft en del garageband som spelade på skoldanser. När saxofonen hade lagts på hyllan gick han vidare med Crossroader, som han räknar som sitt första riktiga band.

– Vi lirade låtar av våra favoritband. Black Sabbath, Doobie Brothers, Kiss, Robin Trower och inte minst Rush, vars tre-fyra första album jag var ett stort fan av. Jag brukade gå på konserter på Paramount Theater som låg i downtown Portland. Det var en cool, gammal teater med 3 000 platser och alla band brukade komma dit. Där brukade jag träffa några killar som gick på Cleveland High School, vilket låg på östra sidan av staden medan jag kom från västra sidan. En av dessa killar var Jaime St James.

Tillsammans bildade de båda Movie Star, som blandade egna låtar med covers. Movie Star blev Loved By Millions men de visste inte riktigt vad de skulle göra med gruppen. Jaime St James var trummis, men när han en blöt kväll gick upp och sjöng med husbandet på klubben Wreck Of The Hesperatus insåg Tommy att Jaime hade funnit sitt kall.

– Jaime och jag tittade på varandra och jag sa: »Vet du, vad vi verkligen vill göra är att bilda ett riktigt hårdrocksband. AC/DC möter Judas Priest, nästan som ett metalband.« NWOBHM hade hänt och vi kollade på vad band som Iron Maiden, Def Leppard, Samson och Angel Witch gjorde. Vi visste att vi helt enkelt ville rocka och ha ett mer metalliskt rockband.

Black 'N Blue föddes i november 1981 och skivdebuterade redan året därpå i ett sammanhang som har kommit att bli legendariskt.

– Nere i Los Angeles hade Brian Slagel ett fanzine som hette The New Heavy Metal Revue. Jag skickade honom vår demo och han gillade den verkligen. Om man var ett skapligt heavy metal-artat band nämnde han en i sitt fanzine. Han skickade ett brev och skrev: »Tommy, jag gör ett samlingsalbum med alla dessa band, vill ni vara med?«

»Metal massacre« kom inte bara att bli känt som Metal Blades första släpp utan bjöd även på »Hit the lights«, Metallicas allra första inspelning. Första pressningen av »Metal massacre« inleddes med Steelers »Cold day in hell«, men från och med andra pressningen hade den ersatts av Black 'N Blues »Chains around heaven«.

– I Portland ville de i princip bara ha band som spelade covers. Vi lirade låtar med AC/DC, Van Halen, Iron Maiden och Judas Priest, vilket var helt okej, men vi skrev våra egna grejer också. Nere i LA började Mötley Crüe att bryta sig ut från klubbarna och hade fått skivkontrakt. Vi visste att vi behövde komma dit, för där fanns denna coola scen som verkligen var på gång. Vi skulle passa in där rätt väl och troligtvis få skivkontrakt.

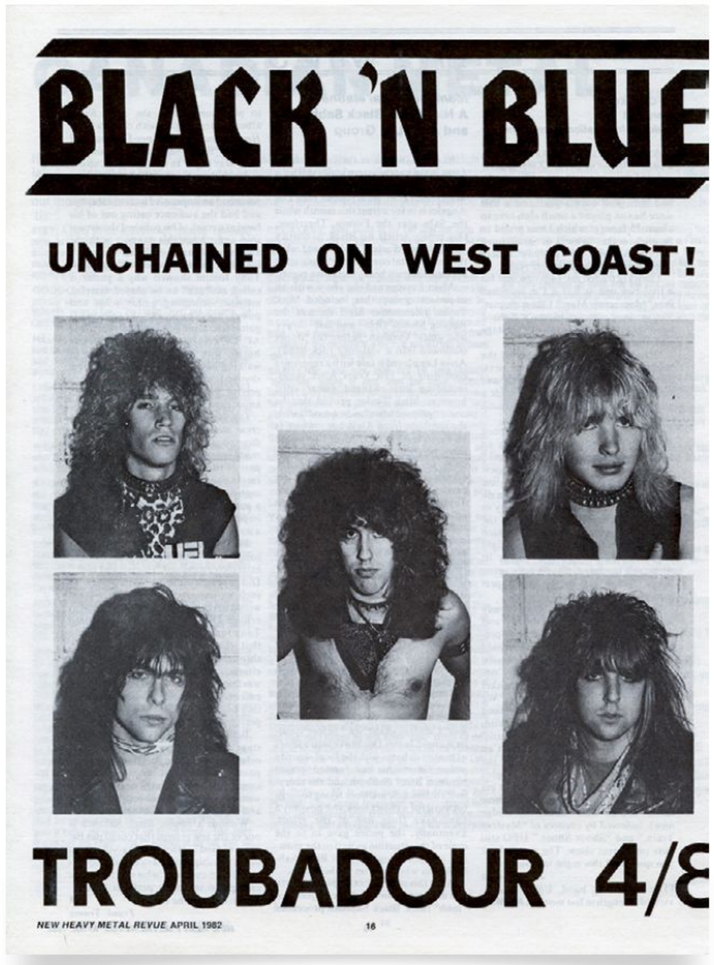

1982. Reklam i fanzinet The New Heavy Metal Revue. Tommy Thayer längst upp till vänster på bilden.

Debutalbumet »Black 'N Blue« släpptes 1984. Stan Watts, som gjort omslagen till Black Sabbaths »Live evil« och Quiet Riots »Mental health«, målade gitarristen Tommy Thayer, trummisen Pete Holmes, sångaren Jaime St James, gitarristen Jeff Warner och basisten Patrick Young.

När Black 'N Blue lirade på Sunset Strip träffade de en tjej och kille som gick på fina Beverly Hills High School. Deras pappa ägde en pizzeria.

– Ungarna gick på alla klubbgig på Sunset Strip och gillade oss, så de gick till sin pappa och sa: »Pappa, vi tycker att du borde bli deras manager.« Vi hade ett möte allihop och han sa »jag vill bli er manager«. »Vad ska du göra för oss?« frågade vi. »Jag ska flytta er till Los Angeles, hyra ett hus åt er och betala för annonser i Bam Magazine för att marknadsföra er och få i gång den här stora grejen.« Vi sa »okej« och han blev vår manager.

I januari 1983 gick flyttlasset till Los Angeles.

– Han hyrde en gammal 1920-talskåk till oss på 1538 North Martel Street, alldeles intill Sunset Strip. Det var ett riktigt skithål som inte längre finns kvar. Stället var invaderat av kackerlackor och vi var sju stycken, men vi älskade att vara där. Vi var mitt i Hollywood och detta var vår chans. Vi började spela på klubbarna, han höll sitt ord och satte in annonser i Bam Magazine och helt plötsligt började vi bli väldigt populära. Vi hade finslipat vår grej i Portland och fått till den, så vi gjorde ett väldigt intryck när vi drog fram.

Efter mindre än ett halvår i Hollywood hade de skrivit på för Geffen.

– »Vem vill ni ha som producent på ert första album?« frågade Geffens A&R-guru John Kalodner. »Driver du med oss?« Vi tänkte: »Wow, detta är toppen. Vem borde det bli, Dieter Dierks eller Tom Allom?« Du vet, de gjorde Scorpions och Accept respektive Judas Priest. »Vi skulle vilja ha Dieter Dierks«, sa vi så Kalodner kollade upp det och återkom snart: »Jo, Dieter Dierks säger att han gillar er demo, så ni ska åka till Tyskland!« »Wow, killen som gör Accept och alla Scorpions-album. Detta kommer att bli otroligt!«

Dieter Dierks var dock mitt uppe i smeten med Scorpions »Love at first sting« (1984) så Black N' Blue fick snällt vänta på producenten. Under tiden hann Tommy bland annat spana in kollegorna från »Metal massacre« som hade lämnat »posörstaden« till förmån för Bay Area. I slutet av augusti 1983 nådde turnén »Kill 'em all for one« södra Kalifornien.

– Det var första gången jag såg Metallica. De öppnade för Raven på Country Club i Reseda. »Vad är det här för något band?« tänkte jag. Ärligt talat tyckte jag inte att Metallica var speciellt bra. De hade något oslipat men gjorde inget intryck på mig. Eller på någon annan heller, egentligen. Men det är kul hur det kan gå. Dessa killar tog chansen och fick saker och ting att hända.

Du var mer inne på Raven?

– Ärligt talat var vi alla det. De var mer melodiska men fortfarande hårda. På sitt första album gjorde Raven dessutom en cover på Sweets »Action«. Vi tyckte att det var riktigt coolt och var också fans av Sweet, så då gjorde vi också en cover på »Action« på vårt första album.

Metallica gjorde inte något större intryck på dig. Föll du inte alls för thrash och speed metal?

– Jag gillade tunga, larmande gitarrer men thrash tilltalade mig aldrig särskilt mycket. Jag hade mer av en poppig approach och gillade all sorts musik, som till exempel new wave som var populärt då. Inte heller gitarrshredding föll mig på läppen. Min grund är snarare brittisk blues än shredding, vilket jag också trodde skulle hålla bättre på längre sikt. Många av 80-talets shredders, var är de nu och vad håller de på med?

Tommy Thayer bjuder på ett akustiskt framträdande i trappan och avverkar två låtar med Beatles och en med Kiss.

Black ’N Blue satt med ett fint skivkontrakt men var samtidigt noviser i händerna på en man med minst lika dålig koll. Innan de våren 1984 flög till Tyskland för att spela in debutalbumet satte de för en gångs skull ner foten.

– Vår manager var trevlig och hade goda intentioner, men han visste inte ett skit om musikbranschen och hade knepiga arbetsmetoder. Han såg nästan på det som att »tja, vi är bara en familj«. När vi åkte i väg för att göra några spelningar var det alltid tillsammans med hans familj. »Jag vet inte om det här känns riktigt rätt«, tänkte jag. Till slut tvingades vi kort och gott sparka honom och skaffa en ny manager. Det betydde också att vi tvingades lämna huset, men det behövde vi ändå inte för vi skulle ju till Tyskland. Vi åkte dit och det var en cool upplevelse, men mot slutet av inspelningen satt jag där och tänkte: »Jag vet inte, det är bra men det är inte Scorpions. Vad är det som pågår? Den här killen förutsätts få oss att låta som Scorpions.« Och det gick slutligen upp för mig att Scorpions låter som Scorpions för att de är Scorpions och Accept låter så för att de är Accept. På den tiden tänkte vi: »Ska vi köra på Tom Allom och få de där stora ’Screaming for vengeance’-gitarrerna?« Och det fungerar helt enkelt inte så.

Det *kan* fungera så. När Def Leppard började jobba med Mutt Lange på »High ’n’ dry« fick de ett AC/DC-sound som var direkt taget från Mutt Lange-producerade »Highway to hell«.

– Det finns undantag. Mutt Lange, Bob Ezrin och Bob Rock är så talangfulla och så musikaliska att de kan skriva, arrangera och ta band långt bortom vad banden egentligen är kapabla till. Men i de flesta fall får man en genomsnittlig producent eller ljudtekniker som man bara kan hoppas hyfsat fångar bandet ungefär som det låter live. En sådan producent var Dieter Dierks.

Det låter som att du inte var nöjd med Black ’N Blues självbetitlade album från 1984.

– Inte helt och hållet.

Det är trots allt något av ett halvklassiskt kultalbum.

– På riktigt? Ja, det var väl bra men kunde ha blivit mycket bättre. Känslan försvann för att vi malde bort den i studion när vi försökte få till alla tagningar. Vår trummis Pete Holmes var utslagen och det kan man höra.

Vad menar du med utslagen?

– Du vet, 20-30 tagningar. Gör man så många tagningar piskar man en död häst. Man behöver vara välrepeterad så att man vet vad man gör, men man behöver gå in där

och fånga den där ursprungliga gnistan. När man lyssnar hör man att det är väldigt stelt.

Kan du ge ett konkret exempel?

– Jag älskar låten »School of hard knocks« för den handlar helt och hållet om ens kamp när man siktar efter att komma någonstans. Om alla de prövningar som man måste gå igenom för att komma dit och om att följa sin dröm och förbli den trogen. Men det var en mycket råare låt som gjordes om med ett skumt arrangemang med ett breakdown i mitten, takten vänds, all denna skumma skit… Vad fan höll vi på med?! Det borde ha varit en rak rock'n'roll-låt som bara »boom!«. Tänk om vi bara hade tagit någon i Los Angeles som Mike Clink (Guns N' Roses) eller Beau Hill (Ratt) och bara gett järnet i studion? Att vänta på Dieter, åka till Tyskland för inspelning och sedan åka tillbaka dit för att mixa gjorde dessutom att vi tappade fart. Albumet kom inte ut förrän hösten 1984. En kväll sommaren 1983 när vi hade fått kontrakt satt jag i baren på Troubadour. Min vän Robbin Crosby från Ratt kom in och sa: »Jag är så avundsjuk. Ni killar har fått ett stort skivkontrakt. Hoppas att det händer oss också. Får jag bjuda dig på en Heineken?« »Visst!« Han var alltid världens trevligaste kille men sa om och om igen hur mycket han avundades att vi hade fått detta feta skivkontrakt. Ratt låg fortfarande i startgroparna, men kanske en månad senare fick de kontrakt med Atlantic och släppte samtidigt sin första skiva (ep:n »Ratt«). Hösten 1983 kom Mötley Crües »Shout at the Devil« och tidigt 1984 albumdebuterade Bon Jovi så vi hade helt klart hamnat på efterkälken. Sedan tycker jag inte heller att vårt album var lika bra som de andra bandens.

»Blackbird singing in the dead of night, take these broken wings and learn to fly…«

Medan andra band slog igenom och sedermera blev rika återvände Black 'N Blue till Hollywood, lika fattiga som tidigare men nu utan en manager som bekostade boendet.

– Vi fick helt enkelt hitta ställen att bo på. Sova över på soffor hos polare eller i någon tjejs hus. Vi fick litegrann från vårt skivkontrakt men hade ändå knappt några pengar.

Du gjorde inte som de flesta andra i Hollywood som inte lyckats och jobbade som diskare?

– Nej, men det gjorde jag i Portland innan vi flyttade till LA. Det behövde jag inte göra när vi kom till LA för mina föräldrar skickade mig lite pengar. Efter att ha jobbat på byggen, städat lägenheter och målat hade jag inom ett par år betalt tillbaka allt.

Tommy återkommer till att Black 'N Blue alltid hade dålig tajming. Dessutom saknade de stake och vågade inte stå upp för sig själva.

– Vi hade fel approach och följde bara med strömmen i många frågor. När vi skulle göra vårt andra album var det MTV, radio och Bon Jovi som gällde. Geffen ville att vi skulle lätta upp vår image: »Den här heavy metal-grejen kommer inte att spelas i radio, så ni måste komma på ett mer kommersiellt sound.« Och vi sa liksom bara »okej«. Vi tog in producenten Bruce Fairbairn (då mest känd för Prism och Loverboy) och hans ljudtekniker Bob Rock och gjorde ett fantastiskt album, men helt plötsligt förändrades hela vårt sound och blev mer poppigt och polerat. Vi ville kalla vårt andra album »Bombastic plastic«, vilket var en låt på skivan. Den handlar om att älska alla sina gamla vinyl-lp:s, du vet, »bombastic plastic«. Och vi hade en cool idé till ett skivomslag med en lyftkran. Som ett Alice Cooper-liknande paket där kranen håller på att explodera för det här albumet finns där. Det var en cool idé och de sa bara att nej och sa att vi var tvungna att kalla albumet »Without love« (1985). Det var många sådana saker som hände och ibland känner jag att vi borde ha kämpat emot mer.

Det var under Black 'N Blue-tiden som Tommy lärde känna Gene Simmons och Paul Stanley, men det återkommer vi till i nästa nummer. Nu har Tommy plockat fram sin akustiska gitarr och ska bjuda på ett intimt uppträdande sittande på trappan. Han stämmer snabbt ackeguran, börjar spela och sjunger en av Paul McCartneys mest finstämda Beatles-låtar: »Blackbird singing in the dead of night, take these broken wings and learn to fly…«

SRM:s Martin Carlsson är inte den ende som har gått vilse i Tommy Thayers 417 kvadratmeter stora hus.

Tommy tar fram Gibson-prototypen och riffar loss i gästrummet där han brukar öva.

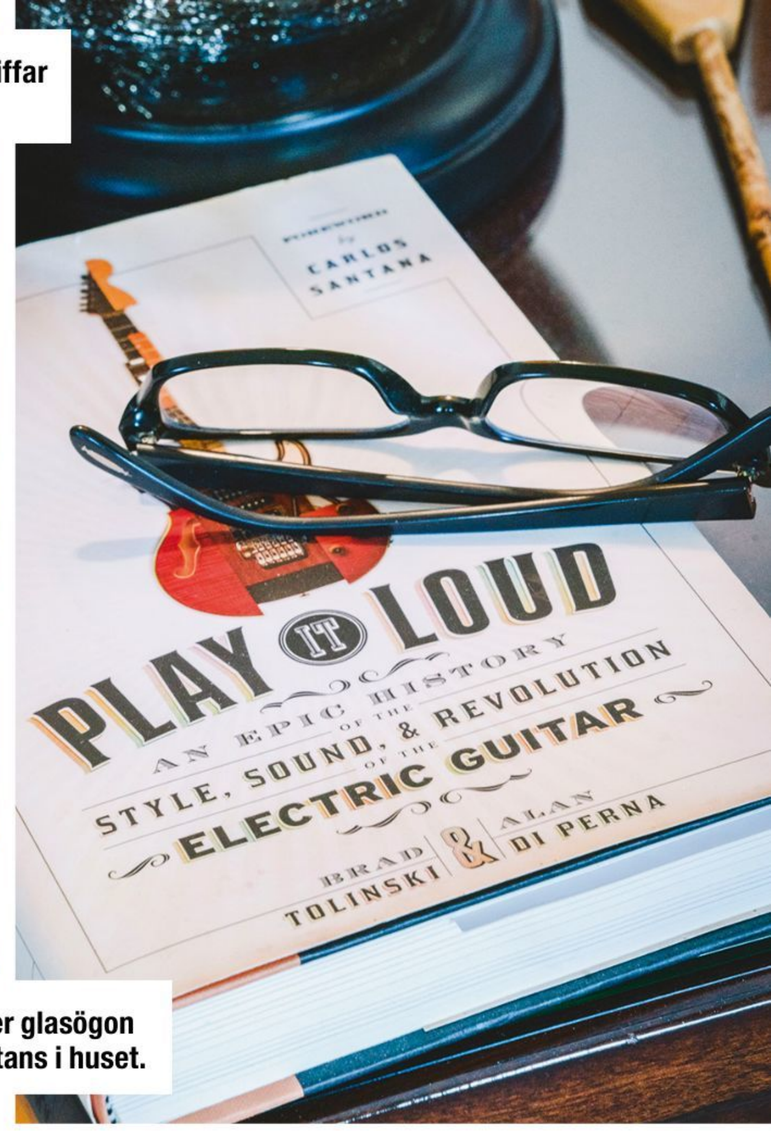

Det ligger glasögon lite varstans i huset.

Tommy Thayer behöver inte lämna sovrumssviten för att ta ett bad.

2003 var Tommy första turnéår som Kiss gitarrist. Från augusti till december åkte de runt i Nordamerika med Aerosmith och den 20 december 2003 gjorde trummisen Peter Criss sin sista Kiss-konsert.

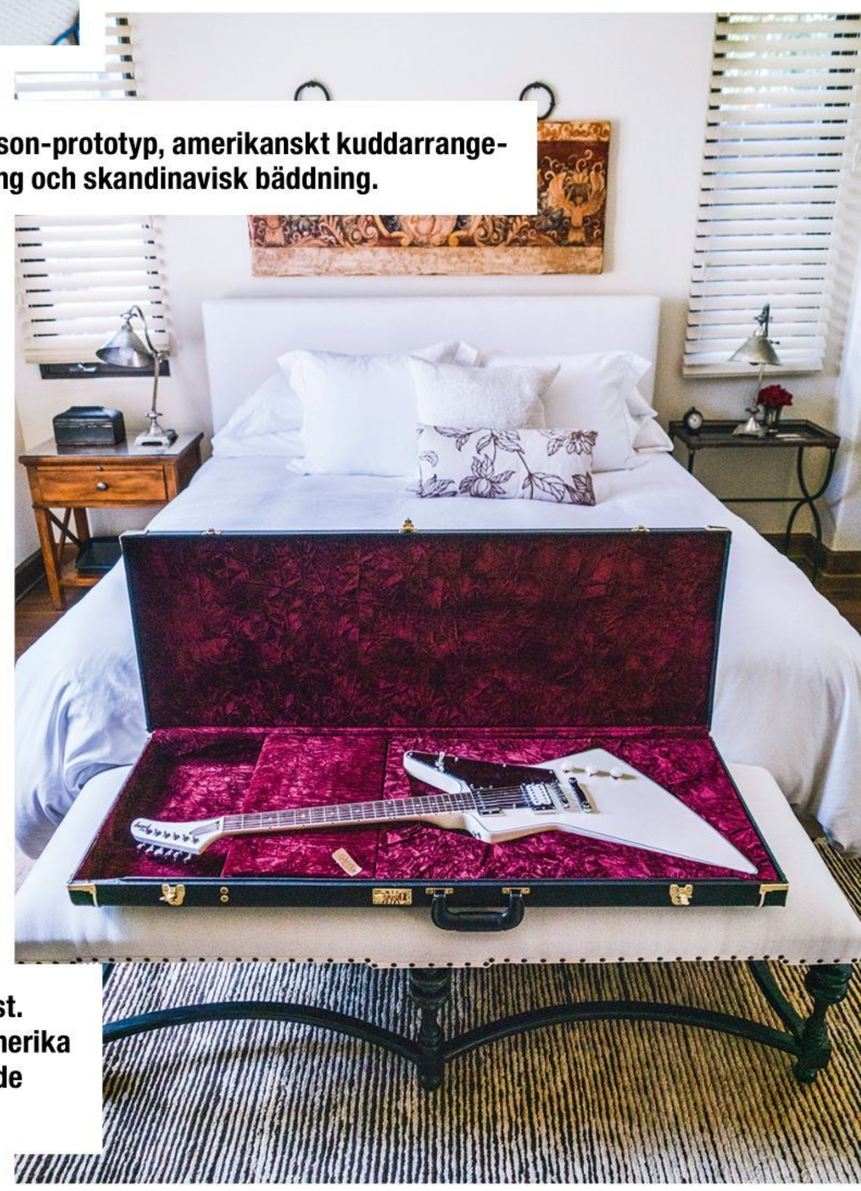

Gibson-prototyp, amerikanskt kuddarrangemang och skandinavisk bäddning.

Bokmalen Thayer gillade Bruce Dickinsons självbiografi. »Jag är också en flygnörd, även om jag inte tagit flygcertifikat. Jag hoppas få träffa Bruce någon gång.«

Tommy Thayer har egna Spaceman-golfbollar.

Ett elegant hus ståtar givetvis med en elegant matsal.

Du sjunger riktigt bra i ett så här naket sammanhang.

– Tack! Jag har inte stor erfarenhet av att vara *sångare*, för jag har alltid varit mer av bakgrundssångare, men jag har en bra röst och kan sjunga. Jag har aldrig gått till en sångpedagog utan har alltid klarat mig på egen hand.

Efter »Blackbird« blir det ännu en akustisk Beatles-klassiker, »You've got to hide your love away«, och potpurriet avslutas sedan med en bit av Kiss-Criss paradnummer »Beth«.

Vi går in i gästrummet igen och jag noterar en stor kikare på stativ.

– Ja, du vet väl att jag är en voyeur som tittar in genom andras fönster? Nej, skojar bara. Jag vet inte varför jag har den men det finns båtar att titta på... och vackra älvor, haha! Här inne jammar jag när jag behöver öva på mitt gitarrspel. Jag hänger på mig gitarren, ställer mig framför den här spegeln och försöker se cool ut.

Många etablerade musiker övar inte.

– Jag vet, det är så konstigt.

Man blir ju äldre.

– Ja, jag har noterat att vissa gitarrister verkar försämras kraftigt, särskilt när de blir lite äldre. Jag vill försäkra mig om att jag förebygger det och upprätthåller min nuvarande nivå – om jag nu inte blir bättre, vilket jag siktar på att bli. Så jag fortsätter öva. Du vet, går även igenom låtar som jag kan och bara återbesöker saker. Bara spelar. Det är helt enkelt viktigt att inte stanna upp. Att gå till gymmet för att träna är samma grej. Men jag är inte besatt av att gymma och är inte så disciplinerad. Jag har alltid varit lång och smal av naturen så just det behöver jag inte jobba så hårt på.

I ett öppet gitarrfodral ligger en Gibson White Lightning Explorer. Gibsons dotterbolag Epiphone lanserade 2017 sin första Tommy Thayer-signaturgitarr men detta är en av två prototypgitarrer som Gibson gjorde dessförinnan. Den ena har hängt med ut på turné, men den här har han aldrig spelat på.

Kiss är ett väldigt imagedrivet band. Får du spela på vilken gitarr som helst eller säger Gene och Paul »hmm, den får du inte spela på live«?

– De säger »Tommy, den där gitarren är inte så bra« eller något i den stilen. Nej, men när det gäller gitarrer är min smak helt i linje med vad Gene och Paul gillar, så jag vet nog lika bra som alla andra vad som fungerar. Faktiskt så går ibland Paul och jag till Gene och säger »Gene, den där basen...«. Du vet, han har alla dessa prylar på sina basar, jag vet inte ens vad det kallas, grafik och sådant. Basarna han spelar på nuförtiden är... »Gene, det ser inte rätt ut!« haha!

Och hur tar Gene det?

– Han är för det mesta ganska lättsam och börjar inte tjafsa utan säger bara »okej, jag ska tänka på det«.

Medan Linda går för att hämta ett nytt kamerabatteri tar Tommy tillfälligt av sig sin designerkavaj. Han ska för första gången testa att lira lite på sin Gibson-prototypgitarr. När han har stämt den ber jag honom att spela sina soundcheckfavoriter.

– »Got holes in my shoes. And I'm way overdue... Down payment blues!« sjunger han medan han bränner av AC/DC:s »Down payment blues«.

Han nynnar och riffar på Kiss »I stole your love« och avrundar med att väva ihop Def Leppards tidiga rökare »Rock brigade« och »Wasted«.

– Jag älskar Def Leppards första album »On through the night«, men så som de utvecklades på »High 'n' dry« – Jesus Kristus! För mig är »High 'n' dry« ett av de fem bästa hårdrocksalbumet genom tiderna.

Han lägger tillbaka gitarren i fodralet medan jag uttrycker min beundran för kuddarrangemanget på sängen som är så otroligt amerikanskt.

– Det är nästan för många kuddar, säger han och avslöjar att det nog inte är han som piffat till sängen. Allt blir täckt av kuddar och jag tänker bara: »Driver du med mig?«

Sedan lyser han upp och pekar på något helt, helt sensationellt. Ett... påslakan. Till och med en mullvad skulle notera min icke-imponerade min.

– Det är något som gör mig riktigt lycklig och jag ska berätta varför. När jag växte upp bäddade man i USA traditionellt sett först med ett lakan på själva sängen och sedan hade man ett lakan och en filt över sig. Aldrig så här med ett duntäcke i ett påslakan. Det fanns dock ett undantag. Vi hade det så tack vare min mamma. Hon var riktigt cool och före sin tid. Vi var de enda som hade ejderdunstäcken och när jag hade kompisar över sa de: »Det där är riktigt coolt, lite skandinaviskt.« Därför betyder detta så mycket för mig.

Vi lämnar gästrummet, ett av hemmets fyra sovrum, och går ner till köket. Där stöter vi på Donna. Eller »Växtkvinnan«, som Tommy kallar henne, eftersom hon bland annat sköter om hans växter och tar hand om posten när rockplikten kallar.

– Vi håller på att lära känna varandra, säger Tommy när vi kommit ut på en annan terrass. För några månader berättade hon att hon har varit med i några Cinderella-videor och jag bara »wow!«. Deras tidiga videor följde ett mönster, att de här båda söta tjejerna följer bandet. Om du kollar på »Nobody's fool«-videon är hon en av de två tjejerna i lustiga hattar som följer efter bandet i den där lilla bilen.

Köp du på knäna och städade här innan vi kom hit eller gjorde någon annan det?

– Jag reder mig ganska bra själv. »Tommy, vad gör du hela dagarna?« frågar folk. Eeh, jag har faktiskt ett hus att sköta. Jag städar, tar hand om min egen tvätt, åker till matbutiken och lagar mat. Jag lagar inte alla måltider men är ganska händig i köket. Men jag har en tjej som kommer hit varannan vecka och bara gör en överhalning och skurar golven och om jag har gäster bäddar hon sängarna. Nu kom jag på en kul historia. 2003 sedan spelade vi på LA Forum. En stor konsert och *alla* var där. Efter att ha stått på scen med Kiss på Forum kom jag hem, det var torsdagsnatt och jag tänkte: »Fan, i morgon bitti kommer sopbilen!« Så där stod jag i mina skinnbrallor, limousinen hade precis släppt av mig och jag var tvungen att hämta alla soptunnorna och bära ut dem klockan halv två på natten. »Detta är väldigt rock'n'roll... Om folk ändå kunde se mig nu«, tänkte jag. Jag vet att det sabbar imagen för en del Kiss-fans att jag faktiskt går ut med mina egna sopor, men så är det.

»Jag hänger på mig gitarren, ställer mig framför den här spegeln och försöker se cool ut«

Det får mig att tänka på när King Diamond skulle gästsjunga med Metallica i Dallas. Han sminkade sig hemma, gick ut på gatan och grannbarnen som inte ens visste att han var musiker såg honom så där.

– Det skrämde förmodligen ungarna. När småbarn kommer backstage och möter Gene blir de ibland rädda och börjar gråta.

Har du varit med om någon liknande situation, iförd full Kiss-makeup?

– Hmm, inte exakt men vi ingick ett avtal med Walmart, som fick exklusiva försäljningsrättigheter för albumet »Sonic boom« (2009) i USA. Vi spelade in en reklamfilm där vi åkte ned till en Walmart-butik. Det var sent på kvällen och butiken var stängd. Vi satte på makeup och gjorde oss i ordning på hotellet som låg 15-20 minuters bilresa från butiken. Jag tyckte bara att det kändes så skumt för jag var iförd min Kiss-mundering när jag körde till Walmart i min egen bil.

De andra i bandet var också helt sminkade och körde dit i sina bilar. »Tänk om någon kör upp bredvid mig och tänker ’den killen är minsann en jävla idiot – är han en Kiss-wannabe?’«

Lite varstans i hemmet ligger det glasögon, något som Tommy ogärna har på sig när han fotograferas. Ändå drog han sig in i det längsta för att skaffa kontaktlinser, eftersom tanken på att stoppa in någonting i ögonen kändes främmande och skrämmande. Påhejad av Paul Stanley, som också blivit med linser, gjorde han till sist slag i saken 2017.

– Folk brukar skaffa linser för att kunna utföra vardagssysslor. Inte jag. Jag skaffade linser enbart för att kunna sminka mig i Kiss, haha! Ju sämre min syn blev desto svårare var det att applicera sminket. Första steget var att skaffa en förstoringsspegel.

»Jag fixade linser bara för att kunna sminka mig i Kiss, haha! Det var för svårt att applicera sminket«

Det fungerade ett tag men sedan blev det allt svårare så till sist övervann jag min rädsla. Så småningom lär jag väl genomgå en laseroperation.

Som nordbo har jag nu mer eller mindre tvingat ut Tommy på terrassen. Vi har redan snackat i en timme eller två inne i huset och jag vill ha sol. Så vi sätter oss i solen för att göra en intervju till avdelningen Ögat och även gå igenom Proust-formuläret som SRM brukar publicera när vi gör personporträtt.

Det blir varken hackat eller malet. Lake Sherwood må vara det finaste, mest fridfulla rikemansområdet på planeten. En sak råd dock ingen på: lövblåsare.

– Nä, men nu får de fan ge sig! fräser Tommy uppretat.

Han är på väg att ropa till trädgårdsarbetarna på gatan nedanför som formligen blåser sönder samtalet. När jag påpekar att de faktiskt bara gör sitt jobb nickar han och återfår sitt lugn.

När har du varit som olyckligast?

– Tack och lov är jag positivt lagd men det har hänt sorgliga saker. Som när min syster dog för drygt tio år sedan. Hon dog av cancer men hade ett allvarligt alkoholmissbruk som säkert förvärrade sjukdomsförloppet. Och det är givetvis ledsamt att förlora sina föräldrar men det är oundvikligt.

Vilket karaktärsdrag hos dig själv ogillar du mest?

– Hmm, hummar han och tänker för första gången länge innan han svarar. Det är intressant att jag pausar och tänker när jag har fått just den frågan för något som jag har lidit av är att jag tenderar att överanalysera saker och ting. Om det går för långt kan det till och med bli ett sjukdomstillstånd. Därför fortsätter jag att arbeta hårt för att kunna ta allt som det kommer dag för dag. Min mamma var en orolig själ och det smittade av sig på mig och alla mina syskon. Det var mycket värre när jag var yngre, men nu känner jag att jag inte slösar bort energi på att försöka kontrollera okontrollerbara skeenden.

Mediterar du?

– Jag sitter inte och mediterar på det traditionella viset, men jag har läst ett antal självhjälpsböcker som har inslag av zen-buddhism och transcendental meditation. Däribland »Lev livet fullt ut: en väg till andligt uppvaknande« som lär en hur man kan leva i nuet.

Tror du på Gud?

– Jag är inte överdrivet religiös, men religion och framför allt andlighet är viktigt för mig. Det ger en styrka och hänger ihop med ens moral och värderingar – hur man behandlar andra människor och tar sig an livet.

Ber du?

– Ibland, ja. Vissa människor ber bara vid kriser, men man kan inte bara sträcka ut en hand när man behöver hjälp. Det måste finns mer av en relation än så. Det är precis samma sak som när det gäller relationen med ens vänner. Man hör inte bara av sig när man behöver hjälp, utan en relation är något som måste vårdas.

Som om det inte var nog med lövblåsare. Plötsligt ansluter sig vad som låter som en hel kennel till klagosången och vi kommer helt av oss. Vi kapitulerar och går in igen för ett rejält Kiss-snack, men det får du läsa mer om i nästa nummer. ■

KISS
I nästa nummer
TOMMY THAYER SNACKAR KISS
I butik den 13 augusti

All American Man på en av husets alla terrasser. I nästa nummer fortsätter hemma hos-reportaget och då kommer Tommy Thayer att prata betydligt mer om Kiss.

Poulsen

TEXT & FOTO **SIMON LUNDH**

Volbeats grundare **Michael Poulsen** vänder blicken både inåt och bakåt på det nya albumet »Rewind, replay, rebound«. Det har han framförallt en tvåårig tjej att tacka för.

Underhuset i Næstved är en klassisk dansk pub, en halv trappa ner. Den är mörk, har lågt i tak, är fylld med ölreklam och trots att det är 2019 och onsdagsmorgon sitter här rökande stammisar med en pilsner framför sig. Längst in i lokalen i ena hörnet, med en darttavla på den ena sidan och en inramad Tuborg-plansch på den andra, sitter Volbeats frontman och grundare Michael Poulsen. Han flyttade tillbaka till sina gamla jaktmarker för fem år sedan och det är här han trivs bäst.

– Jag visste att jag skulle flytta tillbaka någon gång, säger sångaren och gitarristen. Jag känner att jag hör hemma i den här lilla staden. Min familj och mina bästa vänner finns här och några av mina bästa minnen kommer härifrån.

Det har hänt mycket sedan han i de sena tonåren lämnade barndomshemmet i grannstaden Ringsted för Köpenhamn. Rätt mycket till och med, med tanke på att Volbeat 2017 som första danska band sålde ut Telia Parken i Köpenhamn. Drygt 48 000 människor kom då för att se Danmarks för tillfället största band, vilket är fler än något annat danskt band någonsin lyckats dra på hemmaplan. Och då slog de sitt eget rekord från Odense, 2015. Med sådana siffror känns det svårt att fly undan uppmärksamheten genom att flytta till en liten stad med drygt 40 000 invånare.

– De första ett eller två åren kom det alltid fram människor och hälsade och ville ta ett foto. Dessutom trodde de flesta att jag bodde i USA och undrade vad jag gjorde här. Men nu tror jag att alla har hälsat och fått sina bilder. Nu är jag bara en i mängden.

Och det är precis så han vill ha det.

– Kändisskap har aldrig varit viktigt för mig. Jag kunde inte bry mig mindre om att vara rockstjärna eller att bli uppmärksammad. Med bandet får vi hela tiden erbjudanden om att vara med på tv eller delta i andra sammanhang, men det är inte anledningen till att vi startade bandet. Det bevisar inget och det är inte vilka vi är.

Han fingrar fundersamt på ölen framför sig och tänker sig tillbaka i tiden.

– Jag brukade cykla från Ringsted, som på den tiden bara hade en skivbutik, till Næstved, som hade ett par stycken skivaffärer. Den lokala metalscenen var också riktigt bra. Det fanns massor med band. Så den här baren har jag besökt sedan jag var tonåring och när jag inte är på turné kommer jag ofta hit på fredagskvällar och tar en eller två öl.

Flytten tillsammans med en nu tvåårig dotter har verkligen fått 44-årige Michael att reflektera, något som märks redan i titeln på bandets nya platta »Rewind, replay, rebound«.

– När jag tittar på min dotter får jag så starka känslor att jag framkallar minnen från min barndom som jag hade glömt. I texterna på den här skivan går jag ofta tillbaka till just barndomen och uppmanar lyssnarna att öppna sina sinnen och göra detsamma.

Han drar ett exempel som inkluderar hans pappa, en moped och majs.

– På sommaren kommer det en särskild doft från majsfälten i området där min mamma bor. När jag hälsar på henne påminner det mig starkt om när jag och min pappa brukade åka moped ut till fälten för att plocka majs till hans fåglar. Han körde och jag satt där fram och det är en bra känsla. Det är en känsla av fantasi och den frihet man upplever som barn och försöket att återuppleva det som vuxen. Ibland behöver man helt enkelt känna sig som ett barn för att känna sig fri.

Michael tar en klunk öl och fortsätter sitt spatserande nedför minnenas allé.

– Jag, min kusin och mina bästa vänner brukade alltid leka i en enorm skog nära där vi bodde. Vi lekte cowboys och laglösa och klättrade i träd och byggde vår egen värld därinne bland träden. Och vi befann oss i den bubblan hela dagen och cyklade bara hem för att vi var tvungna att äta, men så fort vi var klara stack vi dit igen. Går man tillbaka till den skogen i dag ser man att det bara är en samling träd, men det var det inte i våra barnasinnen.

Det är här det tredje ordet i albumtiteln kommer in. Efter att ha spolat tillbaka och återupplevt handlar det om att dra nytta av den känslan återspeglingen har gett.

– Man kan använda den känslan för att bli starkare och hantera de problem som man möter som vuxen. Detta är till exempel vår sjunde platta och i vissa låtar har vi gått tillbaka och försökt bli inspirerade av hur vi gjorde då, för att skapa en liknande känsla.

Den nya plattan är dock inte bara djup och insiktsfull. I slutändan spelar Volbeat rock'n'roll och då behöver det inte alltid vara så allvarligt.

– Några av de största låtarna från 50-talet hade skitdumma »tutti frutti«-texter och ibland måste rock'n'roll få vara primitiv. Med det sagt finns det definitivt texter som jag inte hade kunnat skriva om jag inte hade haft en dotter. Det beror mer på vad materialet kräver. Vissa låter skriker efter känsliga texter, andra skriker efter rappakalja.

En av de mer innehållsrika texterna är »Last day under the sun«, som är inspirerad av boken »Johnny Cash: självbiografin«. I den lägger sig den väldigt berusade countrysångaren i en grotta för att dö. När han trots allt vaknar upp känner han att han har fått en andra chans.

– Jag har aldrig tagit droger, men jag har druckit mycket i mina dagar och tror att alla kan känna igen sig i hans situation. Vare sig man kämpar med alkohol, droger, sorg eller depression behöver man finna verktygen för att hitta tillbaka till ljuset och ge andra och oss själva en andra chans.

Michael Poulsens skivintresse är inte allmänt okänt. Här står han med ett gäng nya vax med Darkthrone som representanten för Volbeats management tagit med till honom.

»Kändisskap har aldrig varit viktigt. Jag kunde inte bry mig mindre om att vara rockstjärna«

Frontmannen verkar allmänt lugn och harmonisk där han sitter i hörnet på Underhuset och det är uppenbart att dottern har bidragit till hans nuvarande sinnesstämning.

– Jag älskar att jag inte fokuserar så mycket på mig själv längre. Mitt fokus ligger på att vara en bra pappa och på min hälsa eftersom jag vill bli gammal för hennes skull. Det fanns mycket som brukade bekymra mig som inte gör det längre. Det är som när vissa människor har varit ordentligt bakfulla. Dagen efter fyllan har man ångest för än det ena, än det andra, men några dagar senare undrar man varför man ens brydde sig.

Så det känns som att du har kommit ut ur en livslång bakfylla?

– Ja, det är ett bra sätt att beskriva det på, faktiskt. Jag vill göra allt rätt för den lilla och lägger väldigt stor energi på att gräva djupt inom mig själv. För det måste man göra. Om man gör något för sig själv är det mer av en känsla att jaja, det löser sig, men med barn måste det ordnas direkt.

Den här gången går jämförelsen till Michaels favoritintresse vid sidan av musiken, nämligen boxning.

– Bara för att jag förhållandevis enkelt har vunnit 20 matcher kan jag inte bli för bekväm. En dag står det en motståndare framför mig som inte är imponerad av vem jag är. Då måste jag kunna gräva djupt inom mig själv för att kunna besegra både mig själv och min motståndare. Har jag vad som krävs? Insikten att man har det är en fantastisk känsla.

Inte ens Darkthrone-tröjan kan få kvinnorna i bakgrunden att vända sig om. Efter fem år i Næstved är Michael Poulsen nämligen själv en del av bakgrunden.

»Jag vill inte se Tony Iommi laga mat i sitt kök och få den bedömd av en jury eller något. Han är Tony jävla Iommi«

Med en boxare till pappa har sporten alltid funnits med honom, men han har aldrig direkt tävlat själv.

– Jag har gått några matcher… på krogen, säger han med ett snillrikt leende. Men ärligt talat tränar jag ibland med min vän Mikkel Kessler, som är tvåfaldig världsmästare i mellanvikt.

Ja, jag läste att Panteras förre sångare Phil Anselmo, som också är ett stort boxningsfan, för sex år sedan sa att han aldrig skulle vilja möta »den där killen från Volbeat« just eftersom du sparrar med Kessler.

– Ja, det var ganska roligt. Jag kommer faktiskt ihåg första gången jag träffade honom. Jag tror att han kanske kände igen mig, men jag sa i alla fall att jag inte ville prata musik med honom utan boxning. Så vi blev vänner och när vi träffas kan vi prata boxning i flera timmar.

På Michaels egen beskrivning känns det som att intresset är på gränsen till besatthet. Han berättar att han gräver ner sig mer i det än han gör i musik, försöker att se så många matcher han kan runtom i världen när han är på turné och om han någonsin blir starstruck är det när han träffar boxare, inte musiker.

– Boxningen kom före musiken. Pappa kollade alltid på boxning och vi brukade gå upp tidigt för att se matcher från USA. Jag har faktiskt fått träffa några av mina favoritboxare, som Mike Tyson, Lennox Lewis, Gennady Golovkin och Evander Holyfield. Då blir jag som 17 år igen. Jag beundrar och respekterar dem så oerhört mycket eftersom de inte valde att boxas. Boxningen valde dem. Det var en nödvändighet för dem och de har otroliga historier om överlevnad. I dag är den branschen så sjukt korrupt och många boxare har glömt sitt ursprung. Det gör mig vansinnig.

Det gör det verkligen. Det märks att ämnet engagerar Michael och analogin med musikbranschen blir tydligare och tydligare för varje uppeldad mening som kommer ur honom.

– Här har du boxare som kommer från rännstenen och tillbringar hälften av sina liv med att boxas tills de till slut får gå en match mot en mästare som är överbeskyddad av promotorer. Så även om de är bättre får de inte vinsten. Dagens mästare är fabricerade. De har inte samma historia och de är inte ens bra. Men de ser bra ut och drar in pengar, så promotorerna hittar ett sätt för dem att vinna. Jag blir bara så jävla förbannad när en kille som har kämpat hela sitt liv för en mästerskapsmatch inte får vinsten, trots att han går alla tolv ronder och är tydligt bättre. Och de som tar vinsten från honom har aldrig snörat på sig några jävla handskar. De har inte ens sprungit en mil och sedan går de hem till sina silkeslakan därhemma utan att tänka två gånger på det hela. Så när

Volbeat är trummisen Jon Larsen, gitarristen Rob Caggiano, sångaren och gitarristen Michael Poulsen och basisten Kasper Boye Larsen. Foto Ross Halfin.

jag ser en sådan boxare slå ner den beskyddade mästaren och faktiskt vinna blir jag inspirerad.

Hela denna Rocky-aktiga utläggning ger känslan av att Michael ser Volbeat, som bildades 2001, som en underdog. I början av bandets karriär fick de också höra kommentarer som »det här kommer antingen att bli skitstort eller så kommer man att glömma er i morgon« och skivbolagens reaktion var att de inte visste vad de skulle göra med det hela eller vem som skulle köpa skivan.

– För mig betydde det att jag var något på spåren. De andra i bandet blev besvikna när vi inte fick något skivkontrakt, men jag sa till dem att det bara var bra.

Och vi vet nu hur det gick. Liksom Rocky reste de sig och då är det väl lika bra att liknelsen får fortsätta så att Michael kan raljera vidare om falskheten inom branschen.

– Det finns artister som är så konstruerade, som inte gör det här av rätt anledning. Och tv- och radiostationer som beskyddar dem för att de kan använda sig av dem under en kort tid. De är inte intresserade av att ta sig ut och upptäcka var de *riktiga* musikerna finns. Men människor är inte dumma. I slutändan vet de vad som gäller, så det bästa är att bli folkets vinnare.

Den inställningen har han burit med sig sedan Volbeats första dagar. Det är därför han inte misströstade när skivbolagen inte visste hur de skulle kategorisera bandets musik och det är därför man aldrig har fått se Michael Poulsen dansa med stjärnorna.

– Jag sa till de andra att vi inte skulle bry oss om tv eller radio eftersom de skulle få för mycket kontroll efterhand. Låt oss behålla kontrollen själva och visa dem vad det handlar om. Vi har sagt nej till väldigt många erbjudanden eftersom det inte har något med oss att göra. Det är bara ytterligare en möjlighet att visa upp sig på tv. Varför ska vi vara med på »Dansa med stjärnorna«? Varför ska vi vara med och göra pinsamma saker i något underhållningsprogram? Jag vill inte se Tony Iommi laga mat i sitt kök och få den bedömd av en jury eller något. Han är Tony jävla Iommi. Han ska vara på scen och riffa loss i nerdimmat ljus.

Så Volbeat ser till att hålla sig från den biten, vilket Michael tror att de vinner på i längden.

– Folk gillar att de inte hinner bli trött på en. Eftersom vi bor i ett litet land ser man vissa musiker på tv hela tiden och alltefter-som glömmer man vad de egentligen sysslar med eftersom de håller på med allt annat än det de egentligen gör. Så frågan är helt enkelt hur man vill bli ihågkommen.

För Volbeats del lär det än så länge vara som musiker, särskilt med tanke på att man alltså spelat inför fler danskar på ett och samma tillfälle än till exempel DAD och Gasolin.

– Jag skulle kunna sitta här och säga att det inte betyder något, och i slutändan gör det inte det heller, men det är ändå ganska trevligt.

Han poängterar dock att Volbeat inte är ett tävlingsinriktat band.

– Jag bryr mig inte om att de inte lyckades sälja ut Telia Parken, men däremot att *vi* lyckades göra det. När jag hör någon säga det tänker jag »har *vi* verkligen gjort det?«. Inte i min vildaste fantasi hade jag kunnat föreställa mig det, så det är något jag är väldigt stolt över. Däremot är jag väldigt hängiven. Många musiker gillar att sova länge på morgnarna, så jag har sett till att gå upp tidigt. Då kan jag säga att jag redan har varit uppe i tio timmar, så varför tror du att jag ligger före dig? ■

Ena dagen säljer Michael Poulsen och Volbeat ut Telia Parken i Köpenhamn. Andra dagen sitter han och chillar på en bänk i Næstved.

The near Death experience

Michael Poulsens förflutna som extremmetal-musiker gör sig fortfarande gällande, inte bara genom den Darkthrone-tröja han har på sig för dagen utan även i musikbranschen. För några år sedan fick han ett ärofyllt jobberbjudande och allt började med ett skelett vid namn Chuck.

– Jag är ett enormt Death-fan och en dag när jag var på shoppingrunda med min dåvarande fru såg jag ett plastskelett i en antikaffär som jag kände att jag bara var tvungen att köpa. Jag döpte honom till Chuck efter Deaths grundare Chuck Schuldiner och satte honom i baksätet på bilen.

Där fick han sitta ett bra tag och lite senare var det dags för ett besök på stan igen.

– Både jag och mitt ex hade på oss Death-tröjor och då kom det fram en kille och berömde oss för våra tröjor. Jag tyckte att jag kände igen honom och det visade sig vara Eric Greif, Chucks gamle manager. För länge sedan hade han tydligen varit domare i en bandtävling där vi hade spelat med mitt dåvarande death metal-band Dominus och han hade röstat på oss.

De två blev goda vänner. När Volbeat spelar i Erics hemland Kanada kommer han ofta på besök med Death-merchandise och på 2012 års återutgivning av Deaths klassiska platta »Spiritual healing« från 1990 fick Michael äran att skriva liner notes. I samband med det blev han också erbjuden att growla i det då nybildade Death-hyllningsbandet som så småningom kom att heta Death DTA.

– Han visste att jag var kapabel att göra det och det hade verkligen varit en ära, men jag hade helt enkelt inte tid. Jag hade fullt upp med Volbeat och dessutom skulle jag behöva öva ordentligt. Det är två helt olika tekniker och hade jag satt igång direkt hade jag antagligen sjungit från halsen och pajat rösten. Jag hade behövt lära mig att använda magen igen.

Och skelettet Chuck? Det blev ett polisiärt ärende.

– Jag körde runt med det där ett tag och en dag blev jag stoppad av polisen. Jag körde inte för fort eller något, så jag undrade vad jag hade gjort för fel. »Folk har ringt in om en kille som kör omkring i Köpenhamn med ett skelett i baksätet«, sa de. »Ja det är Chuck där bak, men det är inget riktigt skelett«, svarade jag.

Poliserna förklarade att de ändå var tvungna att kolla.

– De öppnade dörren till baksätet och kollade: »Okej, det är lugnt, men folk har reagerat när de har kört förbi dig, så ta gärna ut honom ur bilen.«

SIMON LUNDH

Deaths ledare Chuck Schuldiner dog i cancer 2001, blott 34 år gammal.

JURYN

DAVID BERGSTRÖM

JESPER ROBILD

6,8

Narnia
From darkness to light
NARNIA SONGS

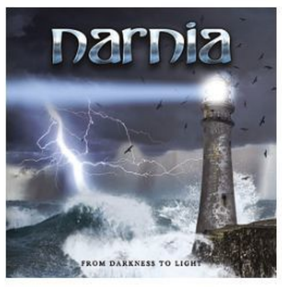

8 Efter den starka självbetitlade återkomsten lyckas Narnia ta ytterligare ett kliv framåt. Det är framförallt mer varierat än tidigare när de tänjer på gränserna för vad som ryms i konceptet. Låt efter låt är genomarbetad, melodiös, lagom progressiv och med stark övertygelse bakom texterna.

4 Fritt fram att sjunga om Kristus. Men om jag vill höra hallelujamässande och banala, substanslösa rader som »put your trust in the lord« eller »I believe in the holy father« eller »Jesus is the only way« – ja, då går jag på väckelsemöte. Vart tog finessen vägen?

6,8

Darkthrone
Old star
PEACEVILLE

6 Deras primitiva Motörhead-aktiga black metal finns kvar och har kryddats med allt mer av doom och 80-tals-heavy metal. Trots det övervägande sävliga tempot blir det aldrig segdraget, inte minst eftersom de har satsat föredömligt på få låtar med mycket karaktär, snarare än fler av samma.

7 Fenriz fortsätter att göra vad han vill. Mest är det på gott – den nu mer eller mindre patenterade mixen av punkrock och black metal blir mer och mer förfinad. Ändå låter det bäst i svartaste stunden »Duke of gloat«. Inslagen av släpande domedagstempo står snyggt i kontrast mot röjet.

6,8

Destruction
Born to perish
NUCLEAR BLAST

7 När lät Destruction så här pigga senast? Slentrianthrashens mästare Schmier har spottat upp sig ett snäpp med inspiration från en extra gitarrist och tusenkonstnären Randy Black på trumpallen. Nu är det både aggressivt och samtidigt fyllt av kontraster och nyanser. En pånyttfödelse.

7 »I am more evil than Satan«, gläfser Schmier med övertygelse i rövsparkande »Rotten«. Det var längesedan hans harvande grupp lät så elak – och vital. Svaret ligger i Randy Blacks osvikliga smattrande och rekryterandet av sex extra strängar. Tjockare ljudvägg var en vinstlott.

6,0

Suicidal Angels
Years of aggression
NOISE ART

5 Det är en delikat konst att göra thrash som inte fastnar i mallen och snabbt blir blasé. Suicidal Angels ligger farligt nära den nedre gränsen i de snabbare låtarna. Det är när de glimtar till med en mer svängig krydda, som i »The sacred dance with chaos«, som det börjar bli intressant.

7 Undrar om inte thrash har bättre återväxt än någon annan subgenre av hårdare metal. Konkurrensen torde vara förklaringen till att grekerna fortfarande inte har fått större genomslag, för det här är klanderfritt. Riffbuffé deluxe fullproppad med snygga gitarrstämmor och Testament-flirtar.

5,8

Twilight Force
Dawn of the dragonstar
NUCLEAR BLAST

6 Alessandro Conti kommer in och gör saknaden efter förre sångaren Christian Eriksson obefintlig. Melodierna sitter mer direkt än på förra skivan. Men i slutändan är det för skral variation för att nå klassikernivå. Man blir snabbt mätt på de många, långa, svulstiga och storslagna låtarna.

9 Med Alessandro Conti på sång är de tillbaka med albumdebutens melodistyrka, uppumpad ljudbild och drakdräparmaterial så starkt att man baxnar. Lärlingarna har blivit mästarna – Twilight Force är nog rentav genrens bästa band just nu. Ingen av Rhapsody-inkarnationerna har en chans mot detta.

5,8

New Roses
Nothing but wild
NAPALM

7 Om Bon Jovi hade fortsatt att rocka på 90-talet hade det kunnat låta så här. New Roses har fått till samma mix av lagom rebellisk rock om ungdomens sommardagar med ett sexpack öl och enkla, sköna melodier som ger den rätta »These days«-stämningen. Låt vara att hitfaktorn inte är lika hög.

6 Va, är de tyskar? 2017 var New Roses och spelade för multinationella trupper i Afghanistan. Jag tänker mig att det är exakt sådan här musik soldater suktar efter – och att den produceras av jänkare. Gott om svett, kompetenta rockklubbsrefränger och en nypa Blackie Lawless i sången.

5,8

Northtale
Welcome to paradise
NUCLEAR BLAST

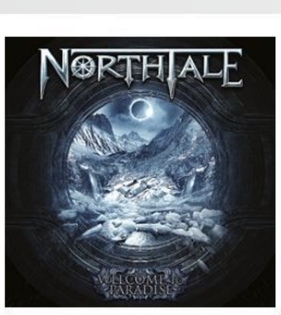

6 Det är ingen ny världshistorisk mark som Northtale trampar upp, men de förvaltar arvet från 90-talet stolt och starkt. Den förre Twilight Force-sångaren Christian Eriksson har bra tryck i rösten och gör sig perfekt för symfonisk power metal. Flera starka spår blandas med mer slätstrukna.

7 Northtales debutalbum är inte vasst nog för att leda till Christian Erikssons välförtjänta genombrott – han har fortsatt en av power metals bästa röster – men väl värt en timme av din tid om du gillar supersnabbt, superglatt och Hammerfall. Är »Follow me« en hyllning till Greta Thunberg?

5,3

Volbeat
Rewind, replay, rebound
UNIVERSAL

5 »Sorry sack of bones« sticker ut med sin mörkare och hårdare ljudbild. Men överlägset häftigast är »The everlasting«, som går fullt ut metal med en aning av Avenged Sevenfold. Annars är det samma gamla lättuggade smörrebrödsrockabillyrock, som tenderar att flyta ihop med tidigare verk.

2 Vad som lockar med Volbeat förblir en tiotusenkronorsfråga. Tidigare har de åtminstone fått till några saftiga riff, nu är det rakt in i Bandit Rocks mest mjäkiga fåra. Texterna kunde ha varit skrivna av en tonåring med Blink-182 som ledstjärna och Michael Poulsens röst får öronen att mögla.

4,3

Cirkus Prütz
White jazz – black magic
METALVILLE

6 Tung och rotnära bluesrock är svårslagen i att sätta en sinnesstämning med perfekt balans mellan vemod och sköna sommarängar. Cirkus Prütz uppfinner inga hjul, men rullar på välsmort med de redan patenterade varianterna i den rejält uppkörda myllan. »Blues for fallen brother« är magisk.

5 Efter ett par rundor i amatörmusiktävlingen »Företagsrock« bestämmer sig de fyra kollegorna för att ses på torsdagar efter kneget och snickra ihop lite sydstatsrock. Bakgrundshistorien är fabricerad men »White jazz – black magic« låter precis som resultatet av ett sådant scenario.

ERIK THOMPSON

8 Varje detalj är en mikrokosmisk skönhetsupplevelse, helheten pampig som – lämpligt nog – en katedral. Narnias bästa tid är nu och i dag finns ingen annan seriös pretendent till den neoklassiska kungakronan. »Sail on« kommer med en bonuschock: Narnia kan ju vara symfknepiga med stil också.

7 Darkthrones identitetskris/period av oreflekterat improviserande är definitivt över. Även uppföljaren till 2016 års »Arctic thunder« bjuder på riffdriven patchbärarmetal, om något ännu coolare. Det är visst fler än Black Sabbath som klarar att skifta stuk och fortsätta prestera med glans.

6 Nytänt, analogslamrigt och angenämt snarlikt min favoritplatta från Destructions 2000-tal, 2001 års »The antichrist«. Kanske något snällare, men en nytändning oavsett. Alltså bävar jag inför den sågning mina polare, som alltid är oeniga med mig om nutida Destruction, lär drämma till med.

5 Efter sju album låter Suicidal Angels snällthrash fortfarande lika ungdomlig och käck som ett avsnitt av »Buffy och vampyrerna«. Onekligen charmerande. Tänk om bandet även ägt förmågan att göra bestående intryck och locka till upprepad lyssning. Beklagligtvis är det just det de saknar.

2 Vissa kanonband plojar, andra tar sig själva på gravallvar. Twilight Force tycks göra bådadera utan att ens vara något kanonband. Tvärtom är de absolut vedervärdiga. Tänk filmen »Eragon« i musikgestalt. Gymnasialt trams arrangerat med smaklöst överdåd men ingen fingertoppskänsla. Alls.

4 Skrålande pilsnerglädje på lastbilsflaket är New Roses melodi. Tråkigt nog för dem är deras enda tillgång en ytlig charm med kortvarig verkan. Som så många före dem faller de på det enkla faktum att ju klyschigare man är, desto bättre låtar behöver man – och New Roses har inte de låtarna.

4 »Time to rise« är power metal-guld gjutet för det metaforiska blandbandet. »Everyone's a star« är pinsam nutidspudelrock lik ett beställningsjobb från Frontiers. Övrigt är mest fartigt och flöjtande i stil med de överskattade Freedom Call. Kalla mig försiktigt negativ till Northtale än så länge.

7 »Seal the deal and let's boogie« var det första Volbeat-album som verkligen golvade mig. Uppföljaren känns först som ett rejält nerköp: för gullig, för lite Volbeat-identitet. Men när jag väl faller, faller jag rejält. Volbeat är nu officiellt ett band jag gillar, inte bara respekterar.

1 Jag gillar inte blues, bara det faktum att coolare musik har uppstått ur den. Och den här bakåtkammade, kavajnostalgiska varianten, som inte ens försöker väcka upp det ursprungligt ungdomliga under gubbfläsket, är nog det tråkigaste som finns att lyssna på. Utom möjligtvis Yngwie-solon.

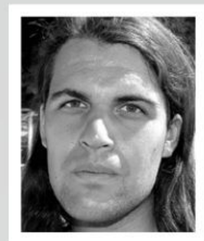

NEVEN TROSIC

7 Enbart med Christian Liljegrens intensivt berörande sång är Narnia-skutan som brukligt nära nog i hamn. Själva låtmaterialet lämnar förstås heller inte mycket tvivel att orda om, med bandets karakteristiska melodier som ständigt ädel grund. Melankoliskt och samtidigt ärligt upplyftande.

7 Det en gång extrema intar numera en trygg plats i »classic rock«-facket. Gott så. Få genrelegendarer vittnar om det nämnda så tydligt och ständigt kvalitativt som denna slitvargsduo. De melodiska retroinfluenserna sitter helt rätt, liksom de mer episka anslagen, med »på kornet«-precision.

7 Föregångaren var måhända något snäpp vassare, men ett av Tysklands »fyra stora« fortsätter alltjämt att visa mången ungtupp var skåpet ska placeras. Med Randy Black som nytillskott är den taktmässiga urstyrkan garanterad. »Butchered for life« är en av flera fina, potentiella fanfavoriter.

7 Rent existensmässigt härstammar Suicidal Angels från en era mellan thrashens gigantgrundare och senare års unga uppstickare. Om det har något att göra med grekernas ständiga pålitlighet låter jag vara osagt. Desto klarare är att de helt enkelt gör avsevärt bättre låtar än många kollegor.

6 Det semiparodiska stuket börjar redan kännas smågammalt och fortfarande rider Twilight Force på mer yta än innehåll. Ändå framstår bandet som klart mer lyssningsvärt här än tidigare. Bortom den, det ska sägas, lyckat pompösa ljudbilden skördas allt fler lyckade power metal-nummer.

6 Som förband till en och annan betydligt kändare akt har New Roses hunnit bygga sig ett hyggligt rykte. I all välmening tycker jag mig här höra ett band som tills vidare gör klokt i att verka på dylik kompetensnivå. Det är ju heller inte fy skam, för en och annan melodisk pärla ingår här.

6 Hammerfall och Helloween i ett. Originalitet letar man förstås förgäves efter här, men det är ju också sällan målet inom musikaliska ramar som dessa. »Everyone's a star« balanserar farligt nära plojfaktorn, men klarar sig med den medryckande hedern i behåll. Likt denna albumdebut som helhet.

7 När de inbjudande melodierna bitvis tillåts separera från, det för all del alltid kompetenta, rockabillystuket blir Volbeat det band jag vill att de ska vara oftare. Och bra ofta nog blir glädjande fallet denna gång. Som helhet skriver albumet in sig bland gruppens mer jämnstarka.

5 Hårt rockande blues av den sort som har hörts oräkneliga gånger förr. Med sväng och spelkompetens i bakfickan kommer man i princip alltid fram till det fullt godkända målstrecket och rent musikaliskt så även här. Att de flesta låtarna enbart håller för stunden är andra sidan av myntet.

Volbeat

Rewind, replay, rebound

UNIVERSAL

Metal- och rock'n'roll-hybrid

Öppningen »Last day under the sun« förvånar med sin classic rock-stämpel, men lejonparten av »Rewind, replay, rebound« låter som vi är vana vid. Det vill säga en kombination av rock'n'roll, poppunk och metal. Gott så. Det är sällan en god idé att laga något som inte är trasigt. Volbeat har skämt bort oss under åren, men på den nya given är de alldeles för frikostiga. 14 låtar är definitivt i överkant och framför allt är det rock'n'roll-spåren som agerar bojsänken. »Pelvis on fire« låter som en sämre kopia av »Sad man's tongue« och saxofonsolot i »Die to live« är ett pinsamt lågvattenmärke.

Att den överdrivna generositeten sänker helhetsintrycket är mycket beklagligt, då det finns en hel del att glädjas åt. Det största utropstecknet är »Cloud 9«,

»Den överdrivna generositeten sänker helhetsintrycket«

vars refräng och 60-talskörer tangerar euforins underbara värld. Nästan lika bra är den sommarrusiga »The awakening of Bonnie Parker«, där Michael Poulsens melodisinne excellerar i den bedårande refrängen. Det föregående spåret »Leviathan« är också en favorit, där det lätt enkelspåriga uppvägs av en mycket hög smittfaktor. »Rewind the exit« inleds med en WASP-aktig slinga av senare snitt, följs av en vackert återhållsam vers och toppas med en av plattans starkaste och mest medryckande refränger. Även »Maybe I believe« rymmer en lika klassisk som fängslande Volbeat-refräng. Vidare uppskattas det kompromisslösa thrashriffandet i »The everlasting«. Dödvikten gör dock att skivan är så nära en besvikelse som danskarna hittills har kommit, men det bör betonas att det är bedömt med deras höga standard i åtanke.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

STUDIOALBUM

Aphrodite

Lust and war

FIGHTER

Melodisk speed metal

För er som hoppas på en comeback av det svenska hårdrocksbandet Aphrodite: fortsätt hoppas! Under luppen här hittar vi i stället kanadensiska Aphrodite, vars punkigt rudimentära men melodiska speed metal erinrar om Vectom eller tidiga Znöwhite.

Sett till musiken hålls albumdebuten »Lust and war« inom snäva ramar. Högt tempo, korta låtar och klistriga refränger. Inte särskilt originellt, med andra ord. Vad talar då för att Aphrodite inte kommer att drunkna i floden av liknande band? Först och främst valet av en konsistent tematik baserad på antik mytologi. Inte bara som en gimmick, utan snarare genom att låtarnas karaktär tycks ha formats efter texternas innehåll. Även sångerskan Tanza Speed bidrar till säregenheten då hennes släpiga, lite loja sång skapar en intressant kontrast till den rappa musiken.

Suktar du efter 80-talsminnande speed metal av det mer lättillgängliga slaget kommer »Lust and war« inte att göra dig besviken, även om det finns utrymme för mer ambitiöst låtskrivande.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Balls Gone Wild

High roller

METALVILLE

Punkig och vital AC/DC-rock

Med tanke på det usla bandnamnet och att de har döpt en skiva till »Dicks made of dynamite« låg förväntningarna någonstans mellan »plojband« och »uselt«. Även om klichéerna haglar är lyckligtvis Balls Gone Wilds texter inte så dåliga som först befarades. Musiken är dessutom mindre klyschig än förväntat, även om epitet som originell eller unik hade varit missvisande.

Balls Gone Wild kan bäst beskrivas som punkig AC/DC-rock. Även namn som Hellacopters, Thin Lizzy och Danko Jones poppar upp. Intrycket är piggt, energiskt och rifftätt. Det är också förvånansvärt varierat, både sett till tempo och uttryck inom – den förvisso hyfsat snäva – genren. »High roller« är för välgjord för att förkastas, men också långt från omistlig. Oftast faller det på refrängerna, där exempelvis »Keep it hot« har en förstklassig vers men en direkt usel refräng. Albumet har ont om höjdpunkter (»Heartbreaker« är en), men också ungefär lika ont om undermåligheter – även om den första halvan tydligt trumfar den andra.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Batushka

Hospodi

METAL BLADE

Sakral black metal

Turerna kring polska Batushka får nästan Entombed- och Ghost-debaclen att framstå som subtila. I korta ordalag handlar tvisten om vem som äger rättigheterna till bandnamnet: grundaren Krzysztof Drabikowski (gitarr, bas, sång) eller frontmannen Bartłomiej Krysiuk. Situationen har utmynnat i att två band numera går under namnet Batushka.

»Hospodi« är sångaren Bartłomiej Krysiuks version, vilken av många avfärdas som »fejk«. Synd för dem, »Hospodi« är nämligen en riktigt vass skiva. Visserligen inte lika innovativ som 2015 års »Litourgiya«, likväl en stark samling sakral black metal.

Med ett något rakare sound bjuds tio välarrangerade, bitvis kommersiella, låtar där de bysantinska körerna fortsatt utgör en viktig del. Puritanerna lär förstås ha en del att invända men får väl då vända sig till bandcamp.com där Drabikowskis »Panihida« finns tillgänglig. Andra kan vackert njuta av att det finns två Batushka. Det betyder ju trots allt dubbelt så mycket bra musik.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Birdflesh

Extreme graveyard tornado

EVERLASTING SPEW

Humorgrind med hjärta

Det finns inget i världen som Birdflesh, påstår skivbolaget. En sanning med modifikation. Klart är att Växjös ökändaste fulmanglare på första albumet på dryga decenniet håller fin, fnisstramsig form. Med titlar som »Botox buttocks«, »Bite the mullet« och »Mouth for gore« kan ingen tvivla på trion som har för vana att uppträda i nattlinne och corpse paint. Bakom den billiga humorn bultar dock mer hjärta än i vilket regelstyrt death metal-band som helst.

Det märks i kreativiteten. Det mesta från kängpunk och old school-thrash till geting-black metal – naturligtvis uppblandat med allsköns stolligheter – kräks ut i korta, koncisa intervaller. Det röjs och rensas som fan, inte minst tack vare Adde Smattro Ansjovis som har blastbeats och taktbyten under full kontroll.

Uttryckets hjärndöda natur behöver inte diskuteras, alltjämt lämnas ingen oberörd. Detta är mangel att garva åt, hata, headbanga och supa till – gärna allt på en och samma gång.

»Guacamolestation of the tacorpse«? Exakt så, pojkar.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANDREAS RANA

Black Oak Arkansas

Underdog heroes

CLEOPATRA

Gedigen sydstatsrock

I berättelsen om sydstatsrocken brukar Black Oak Arkansas hamna lite vid sidan om storheter som Allman Brothers Band och Lynyrd Skynyrd. Det är väl två saker som brukar sägas, nämligen att sångaren Jim »Dandy« Mangrum fick sin image stulen av David Lee Roth samt att Black Oak Arkansas var bandet som gav oss Tommy Aldridge. Detta är synd, då Black Oak Arkansas gjort rader av suveräna låtar, inte minst på sina första album, men även senare i karriären. Passande då att bandets nya album går under namnet »Underdog heroes«. Här svänger det för fullt, vare sig det är rena träskrocken (»Arkansas medicine man«), kött och potatis-rock'n'roll (»Do unto others«) eller godmodig boogie (»You told me that you loved me«). Mest särprägel sitter ändå i »Channeling spirits«, en suggestiv låt där Mangrum sjunger namnen på rader av avlidna musiker, från Etta James till Chris Cornell. Här passar hans smågrötiga åldermansstämma perfekt och eloger även till flyhänte gitarristen David Flexer.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Cirkus Prütz

White jazz – black magic

METALVILLE

En resa i Texasbluesens rockmylla

I en tid där så mycket musik är tillverkad med hjälp av datorer och alla dess möjligheter till allehanda programmeringar, i stället för ljud från musikinstrument, är det skönt med ett band som tar ner musiken på jorden igen. Cirkus Prütz är ett band med etablerade och profilstarka svenska hårdrockmusiker som på sitt andra album tar med oss på ännu en resa över Atlanten till tidigare generationers hårdhudade södra bluestrakter.

Så här låter ett band som har simmat i ett hav av vinyler från svunna årtionden. På vissa håll rör de sig farligt nära Refreshments-trakter, men det vägs upp av pluskontots känsla för den amerikanska Texas-söderns tyngre rockmylla. Det handlar varken om vit mans jazz eller svart magi, men dock en del låtar som ger en förnimmelser av musikalisk magi. Som i spår som »Leave me alone«, »Hell to pay«, »Mojo« och »Hats and strats«, där jag om de hade varit nya låtar på ett nytt album med ZZ Top lätt kunnat utbrista att det är låtar jag väntat på rätt länge från dem nu.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DENNIS KARLSSON

Darkthrone

Old star

PEACEVILLE

Heavy black metal

Efter den magnifika death metal-debuten »Soulside journey« sadlade Darkthrone om för att i stället låna estetiska uttryck ur den obskyra floran av 80-talets black, speed samt heavy metal. Resultaten har varit något varierande, men det har alltid funnits en kärna av genuinitet som tilltalat mig. 2016 kom den totala fullträff jag hela tiden vetat att Darkthrone hade i sig, den utsökta »Arctic thunder«. Med denna pärla i färskt minne är det med höga förväntningar jag ger mig i kast med det nya albumet »Old star«.

Mycket känns igen sedan sist, med pumpande mellantempon och sparsamt melodiska riff. Den där balansgången mellan Celtic Frost och Bathory som bandet alltid har vandrat är nu i perfekt harmoni, inte minst vad gäller Nocturno Cultos röst. Det finns även små blinkningar åt doom och heavy metal, samt punk. Vissa riff må vara lånade, men med en sådan smakfullhet att allt känns självklart. Tillsammans med föregångaren är »Old star« det bästa Darkthrone någonsin producerat. Hatten av.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL EKEROTH

Deathspell Omega

The furnaces of Palingenesia

NORMA EVANGELIUM DIABOLI

Krävande black metal

Det här är krävande lyssning och som inbitet fan sedan det banbrytande albumet »Si monvmentvm reqvires, circvmspice« från 2004 är jag lika krävande tillbaka.

Tyvärr har bandets avantgardistiska black metal-stil blivit så gravt plagierad och utnött att jag zoomar ut och stundtals glömmer att lyssna, trots varierande inslag av både death metal och doom. För 15 år sedan var musiken nyskapande, men ändå tillgänglig. Nu känns det udda för sakens skull, det väsentliga blir sekundärt och jag saknar de gamla, minnesvärda låtstrukturerna. Det är förvisso mitt problem och trots dessa invändningar, och särskilt jämfört med annan nutida black metal, befinner sig Deathspell Omega onekligen i en egen, högre liga.

Den omfångsrika lyriken, där knappt hälften av alla meningar sjungs, ter sig som en skoningslöst ond profetia från ett sinistert brödraskap som sett människodjurets sanna väsen. Texterna är ofta mer fascinerande än musiken. Kalla mig bakåtsträvare.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

MATTIAS INDY PETTERSSON

ANBARIC

First single
"Grand Innovations"
out July 26th!

ANBARIC

STAY TUNED FOR THE SECOND ALBUM!

To be released on CD, digital download and 180 gram gatefold vinyl

THUNDERSTRUCK TSP PRODUCTIONS

Det har aldrig varit enklare att BESTÄLLA CD & VINYL med tryck!

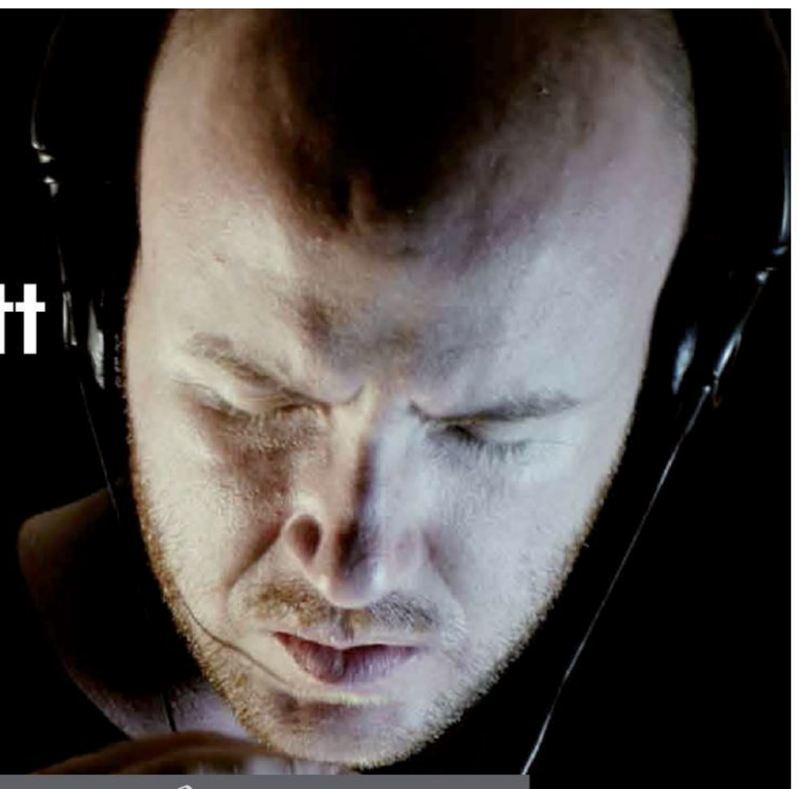

CD + 4 SID DIGIPAK från 50ex.

12" VINYL + STANDARD SLEEVE från 100ex.

Testa oss NU - använd rabattkod*: srm19 *Gäller CD

Utmärkt

Baserat på 109 omdömen

Trustpilot

you play. we print.

skivtryck.se
0470-74 29 00

Destruction

Born to perish

NUCLEAR BLAST

Thrash metal

Under 80-talet var Destruction en urkraft att räkna med. De höll fanan högt för den råare tyska varianten av thrash metal, som spöade skiten ur jänkarnas dito. På 90-talet kollapsade dock bandet fullständigt i unken nu metal. Ingen blev mer förvånad än jag när de återuppstod i gammal god form med 2000 års »All hell breaks loose«. Sedan dess har Destruction radat upp album innehållande habil thrash metal, varken mer eller mindre. När tyskarnas femtonde album släpps är jag så övertygad om att allt kommer att vara sig likt att jag skulle kunna skriva recensionen utan att ens lyssna på den.

Naturligtvis är allt som vanligt, detta är strömlinjeformad tvåtakts-thrash utan större utsvävningar. Det smyger sig in lite för många melodiska inslag emellanåt och trumljudet är på tok för processat för att ge samma dynamik som i fornstora dagar. Det är familjärt och trivsamt, men vi har kanske levt ihop lite för länge för att någon verklig gnista ska kunna uppstå längre.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL EKEROTH

Thobbe Englund

Hail to the Priest

METALVILLE

Judas Priest-coveralbum

Thobbe Englund var tidigare krigisk gitarrist i Sabaton och stoltserar sedan länge med en Metallion-tatuering på ena armen. Inte konstigt att Judas Priest har fått honom att välja material till sjätte soloplattan. »Hail to the Priest« är en rakt igenom kärleksfylld hyllning utan krusiduller. Thobbe får stundtals till en kuslig Rob Halford-stämma och kryssar proffsigt mellan metallgudens hela register. Jag fylls av respekt när låtlistan inte bara bjuder på självklarheter som nötta »Hell bent for leather« utan också fridyker på djupet i form av »Burn in hell«, »Before the dawn«, »Reckless«, oemotståndliga mästerverket »Desert plains« samt röstresurskrävande »Between the hammer and the anvil«. Och när Thobbe luftar strupen i Rob Halfords soloutflykter »Immortal sin« och »Into the pit« rusar jag till cd-hyllan för första gången på flera år. »Hail to the Priest« är en arkeologisk välgärning som får näven att knytas.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Finsterforst

Zerfall

NAPALM

Bombastisk filosofimetal

Efter det plojiga mellanspelet »#YØLØ« (2016) återvänder nu Finsterforst till Sydtysklands mörka skogsdjup. »Zerfall« påminner om »Mach dich frei« (2015), men överlag har inslaget av introspektiv post metal blivit starkare. Redan tidigare har sådana inslag hörts i tyskarnas pampiga pagan metal, men nu har andelen direkta passager blivit något färre.

Trots det mer distanserade anslaget är »Zerfall« en mycket mäktig skiva med dånande körer, dundrande blastbeats och symfoniska inslag som ger associationer till enorma bronslurar från urtiden. Många av skivans bästa sidor visas upp redan i inledningsspåret »Wut«, som växlar mellan aggressivt brötande och filosofiskt grubblande passager. De fyra första låtarna är tillsammans 40 minuter och det hade kunnat räcka så. I stället bestämde sig tyskarna för att drämma till med 36-minuterslåten »Ecce homo«. Där blir det lite väl mycket av det goda, hur övertygande de enskilda beståndsdelarna än är. Viss måttfullhet är en dygd, även inom metal.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Frame

Circles

PERPETUAL BURN

Tung riffstinn hårdrock/metal

Göteborg är inte bara »The Gothenburg sound« med At The Gates och In Flames som förgrundsfigurer. Göteborgarna gillar feta riff också. Mustasch och Transport League har länge hållit den fanan högt. Nu kan Frame läggas till listan. Riffen är ytterst centrala på »Circles« och är också skivans enskilt största behållning. I stort sett varenda låt har ett bärande riff som driver den framåt. Gitarrljudet är också synnerligen skönt och tungt.

Riffen får med andra ord högsta betyg, men de leder alltför sällan till något intressant. Frames mix av 70-talshårdrock och 90-talsmetal är inte alls oäven, men lätt slätstruken. Robert Westins röst låter ansträngd och sprucken, men fungerar ypperligt i sammanhanget. Musiken är blytung och de tuggande gitarrerna minner om Mental Hippie Blood. Intrycket är för starkt för rendera ett underkänt betyg, men egentligen är det bara de två första spåren »No superhero« och »Burn my soul« som håller hela vägen. Riffglädjen räcker ändå till en svag femma.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Janet Gardner

Your place in the sun

PAVEMENT

Färgstark modern hårdrock

När Janet Gardners första soloalbum tillsammans med låtskrivaren, producenten och maken Justin James släpptes var hon fortfarande frontkvinnan i Vixen. Debutplattan kändes identitetslös, som att hon knackade på för många dörrar i jakten på sitt sound. Men med »Your place in the sun« framgår att det inte var en identitetskris utan tvärtom en medveten inriktning som känns riktigt uppfriskande när man väl har vant sig vid den. Här tas man med på en tur på en flerfilig motorväg där det byts fil i bara farten. Grunden ligger i melodiös hårdrock, men med en modig experimentlusta som välkomnar modernare tongångar och produktion. Låtar som »Assassinate« och »You said« kryddas med »vad gör den här knappen«-technoblipp, distade gitarrer och en bloddrypande farlig Janet som menar allvar. »Without you«, »A way to your heart« och »Unconditionally« hade varit givna radiohits i en annan tid med sina starka refränger. Det är en mycket tuffare Janet vi möter. Hon levererar dessutom sitt livs första gitarrsolo. Respekt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIELA PILIC

Gorilla

Treecreeper

HEAVY PSYCH SOUNDS

Stoneraktig hårdrock

Förenklat består »Treecreeper« av två stilar. Gorilla spelar ibland röjig och stoneraktig hårdrock och resterande tid ägnar de sig åt ett mera saktfärdigt flummande. Gemensamt för de båda kategorierna är medelmåttighet. Oftast är det bättre när tempot hålls uppe, men även då kan resultatet låta andefattigt. Britterna är en aning för jamningsbenägna för att hålla intresset uppe. Intrycket är för osammanhängande och ostrukturerat. Någon enstaka låt fungerar, men det gör inte helheten.

Stonergiganterna Fu Manchus påverkan hörs främst i sångmelodierna, men även i riffen och det fuzziga och hårt distade gitarrljudet. När låtarna går långsamt erinras ett betydligt sämre Black Sabbath. Paralleller går även att dra till Uncle Acid And The Deadbeats, medan Johnny Gorillas sång delvis låter som Lemmy. Förvisso kan trion premieras för att vara kompromisslösa och göra det som faller dem in, men när slutprodukten inte är bättre rinner berömmet delvis ut i sanden. Mer coolt än bra, lyder slutomdömet.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Jesus Chrüsler Supercar

Lücifer

DR MUSIC

Dödsmetallkompost

Att tänka grönt är hett 2019. Stockholmsbandet Jesus Chrüsler Supercar har drivit begreppet musikalisk återvinning till dess absoluta spets. I Tomas Skogsbergs distorsionskompost har de grävt fram Entombeds kontrollbordsinställningar från »DCLXVI: To ride, shoot straight and speak the truth«, blästrat dem med högtrycken och trollat fram ett album som till punkt och pricka följer Nicke Anderssons ljuddrömmar från 1997. »Lücifer« är ett album som inte ens rodnar när gitarrtjuten osar karbonkopia. Men varför skämmas? Ljudbilden är ju framtrollad av de bästa och att förvalta den vidare ser jag bara som en kulturgärning. Och när Jesus Chrüsler Supercar finner ett eget gungande uttryck i »Never sleep again« och »Straight to hell« kan man inte göra annat än att kapitulera. Kompost eller inte – »Lücifer« är fräckast i sommar och innerst inne inte så grön ändå. Snarare blodrött dödsmetallisk och charmig ända ut i bandnamnets ordvitsande.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Rogga Johansson

Entrance to the otherwhere

TRANSCENDING OBSCURITY

Edge Of Sanity light

Rogga Johansson gör ingen hemlighet av att hans husgud heter Dan Swanö. Solotrippen i eget namn hämtar mycket från Edge Of Sanitys tidiga verk, som på 90-talet definierade melodisk, progressiv death metal och satte Unisoundstudion i Finspång/Örebro på världskartan. Samtidigt hålls formatet som brukligt poppigt minimalt. »Entrance to the otherwhere« består, trots sin episka titel och storslagna, ångestgula omslagsmålning, av nio busenkla spår som är så romantiskt följsamma att de är över i ett nafs.

Sedan den två år gamla »Garpedans« (ett naturskönt berg i hemorten Gamleby) har förväntningarna byggts upp. Visst är det en helgjuten uppföljare – gothanslaget och de syntsynkade stämmorna charmar direkt – men den som hade hoppats på en grandios kröning av den enorma Roggakatalogen blir besviken.Jämförelsen med Swanö är också orättvis. Rogga varken är eller försöker vara samma artistiske visionär och våghals. Men han är överdjävulsk på omedelbara låtar. Det räcker precis lika långt som vanligt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDREAS RANA

AMERICAN TEARS

Escape Music and 12:12 Records are pleased to announce the new album WHITE FLAGS

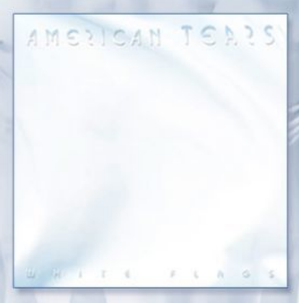

"Wow" "Mark Mangold's keyboard work is amazing"
Goldmine Magazine

"Stunning" "Superb"
Rocktopia

"A stunning album...bucks the norms of rock music...full of depth, passion and imagination"
Fireworks Magazine

"Tidal waves of seductive prog-pomp"..."...'Turn U On' and the compelling 'Fire Down Below' are worth the purchase price alone."
Rock Candy

"A...keyboard extravaganza ..."
Sweden Rock Magazine

Also on Escape, the critically acclaimed 2018 American Tears album "Hard Core" ESM318 visit www.escape-music.com

ESCAPE MUSIC Ltd. 12:12 records

Available as a CD and digital download from all good record shops and online retailers.

TRASH PALACE est. 2011

BUTIKEN NR 1 MED ALLT INOM
HÅRDROCK / PUNK
ENBART PÅ VINYL - NYTT OCH BEG.
ALLTID MYCKET NYINKOMMET!

TRASH PALACE est. 2011

S:t Erikssgatan 101, STOCKHOLM
T S:t Eriksplan, uppg. Torsgatan
Tel: 08-34 00 61
Öppettider: Mån-Fre 11-19, Lör 11-16

High Fighter

Champain

ARGONAUTA

Stonerrock och sludge

Den tyska hårdrocksscenen har i mångt och mycket handlat om framför allt heavy metal och power metal, även om ett band som Rammstein stått för någonting annorlunda. Medlemmarna i Hamburgs High Fighter har också de riktat blickarna åt andra håll. Liksom på albumdebuten »Scars & crosses« är det stonerrock och sludge metal som står i fokus på »Champain«. Följaktligen bjuds en tung och mustig anrättning med en hel del fart och fläkt. Singelspåret »Before I disappear« smittar av sig, »Shine equal dark« har ett fint driv och starten på »Another cure« är suggestiv. Över huvud taget fungerar musiken bra. Värre är det med sången. Mona Miluski verkar vilja massor, men hennes tonkonster som pendlar mellan väsanden à la Gollum, growl och ordinär rockröst är ofta enerverande snarare än engagerande. Ej heller Anton Lisovojs (Downfall Of Gaia) gästinhopp i »When we suffer« är särskilt minnesvärt. Sett till helheten når »Champain« således inte mer än till godkänt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

FOTO BASTI GRIM

Q&A

En »champain« ska tydligen vara någon som helt enkelt har dåligt ölsinne. Ska titeln på High Fighters nya album »Champain« tolkas så?

– Vi blir aldrig på dåligt humör när vi blir fulla, säger sångerskan Mona Miluski. Albumet förmedlar en berättelse om en antihjälte som alla kan relatera till. Alla kan vara hjälte (champion) men också känna smärta (pain). Den här personen faller ibland hårt och tungt, kanske på grund av relationer eller besvikelse över livet och världen han lever i. »Är jag inte god nog?« »Är jag ingen att älska?« Att ständigt falla ger samtidigt hjälten kraft och styrka. En High Fighter finns inom oss alla.

Apropå öl: en låt har titeln »Kozel« som är en stad i Tjeckien men också ett ölbryggeri.

– På etiketten dricker en get öl, vilket är hur coolt som helst! Våra låtar har i början alltid arbetstitlar som »Super bock«, »Lech«, ja till och med »Becks gold« – som vi inte gillar alls – men »Kozel« var den enda arbetstitel vi behöll.

Är att skapa musik och spela live en förlösande upplevelse?

– Hela albumet är en katharsis för mig. För egen del har jag underbara vänner och ett fantastiskt arbete. Andra skulle kalla det för perfekt… men man har ändå känslan av tomhet och ensamhet i ett rum fullt av människor. Ibland kallar jag mig en »happy depressive« och vi är många! Jag känner mig inte helt bekväm bland människor som är idel solsken på samma sätt som jag alltid har lättare för de som är djupare.

Ett sätt att hantera mörka stunder kan vara att arbeta mycket?

– Och jag arbetar mycket, haha! För ett år sedan startade jag ett företag inom pr i musikbranschen plus att jag har bandet. Jag känner mig lyckligt lottad som kan arbeta i musikbranschen. Men det känns aldrig som ett »riktigt« arbete eftersom jag älskar det så mycket.

Att döma av din Facebook-sida verkar naturen vara din oas?

– För 15 år sedan räddade jag en häst från att gå till slakt. Han var i dåligt skick på grund av de tidigare ägarna. Han heter Guderian men jag kallar honom »Gudi« eftersom jag skäms en smula över Heinz Guderian som bland annat var tysk generalstabschef under andra världskriget. I dag är Gudi en glad gammal häst som bor med kompisar på landet. Jag försöker vara där ett par gånger i veckan. Musiken och naturen har för mig alltid varit platser för att finna ro.

TONY BALOGH

Khadavra

Hypnagogia

KHADAVRA

Progressivt och psykedeliskt

Göteborgskvartetten (ibland kvintetten) Khadavra brukar oftast liknas vid Tool och det må väl vara hänt. Men det finns mycket annat i ensemblens uttryck. Bandets musik, i lika delar progressiv och psykedelisk, nuddar ofta Trettioåriga Kriget, eller varför inte 1970-talets Kaipa. »We steal music from a higher dimension« står det på Facebooksidan och när man hör de lekfulla riffen, den svängiga rytmsektionen och de svepande klaviaturerna är det lätt att nicka instämmande. Ingenstans blir detta mer åskådligt än i avslutningssviten »Kollektiv«, en underskön skapelse som under dryga 27 minuter och på allsköns instrument virvlar bland de musikaliska bergen och kullarna. I denna stund – måhända 2019 års främsta musikaliska uppenbarelse – är det snarast Motorpsycho jag kommer att tänka på, men Khadavra äger när allt kommer omkring sitt alldeles egna musikaliska språk. Med sitt andra album vet de hur det ska uttryckas.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Lacrimas Profundere

Bleeding the stars

STEAMHAMMER

Goth metal

Lacrimas Profundera har haft olika skepnader under karriären. Ett genomgående problem har varit att bandet inte har känts så nödvändigt. De har ofta framstått som sämre kopior av bland andra HIM, 69 Eyes och Paradise Lost. Det finns med andra ord en rättmätig anledning till varför tyskarna inte är lika etablerade som ovan nämnda band.

Nya skivan förvånar därför med sin relevans. Öppningen »I knew and I will forever know« är förtrollande doomig och vittnar om en tillbaka till rötternaambition, men redan i den andra låten »Celestite woman« är vi tillbaka i de senaste skivornas innehållsförteckning. En 69 Eyes-vers möter här en HIM-refräng. Trots grava problem med originaliteten är låten dock effektiv. Sedan blandas och ges det stilmässigt under resans gång och även om inte toppspåren haglar håller Lacrimas Profundere en märkbart högre nivå än vad de brukar göra. »Bleeding the stars« fungerar som en klart godkänd sammanfattning av karriärens stilbyten. En oväntad, men välkommen utveckling.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Metalian

Vortex

HIGH ROLLER

Judas Priest-kopia

»Om du gillar Judas Priest kommer du att gilla oss.« Med dessa ord brukar Metalians frontman och gitarrist Ian Wilson enligt egen utsago beskriva bandet för nya lyssnare. Visst är man villig att nicka instämmande åt kanadensarens påstående. Metalians nya album »Vortex« för onekligen tankarna till Birmingham-legendarernas 80-talskatalog. Stiltrogenheten är total och bandet tycks hysa en genuin kärlek till NWOBHM. Sedan skadar det inte att Wilson låter riktigt lik Rob Halford, även om hans register och känsloyttringar inte kan mäta sig med förebildens.

Tyvärr är det just den slaviska trofastheten som sätter pålar i maskineriet på »Vortex«. Inte för att jag önskar att Metalian hade slängt in en tvärflöjt eller några salsapartier, men bristen på uppfinningsrikedom sänker ett annars hyfsat habilt album. Bristen på kreativitet märks tydligast i riffen, vars träighet kan få även den mest härdade retroentusiast att tröttna redan under första lyssningen.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Mind Key

MKII – aliens in Wonderland

FRONTIERS

Lättlyssnad prog metal

Det har hunnit gå tio år sedan italienska Mind Key senast gjorde något större väsen av sig. Att de under åren som gått skulle samla ihop sig och skriva en platta av denna kaliber trodde jag däremot inte. Från att tidigare har trampat vatten i ett stilla prog metal-hav som varit alldeles för djupt för dem har de hittat en livboj att hålla fast vid.

»MKIII – aliens in Wonderland« – album nummer tre i diskografin – är lika spännande som titeln antyder. Det livlösa och invecklade bara för det invecklades skull återfinns endast delvis i det avslutande spåret »Non existence«. Resterande material är utblandat med både mollberikad melankoli av den mer hjärtskärande modellen och glättig 80-talshårdrock kryddad med duttar och slingor från Casio-syntar. Rivigt och drivande fyller sedan sångaren Aurelio Fierro Jr på med intressanta ord som skapar frågor och tankar. Som allra bäst blir det i vrålsnygga »Hate at first sight«, vars refräng majoriteten av skivbolagskollegorna skulle gå över lik för.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Sweden Rock
MERCHANDISE
FILL YOUR HEAD WITH ROCK
www.swedenrock.com/butik

SCOTT STAPP
THE SPACE BETWEEN THE SHADOWS
GRAMMY WINNING SONGWRITER AND FRONTMAN FOR CREED
ONE OF ROCK'S BIGGEST NAMES ROARS BACK TO THE SCENE WITH A DRIVING, INTROSPECTIVE NEW SOLO ALBUM
SCOTT STAPP
THE SPACE BETWEEN THE SHADOWS
OUT 12.07.
LTD DIGIPAK | LTD 1-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL
DELUXE BOX-SET EXCLUSIVELY AVAILABLE AT NAPALMRECORDS.COM!
THE NEW ROSES
NOTHING BUT WILD
SIMPLY IS THE ULTIMATE LOVE LETTER TO US ROCK – AND THE REAL DEAL!
OUT 02.08.
LTD DIGIPAK | LTD 1-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL
DELUXE BOX-SET exclusively available at NAPALMRECORDS.COM!
BORDER MUSIC
/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS
NAPALM RECORDS
visit our online store with music and merch WWW.NAPALMRECORDS.COM

Narnia

From darkness to light

NARNIA SONGS

Neoklassiskt och symfoniskt

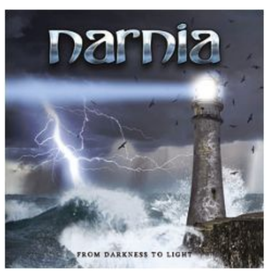

Redan den självbetitlade plattan från 2016 var ett styrkebesked från ett band som oväntat återuppstått (om än inte på tredje dagen…). Men nu, tre år senare, släpper de »From darkness to light« och plötsligt är det som om de skälver av styrka och musikaliskt självförtroende. Narnia har alltid varit bra – inklusive den underskattade »Course of a generation« från 2009 – men nu har de hela paketet. Christian Liljegrens röst tycks bara bli bättre med åren och i CJ Grimmark har de vad jag bestämt hävdar är Sveriges bästa gitarrist. När de dessutom vågar sig utanför sitt traditionella format – lugn, det finns gott om det också – blir det uppenbart vilken musikalisk bredd och kompetens det här bandet besitter. Allt från den udda men delikata balladen »The war that tore the land« till närapå symfonisk rock med syntarna i förgrunden. Och i vanlig ordning urstarka låtar med refränger som biter sig fast i hjärnbarken.

Narnia har egentligen inget att bevisa efter alla dessa år. Men de gör det ändå.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ZENDT

New Roses

Nothing but wild

NAPALM

Hårdrock med 80-talskänsla

Är glaset halvtomt eller halvfullt? Valt perspektiv påverkar uppfattningen av »Nothing but wild«. För tredje gången i rad inkasserar New Roses en SRM-sexa i betyg, genom att återigen vara jämnbra. Konsekvensen är imponerande. Parallellt är det enerverande att tyskarna, som uppenbarligen kan sitt hantverk, inte verkar vara kapabla att lyfta sig ytterligare och därmed kännas ännu mer väsentliga.

Antagligen är det mest nordamerikanska influenser som gäller för New Roses. Melodierna står i fokus. Mest hörs spår från Bon Jovi, men en hårdare variant av Bryan Adams är heller inte missvisande. Därtill har den starka avslutningen »Glory road« tydliga Bruce Springsteen-vibbar. »Nothing but wild« lyckas ypperligt med att förmedla en härlig och bekymmersfri 80-talskänsla. Den får tankegångarna att försvinna till soliga somrar där Bud Light inmundigas i glassiga pooler. Det är lätt att trivas i skivans sällskap, helt enkelt. Samtidigt lämnar den mig med känslan av att den borde vara ännu bättre.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Nocturnal Breed

We only came for violence

FOLTER

Black/thrash metal

Norska Nocturnal Breed får väl i dag anses tillhöra veteranerna inom svärtad thrash. Å andra sidan har bandet alltid stått i skuggan av andra utövare inom samma stil. De har helt enkelt aldrig skrivit lika tuffa och minnesvärda riff som exempelvis landsmännen i Aura Noir eller tyska Desaster.

Det nya albumet vittnar dock om en nytändning, inte minst sett till 2014 års sömnpiller »Napalm nights«. De nordamerikanska thrashvibbarna har tonats ner till förmån för ett råare, europeiskt klingande sound toppat med en skitig produktion. Kort sagt en återgång till hur bandet lät i början av karriären, fast nu med bättre och mer varierade låtar där människoförakt, humor och krigsfetisch föder av varandra på ett lätt provocerande sätt.

»We only came for the violence« bjuder således på elak underhållning, men det finns ett aber. Liksom det mesta från bandets katalog finns det inget djup i musiken. Kul för stunden, men inget som håller för upprepad lyssning.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Northtale

Welcome to paradise

NUCLEAR BLAST

Klassisk power metal

Northtale är en internationell sammansättning rutinerade musiker. Patrick Johansson har spelat trummor med Yngwie Malmsteen, Bill Hudson har varit gitarrist i UDO och Christian Eriksson slog igenom stort med Twilight Force för några år sedan. Det här bandet är deras sätt att föra tillbaka klassisk power metal i rampljuset. Det märks tydligt på »Welcome to paradise«, då skivan fullkomligt osar av inflytande från band som Helloween och Stratovarius.

Alla låtar har ett bra driv framåt och tillhör definitivt den mer melodiska halvan av genren. Refrängerna är stora, pampiga och smittande. I låtar som utmärkta »The rhythm of life« fastnar de direkt i lyssnarens huvud, precis som det ska vara i den här genren. Det finns också ett ostigare segment på plattan, i form av de smetiga balladerna »Way of the light« och »Even when«. Överlag är detta mycket välspelat och kompetent och topparna är mycket höga. Dock hade jag uppskattat om något fler låtar hade gått utanför de relativt snäva ramarna.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Of Fire

Dräparen

ART GATES

Doomdöds

När jag recenserade albumdebuten »Carnage fever« 2014 efterlyste jag en ökad snabbhet i det doomiga mullret. När tredje given nu dukas upp inser jag att bandets andra album »Death do us all« (2017) susat förbi under min radar och att ljudbilden faktiskt fått sig en uppdatering efter mina önskemål. För även om Of Fire knappast lagt i Autobahn-växlarna går det onekligen något snabbare. Låtmässigt är dock dysterheten väl förankrad. Titelspåret målar upp en nattsvart bild av hur det var att leva i en tid när vargen (Dräparen) var ett ständigt hot, en imponerande låt rakt in i mörkret. Jag gillar även stänkaren »Let them hang« med sitt monotona riff och när Of Fire visar att de behärskar kvickare toner i »Necro train« rusar pulsen upp ytterligare ett snäpp. I avslutande »Atomvinter« tar Norrtäljebandet rygg på rådande miljöfrågor och sätter lyssnaren i ett inferno av katastrofer och efter två grafiska stolpskott kan »Dräparen« stoltsera med en stilistisk straffspark rakt i krysset. Snyggt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Offering

Home

CENTURY MEDIA

Ilsket svängande modern tyngd

Denna moderna amerikanska heavy metal-kvartett bildades i Boston 2015, gav ut sin första ep 2017 och släpper nu sin albumdebut, en flerdimensionell platta med mängder av tyngd. Materialet är välskrivet med vackert skitig produktion och framförs ypperligt, med ruggigt snygga växlingar i tempo, kraft och styrka. Alex Richichi är en alltigenom grym sångare. Med sina många färger, nyanser och klanger växlar han känslan efter låtarnas uppbyggnad och lyckas skapa en önskan att hela tiden få lyssna mer, att få höra vad han har att dela med sig av.

Därtill har vi storslagna körer, oerhört snygga harmonier och atmosfärer i många lager, ackompanjerat av Nishad George på gitarr, basisten Spencer Metela och Steve Finn bakom trummorna. Vad dessa fyra tillsammans bygger upp är helt enkelt fantastiskt. Det första singelsläppet »Failure (S.O.S)« är inget annat än briljant med sin skönt tunga släpighet, den svängiga refrängen och de brutala rytmerna som bara fastnar i huvudet och vägrar att ge sig av.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Billy Sherwood

Citizen: in the next life

FRONTIERS

Suggestiv Yes-basist

När Yes-basisten Billy Sherwood ger ut soloskivor är det verkligen just soloskivor han ger ut. Alla röster, instrument och all produktion ligger han bakom själv. Och kan man sin Sherwood vet man precis hur den här skivan låter.

Soundet lyckas med konststycket att vara fläskigt kompakt och kristallklart svävande på en och samma gång. Att det är i progrocken Billy hör hemma tydliggörs skivan igenom, men som vanligt bjuds det på tungt riffande (som i »We shall ride again«), Beatlesinfluenser (som i »Skywriter«) och suggestiva känslolägen (som på hela plattan). På sätt och vis kan man tycka att låtar som »Mata Hari« eller »Via Hawking« i stället borde fått utgöra grundplåt till ett helt nytt Yes-album. Steve Howe-gitarr och Jon Davison-sång skulle ha gjort styckena än starkare. Men Billy Sherwood är sin egen lyckas låtsmed och det är alltid en njutning när han släpper nytt. Särskilt efter tre-fyra lyssningar vecklas låtarnas melodiprakt ut.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Skånska Mord

Blues from the tombs

TRANSUBSTANS

70-talstrogen blueshårdrock

Hur många gånger kan man vrida ur 70-talstrasan och fortfarande uppbåda något nytt? Frågan är alldeles säkert felställd, för något nytt är nog det sista Skånska Mord vill skapa. Tvärtom lever Örkelljungabandet för att förvalta det som en gång gjordes och detta med övertygelse, värme och äkthet. För att inte tala om sväng. »The never ending greed« är ett typexempel. På en grund av bluesbaserad mörkrock, med högst livaktiga trummor i botten, ylande munspel och urstark sång, får de mig att gunga loss framför datorn. Eller ta släpet i »The coming of the second wave«. Här hör vi Black Sabbath och November i parti och minut, med ett extra stiligt gitarrsolo som för mina tankar till Jimmy Page. Det råder knappast någon tvekan om att de fem grabbarna i Skånska Mord älskar vad de gör. Plussa på med att det jordiga soundet låter som om bandet sitter i ditt vardagsrum. Men lite mer överrumpling hade jag uppskattat. Nu är detta »bara« en riktigt jäkla skön platta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

FIRST LIVE-ALBUM
BY SHOCK-ROCKERS LORDI

120 min. LORDI LIVE PLUS MASSIVE BONUSMATERIAL
(BEHIND THE SCENES DOCUMENTARY
& ALL LORDI MUSIC VIDEOS!)

26.07.2019

DVD/2CD DIGIPAK, BD/2CD DIGIPAK, & LTD. COLORED GTF. 2-VINYL

2018 **RIOT** PLAYED *"THUNDERSTEEL"* IN ITS ENTIRETY AT CLUB CITTA IN THE COUNTRY
WITH WHICH THEY HAD BEEN HAVING A STRONG CONNECTION WITH - JAPAN.
RIOT SHOWED THE NEW PATH, WHICH HEAVY METAL SHOULD TAKE.
"THUNDERSTEEL" WAS NEW AND CLASSIC AT THE SAME TIME.
THIS DVD / BLU-RAY SET IS ITS DOCUMENT.

02.08.2019
ALS DVD/CD AND BLURAY/CD

www.afm-records.de
shop.afm-records.de

KULTURBOLAGET

PRESENTERAR

WILMER X + SPECIELLA GÄSTER
26.7 FOLKETS PARK **MALMÖ**
3.8 STADSPARKEN **KLIPPAN**

STEVE 'N' SEAGULLS
10.8 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

NAZARETH + GRAND REZERVA
19.9 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

RAUBTIER + ALFAHANNE, UTMARKEN
4.10 TRÄDGÅR'N **GÖTEBORG**
5.10 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

BLACK STAR RIDERS
+ DIAMOND HEAD
31.10 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

KADAVAR + HÄLLAS
8.11 BREWHOUSE **GÖTEBORG**

BEYOND THE BLACK
+ FOREVER STILL
9.11 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

RIVAL SONS & GRAVEYARD
22.11 KAJSKJUL 105 **GÖTEBORG**

FLER SPELNINGAR & BILJETTER PÅ
KULTURBOLAGET.SE

/ KULTURBOLAGET

Hollow Haze

Between wild landscapes and deep blue seas

FRONTIERS

Välskriven prog metal

I italienska Hollow Haze finns både kunnande och rutin. Antalet skivor i diskografin är många och det med all musikalisk rätt. Kvalitetsdipparna är få och nivån jämn. Ibland sticker plattornas betyg i väg uppåt och väldigt sällan tar de vägen nedåt. I Sverige skulle vi mest troligen se dem som en lagom grupp. Kanske var det anledningen till att de efter 2015 års album »Memories of an ancient time«, det sjätte i ordningen sedan 2006, kastade in handduken?

Efter en kortare utflykt till Eternal Idol har gitarristen och grundaren Nick Savio kommit på bättre tankar. För man ska inte underskatta de band som är just lagom. Ibland är det precis vad öronen vill ha. På nya plattan får de också till det bättre än genomsnittet. Hantverket engagerar utan att krångla till det och melodierna är minnesvärda. Dessutom gör Fabio D en bättre insats bakom mikrofonen än vad han någonsin gjort i träliga Arthemis. Återkomsten hade kunnat passera obemärkt förbi, nu är den i stället av det glädjande slaget.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

FOTO ANNALISA RUSSO

Q&A

Du la ned Hollow Haze 2015 för att satsa på det nya projektet Eternal Idol med Fabio Lione (Turilli/Lione Rhapsody) på sång. Blev du så såld efter att ha jobbat med Fabio på albumet »Countdown to revenge« 2013?

– Riktigt så var det inte, säger gitarristen Nick Savio. När det var dags att spela in uppföljaren till »Countdown to revenge« var Fabio upptagen med Angra. Svenska Rick Altzi sjöng på samma platta och jag tänkte att han kanske kunde bli ny sångare i Hollow Haze, men han hade redan Masterplan och avböjde. Att vara gästsångare var däremot okej och det är därför han, Mats Levén (ex-Candlemass) och Amanda Somerville (Avantasia) delar på sången på Hollow Hazes förra album »Memories of an ancient time«, som kom 2015. När tiden sedan var rätt för att jobba med Fabio igen ville skivbolaget hellre ha någonting nytt. Det var så Eternal Idol kom till.

Det blev bara en platta innan du väckte liv i Hollow Haze med nya plattan »Between wild landscapes and deep blue seas«.

– I mitt huvud låg Hollow Haze aldrig nere, utan jag tänkte hela tiden på framtiden. Fast i Italien finns det inte mer än kanske fyra riktigt bra sångare att jobba med och Fabio är den mest upptagna. Det var inte förrän jag fick tag på Fabio Dessi från Arthemis som jag kunde ta tag i Hollow Haze igen. Jag är ingen stor rockstjärna men har spelat in runt 16 plattor sedan år 2000. Jag vet hur man skriver musik och i Dessi har jag en sångare som kan sjunga det jag skriver. Jag slutade i Eternal Idol för två år sedan men har kommit tillbaka igen.

Du var med i White Skull och spelade på deras två mest hyllade skivor: 1999 års »Tales from the north« och »Public glory, secret agony« från år 2000. Varför lämnade du dem 2004?

– Jag kom med i bandet två månader efter att jag hade avslutat min militärtjänstgöring. Då kändes allting fantastiskt. Vi fick skivkontrakt med Nuclear Blast och det kändes som om världen låg för våra fötter. Men de släppte oss efter bara en skiva. Även om fansen gillade »Public glory, secret agony« fick vi inget skivbolagsstöd alls. Vi låg på Udo Dirkschneiders skivbolag Breaker vars fokus låg på Udos grejer. Efter 2002 års »The dark age« slutade jag eftersom power metal egentligen inte är någonting för mig. Det jag vill spela är det vi gör med Hollow Haze – symfonisk metal!

JANNE MATTSSON

Starmen

Welcome to my world

STARMEN

Underhållande AOR-hårdrock

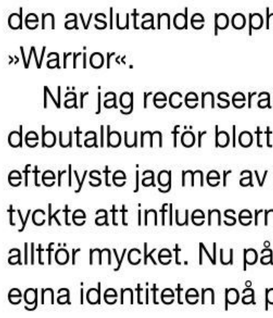

Det börjar med en smäll. »Dreaming« måste vara ett av årets mest effektiva öppningsnummer, med ett översvängigt riff och en hårdrock med vissa Who-tendenser, men framför allt rejäla drag av 80-talets Kiss. Snygga körer, lekfulla trummor och stark sång tillhör försäljningsargumenten. Därpå följer en frejdigt underhållande skiva i gränslandet mellan retrohårdrock och AOR, ruggigt välspelad och elegant arrangerad. Till höjdpunkterna hör »Mayday« med sina österländska klanger. Dit hör den ödesmättade »Mission man« med sitt stilfulla, odistade gitarrsolo. Dit hör även den gripande pianoballaden »Stay the night«. Och dit hör definitivt den avslutande pophårdrockdängan »Warrior«.

När jag recenserade Starmens debutalbum för blott ett år sedan efterlyste jag mer av egen identitet. Jag tyckte att influenserna sken igenom alltför mycket. Nu på skiva två är den egna identiteten på plats, även om det hörs tydligt vilket 80-tal (Whitesnake, AC/DC, återigen Kiss) bandet vilar på.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Stranded

New dawn

ESCAPE

AOR kan knappast bli softare

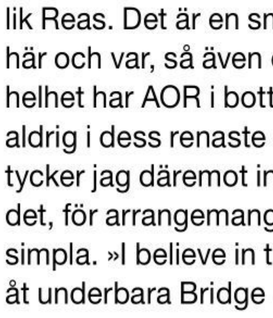

Stranded marknadsförs som en blandning av västkustrock och AOR och torde alltså attrahera enbart de SRM-läsare som innehar de allra mjukaste rockkramdjuren. Icke desto mindre är detta en väldigt intressant skiva, där sångaren Troy Reid känns igen från Agent och både gitarristen Ray Roper och multiinstrumentalisten Lewis Nitikman har figurerat i Stonebolt.

Var nu beredda på att detta verkligen är *soft*! »Get over this« får mig att tänka på den lugna sidan av Michael Bolton efter att han lämnade AOR-genren stilmässigt. Ibland liknar detta 90-talslåtar av Chris Rea också, där även Reids fina och småraspiga röst är lik Reas. Det är en smula r'n'b-färgat här och var, så även om plattan som helhet har AOR i botten är det nästan aldrig i dess renaste form. Västkustrock tycker jag däremot inte att vi kan kalla det, för arrangemangen är tämligen simpla. »I believe in this love« som drar åt underbara Bridge 2 Far bör dock kollas in. En bra platta som saknar lite udd och har en något svag produktion.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Suicidal Angels

Years of aggression

NOISE ART

Medelhavs-thrash

Det är oklart om den grekiske sångaren och gitarristen Nick Melissourgos har pilgrimsvandrat till Bay Area i San Francisco, men nog har han gjort sin läxa när det gäller hur en thrashdänga ska komponeras. På »Years of aggression« laddar hans Suicidal Angels metal-bössan med så mycket aggression att den grekiska hemvisten nästan suddats ut helt. Redan i andra låten, »Born of hate« är skinnet skrubbat och känslan av norra Kalifornien är påtaglig. Och så fortsätter det. Rivet, drivet och de snygga passagerna är fruktbara små detonationer i en glasklar produktion med bra klös. Som extra bonus har grekerna anlitat den legendariske omslagskonstnären Ed Repka (Municipal Waste, Megadeth) till att bildsätta kaoset. Vingutrustade skräckänglar med slipade svärd slaktar monster med horn i pannan mot en fond av dödskallar med arméhjälmar. Som sig bör på ett album fyllt av tillbakablickar mot en svunnen tid alltså.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Nad Sylvan

The regal bastard

INSIDEOUT

Förförisk progrock

Det är härligt med musik som lockar in i sitt förtrollande hägn, musik som förför allt mer, ju mer man lyssnar. Sådan är den musik som stammar från Nad Sylvans penna. Nad är känd som sångare hos Genesis-alumnen Steve Hackett, och i det Roine Stolt-ledda Agents Of Mercy, men Stockholmssonen är en kreativ styrka även i sig själv, vilket visar sig på hans tredje i rask takt släppta soloalbum. Musiken kan väl beskrivas som progrock – de många tvära kasten och den allmänna dramatiken borgar för detta – men den spretar härligt. »Woah (always been without you)« tar exempelvis avstamp i atmosfärisk bluesrock. »The regal bastard« är ett vansinnigt svängigt, symfoniskt musikalstycke. »Honey I'm home« är en mastodontisk folkvisa som fjädrar upp sig med magiska Abba-körer och stora klaviaturer (Sylvan är tydligen bra på det också)… och under alltihop bubblar rader av progressiva fixstjärnor som Jonas Reingold, Tony Levin, Nick Beggs, Guthrie Govan, Nick D'Virgilio och nämnde Hackett.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

SUICIDAL ANGELS
YEARS OF AGGRESSION
"DIGGING THIS NEW SA RECORD.
PRETTY SLEEK PRODUCTION AND SLAMMIN'TUNES!
DEFINITELY HAS A BAY AREA-VIBE TO IT, EXCELLENT ENERGY!"
PHIL DEMMEL (VIO-LENCE, EX-MACHINE HEAD)
OUT
09.08.19
CD-DIGIPAK, COLOURED VINYL
& DIGITAL
NOISEART RECORDS
WWW.NOISEART.EU
UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC GROUP

EST. 2014
ROCK
SVERIGE
ROCKSVERIGE.SE ◆ THE ENEMY
Meet & Greets I Förhandslyssningar I Intervjuer I Tävlingar

CHAMPAIN
THE NEW ALBUM
out July 26th 2019
HIGH FIGHTER
www.argonautarecords.com
HIGH FIGHTER
highfighter.bandcamp.com
facebook.com/HighFighter

RN
ROCKNYTT.net
Sveriges största och mest uppdaterade nättidning för rock och metal
Nyheter - Recensioner - Intervjuer - Tävlingar - Bloggar
facebook.com/Rocknytt
twitter.com/Rocknytt
www.rocknytt.net

Visionatica

Enigma fire

FRONTIERS

Misslyckad symfonisk power metal

Tänk att ett bandnamn kan avslöja så mycket om ett band. Här rör det sig om osedvanligt teknisk tysk thrash metal i ett rasande tempo. Nej, jag skojar bara. Givetvis rör det sig om symfonisk power metal. Skickligt framförd sådan där klagomålen på kunnande och framförande givetvis är få. På sitt andra album kopierar tyskarna nämligen vartenda tidigare skrivet kapitel utan att försöka tillföra någonting eget alls.

Dessvärre är blåkopiorna till låtar överdrivet polerade och ljudbilden så komprimerad att den kommer med en egen Ipod på köpet. Tillkommer gör sedan sångerskan Amara Avodem. En vän röst och för drygt 20 år sedan hade hon varit ett tillskott för Edenbridge, om någon ännu minns dem? Tyvärr för henne har mycket hänt sedan dess och här framstår hon som en osedvanligt svag länk. När hon sedan ylar menlöst över episka orkestrala stycken lånade direkt från »Conan Förgöraren«-soundtracket brister länken helt och hållet. Fallet är inte långt men måtte det göra någon nytta för framtiden.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

FOTO MICHAEL LIEWALD

Q&A

Vad kan du säga om ert nya album, »Enigma fire«?

– Det har varit väldigt roligt att spela in det, säger sångerskan och textförfattaren Tamara Avodem. Och vi kunde lägga något nytt till vår musik, eftersom vi har lite andra influenser på den här skivan. Bland annat har vi influenser från Makedonien. Min pappa kommer därifrån, så jag ville göra det åtminstone en gång.

Det känns lite som ett konceptalbum?

– Man kan säga att albumet handlar om livets mysterier. Låtarna handlar om krig och kamp, men även om fred. Och om forntida astronauter. Det finns teorier om att de har besökt människorna ibland. »To the fallen Roma« handlar om romerna som avrättades i Auschwitz. Jag ville gärna lyfta fram dem.

Du verkar ha många influenser.

– Jag är väldigt intresserad av många olika saker. Det finns så många ämnen som intresserar mig.

Är forntida astronauter ett sådant ämne?

– Ja och jag har sett många dokumentärer om det där. Jag tror inte på allt de säger men det är mycket intressant.

Det finns eld i »Dance of fire« och aska i »Rise from the ashes«. Finns det ett tema där?

– De hänger inte ihop med varandra. Elden hör till temat om krig och fred. Eld förstör en massa, precis som krig. Men den ger också liv. »Rise from the ashes« handlar om släktlinjer. Tyvärr förstördes alla arkiv i Makedonien i Balkankriget och det är det jag sjunger om där.

Du sjöng om Bibelns doldis Lilith på er albumdebut »Force of Luna«, som släpptes 2016, och om Alexander den stores hustru Roxana på den nya plattan. Där finns väl ändå ett tema?

– Ja, jag tycker om att skriva och sjunga om starka kvinnor. Det är synd att de här kvinnorna är så okända, så jag vill lyfta fram dem. Jag vill ha en låt om starka kvinnor på varje skiva.

Vem blir det på nästa skiva?

– Kanske Scheherazade, från »Tusen och en natt«. Vår nästa skiva kommer att ha mer orientaliska influenser, så det skulle passa bra.

Hur skulle du jämföra skivan med er albumdebut?

– Vi vågade mer den här gången, eftersom vi lärde oss så mycket av att spela in den förra. Och vi hade en tydligare vision av vart vi var på väg.

Vad lärde ni er av förra plattan?

– Jag har lärt mig mycket mer om min röst och om hur jag kan använda den på ett mer kraftfullt sätt. Men vi har också lärt oss hur hela musiken kan bli mer kraftfull och episk.

ZENDT

Thy Art Is Murder

Human target

NUCLEAR BLAST

Deathcore-övervåld

Det här med soniskt övervåld är komplicerat. På Meshuggahs »Chaosphere«, till exempel, funkade det utmärkt. Thy Art Is Murder kunde minsann de också, senast på 2017 års »Dear desolation«.

Australiernas sound är bland det magstarkaste tänkbara. I ungefärlig rangordning bygger det på deathcore, djent och diverse extrem metal. Lagom till fjärde albumet skulle man kunna tro att de tänkt i andra banor, åtminstone för eget nöjes skull. Men nej, brutalitet är det enda som finns för de Behemoth-dyrkande Sydneyborna. Ofta är det så aggressivt att det blir både löjligt och långtråkigt. Vill man så kan man vifta bort »Human target« som pubertalt nonsens. Samtidigt opererar de på en skapligt avancerad nivå. De ettriga, baskaggesynkade riffen är värdiga ett band som Decapitated och när det väl stämmer, som i storvulna »Atonement« och »Eye for an eye«, blir det rätt fett ändå.

Kanske vet de vad som gäller till nästa gång. Till och med Meshuggah blev ju tvungna att återuppfinna sig själva.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ANDREAS RANA

Twilight Force

Dawn of the dragonstar

NUCLEAR BLAST

Vindsnabb filmisk power metal

Twilight Force piskar igång sitt tredje album utan pardon. På ett furiöst vis låter de nyförvärvet Alessandro »Allyon« Conti (ex-Luca Turilli's Rhapsody) presentera sin rena och klara stämma med en refräng så hög att den kan krossa drakägg. Lite som för att visa att Christian »Chrileon« Erikssons avhopp hösten 2017 inte haft någon effekt på dem alls. Jag är benägen att hålla med dem. Allyon gör en överraskande stark och varierande insats som går igenom sagovärldarna Hogwarts och Fylke till svärtade filmstaden Gotham City.

Mitt bland det bekanta dyker även det nya och oväntade upp och kittlar sinnena. Vilda västern-banjon i »Thundersword« är lika överraskande som humoristisk och de orientaliska inslagen i avslutningsnumret »Blade of immortal steel« så snygga att hälften vore nog. »Hälften vore nog« är också ledordet för albumet. Där andra band hade stannat upp har Twilight Force fortsatt och låtit »Lynd« täta ljudbilden med gitarrsolon och melodier. Resultatet är svulstigt och ack så tillfredsställande.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Tyler Bryant & The Shakedown

Truth and lies

SPINEFARM

Bluesig och okonstlad rock

Stilmässigt är det inte mycket som skiljer »Truth and lies« från den två år gamla självbetitlade föregångaren. Möjligen har Nashville-bandet gubbat till sig lite sedan sist, vilket inte ska ses som en nackdel. Tyler Bryant & The Shakedowns lätt murriga ljudbild passar den skitiga, hårt distade, bluesiga och tillbakalutade rocken utmärkt. Alice Coopers 70-tal möter Soundgardens 90-talsgitarrer. Tylers coola sång är stundtals Bob Dylan-aktig och ibland minner han om Ugly Kid Joes suveräne Whitfield Crane. Adderas kan också en genuin svärta i rösten.

När det kommer till formen skiljer sig dock de två albumen markant. Där föregångaren var ojämn med höga toppar är uppföljaren jämnbra. Sammantaget är kvalitetsribban höjd sedan sist. Det okonstlade uttrycket uppskattas. Tyler Bryant & The Shakedown kommer till saken mycket snabbt och ödslar inte tid på onödiga passager. Dock tar de den enkla vägen lite för ofta, vilket utmynnar i att refrängerna inte lyfter låtarna i tillräcklig omfattning.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Wormwood

Nattarvet

BLACK LODGE

Black metal i folkton

Sedan 2017 års debutalbum »Ghostlands: wounds from a bleeding Earth« har Wormwood valt att fokusera på den del av sitt sound som lutade mest åt folkmusik. Fundamentet är fortfarande melodisk black metal, men nu kryddas de flesta låtar med folkmusikdoftande melodier, medan debutalbumet blandade olika genrer i högre utsträckning. I och med denna renodling har Wormwood närmat sig band som Thyrfing, Windir, King Of Asgard och Månegarm. Rena black metal-bitar varvas med mer traditionella metalpassager och gott om melodiska gitarrutflykter. Sångmässigt kompletteras black metal-growl med såväl sjungna som ropade vokalpartier. Det finns dock inte många hurtiga vikingainslag i låtarna, utan stämningen är storslaget vemodig och förhållandevis subtil.

Såväl bredden som variationen imponerar. Låtarna har tydliga egna identiteter, men knyts ihop av en gemensam ljudbild och liknande melodier och riff. Helhetsintrycket blir därför mycket positivt och detta album når minst ett snäpp högre än föregångaren.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

LIVE NATION PROUDLY PRESENTS

Köp dina biljetter på LiveNation.se • Få senaste konsertnyheterna: /LiveNationSwe

EMP

powered by Sweden Rock

LONG LIVE

ROCK'N'ROLL

www.emp-shop.se

Cylinda tackar alla som
kom och hälsade på oss i
tältet på Sweden Rock.
Vi ses igen nästa år!

Cylinda
år efter år

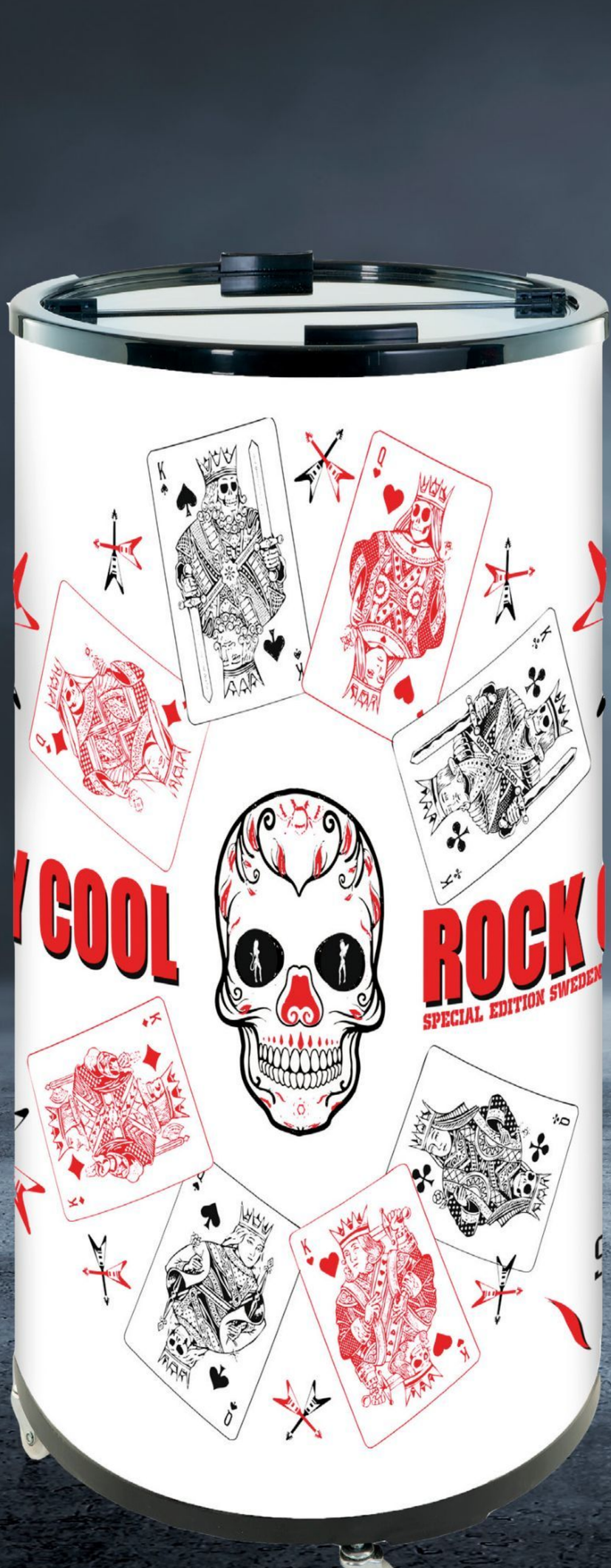

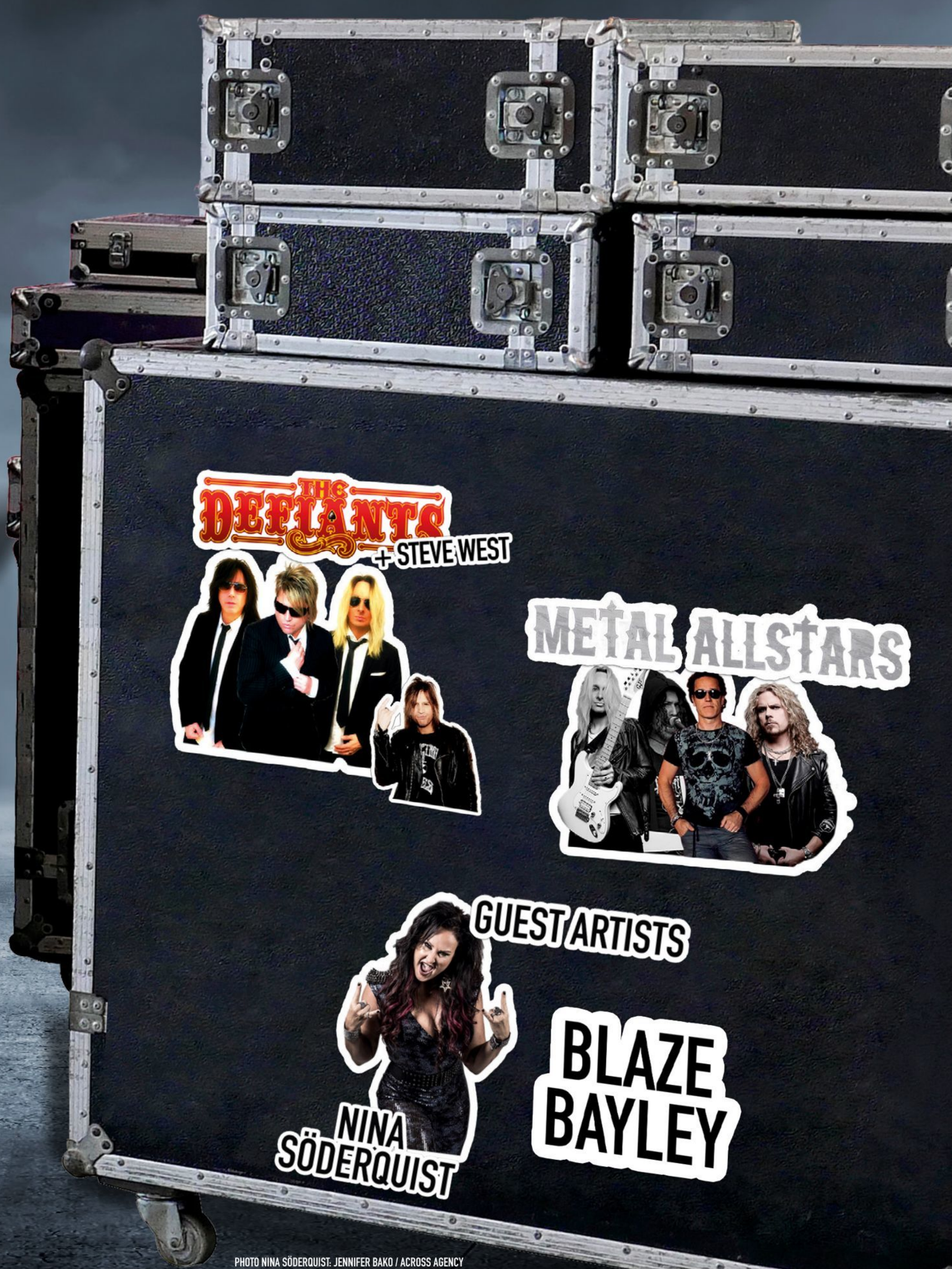

PHOTO NINA SÖDERQUIST: JENNIFER BAKO / ACROSS AGENCY

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

TRIFFID DANGER CONCERTS PRESENTERAR

THE SACRAMENT OF SIN TOUR 2019

POWERWOLF

SPECIAL GUEST

GLORYHAMMER

16.11 STOCKHOLM FRYSHUSET ARENAN

17.11 GÖTEBORG TRÄDGÅRN

BILJETTER: TICKSTER.COM

King Diamond

8.8 STOCKHOLM FRYSHUSET ARENAN

BILJETTER: TICKSTER.COM

STIFF LITTLE FINGERS™

PLUS SPECIAL GUESTS

1 AUGUSTI 2019
STOCKHOLM - FRYSHUSET KLUBBEN

2 AUGUSTI 2019
MALMÖ - KB

4 AUGUSTI 2019
GÖTEBORG - PUSTERVIK

BILJETTER: TICKSTER.COM

DAD

23.10 UPPSALA KATALIN
24.10 BORLÄNGE LILJAN
25.10 SUNDSVALL NORDFEST
26.10 GÄVLE GASKLOCKORNA
27.10 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
29.10 ESKILSTUNA LOKOMOTIVET
30.10 NORRKÖPING ARBIS
31.10 HUSKVARNA FOLKETS PARK
1.11 GÖTEBORG TRÄDGÅRN
2.11 MALMÖ KB

ROCK KLASSIKER

VOLA

with special guests

ARCH ECHO
RENDEZVOUS POINT

applause of a distant crowd Tour 2019

14.9 STOCKHOLM NALEN KLUBB
15.9 GÖTEBORG TRÄDGÅRN

BILJETTER: TICKSTER.COM

TURILI / LIONE RHAPSODY

27.9 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

BILJETTER: TICKSTER.COM

AS I LAY DYING

UNEARTH

SHAPED BY FIRE TOUR
EUROPE 2019

1.10 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

BILJETTER: TICKSTER.COM

The Wildhearts

NEW ALBUM
RENAISSANCE MEN
OUT ON MAY 3RD

12.10 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

BILJETTER: TICKSTER.COM

MICHAEL MONROE

ONE MAN GANG

EUROPEAN TOUR 2019

23.10 GÖTEBORG PUSTERVIK
24.10 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

TICKETS AVAILABLE FROM MICHAELMONROE.COM
THE NEW ALBUM ONE MAN GANG OUT OCT 2019

BEYOND THE BLACK

HEART OF THE HURRICANE

SPECIAL GUEST
>FOREVER STILL_

EUROPEAN TOUR 2019

5.11 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
7.11 GÖTEBORG PUSTERVIK
8.11 OSLO JOHN DEE
9.11 MALMÖ KB

BILJETTER: TICKSTER.COM

BATTLE BEAST

15.11 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
16.11 MALMÖ KB

BILJETTER: TICKSTER.COM

QUEENSRŸCHE

THE VERDICT EUROPEAN TOUR
WITH SPECIAL GUESTS
FIREWIND

23.11 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
24.11 GÖTEBORG TRÄDGÅRN
25.11 OSLO VULKAN ARENA

BILJETTER: TICKSTER.COM

THE VERDICT - OUT NOW!

LIVE

EUROPEAN TOUR 2019

leprous

THE OCEAN

PORT NOIR

26.11 GÖTEBORG PUSTERVIK
27.11 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

BILJETTER: TICKSTER.COM

MAYHEM

29.11 Stockholm Fryshuset Klubben
30.11 Göteborg Pustervik

WWW.TRIFFIDANDDANGER.SE